

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA
(Directed Reading – Thinking Activity)

ปริญญาณิพนธ์
ของ
กอบกุล สกกุลแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2553

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA
(Directed Reading – Thinking Activity)

ปริญญาณิพนธ์
ของ
กอบกุล สกกุลแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA
(Directed Reading – Thinking Activity)

บทคัดย่อ
ของ
กอบกุล สกกุลแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2553

กอบกุล สกกุลแก้ว. (2553). การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ
DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity). ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร.

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ
DR-TA กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง มีระดับการสูญเสียการได้ยิน
ตั้งแต่ 26- 89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ
สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนราชวินิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน ดำเนินการสอน
จำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้การสอนอ่านจับ
ใจความแบบ DR-TA และแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ที่มีค่าความ
เชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และสถิติทดสอบ
Sign Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้น

A STUDY ON THE THAI READING COMPREHENSION ABILITY OF STUDENTS GRADE II
WITH HEARING IMPAIRMENT THROUGH THE DR-TA
(DIRECTED READING - THINKING ACTIVITY)
INSTRUCTION

AN ABSTRACT
BY
KOBKUL SAKULKAEW

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University
May 2010

Kobkul Sakulkaew. (2010). *A Study on the Thai reading Comprehension ability of students Grade II with Hearing Impairment through The DR-TA (Directed Reading- Thinking Activity) Instruction*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor committee: Assist. Prof. Dr. Daranee Saksiriphol, Assist. Prof. Dr. Paitoon Pothisan.

The purpose of this study was to determine the achievement in Thai reading comprehension ability of students Grade II with hearing impairment through The DR-TA Instruction. The sample group for this study consisted of five children with hearing impairment with hearing loss between 26-89 dB with words reading and lip reading and normal intelligence in Grade II, Ratwinit School, Bangkok. For the experiment, Teaching Plan of the DR-TA instruction and pretest, posttest in Thai reading comprehension ability were used in this study and 0.83 reliability. The students participated in 50 minutes session for 15 sessions. The collected data were analyzed by using Median, Inter - quartile Range and The Sign Test for Median : One Sample and The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test.

The findings of the research were as follows :

1. The Thai reading Comprehension ability of students Grade II with hearing impairment through The DR-TA instruction was in the good level.
2. The Thai reading Comprehension ability of students Grade II with hearing impairment after through The DR-TA instruction was significantly higher than those before through The DR-TA instruction.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA

(Directed Reading – Thinking Activity)

ของ

กอบกุล สกุลแก้ว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ ..... เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

.....ประธาน
(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิสาร)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดารณี ศักดิ์ศิริผล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โปธิสาร กรรมการควบคุมปริญญาโท ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ประธานกรรมการสอบปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ กรรมการสอบปริญญาโทที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิดและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์ อาจารย์สุกฤษฎี วงแวงน้อย อาจารย์บังอร จันทะวงศ์ และอาจารย์สุมาลี เรืองแก้ว ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยครั้งนี้ให้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิต และคณะครูที่ได้สนับสนุนให้ความร่วมมืออำนวยความสะดวกในการทดลองครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

กอบกุล สกกุลแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
ระดับการสูญเสียการได้ยิน.....	9
ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน.....	10
สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน.....	10
พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	12
การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	14
วิธีสอนภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	16
หลักทั่วไปในการสอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	17
การอ่านจับใจความ.....	18
ความหมายของการอ่าน.....	18
ประเภทของการอ่าน.....	19
องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน.....	22
ระดับความเข้าใจในการอ่าน.....	22
พัฒนาการทางการอ่าน.....	24
ความหมายของการอ่านจับใจความ.....	25
ความสำคัญของการอ่านจับใจความ.....	26
จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ.....	26
ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่าน.....	27
การสอนอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ.....	35
การสอนอ่านแบบ DR-TA	36
การสอนอ่านแบบ DR-TA.....	36
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านแบบ DR-TA.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านแบบ DR-TA.....	46
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	48
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
วิธีการดำเนินการทดลอง.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA.....	60
การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA.....	63
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	64
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	64
สมมติฐานของการวิจัย.....	64
วิธีดำเนินการวิจัย.....	64
สรุปผลการวิจัย.....	65
อภิปรายผล.....	65
ข้อเสนอแนะ.....	68

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	70
ภาคผนวก.....	77
ภาคผนวก ก.....	78
ภาคผนวก ข.....	88
ภาคผนวก ค.....	102
ภาคผนวก ง.....	115
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	118

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA.....	60
2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในระดับดี (15-16 คะแนน).....	62
3 การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA.....	63
4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหา โดยหาจากดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย.....	116
5 ค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ อ่านจับใจความวิชาภาษาไทย.....	117

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ลำดับขั้นการอ่านตามทฤษฎีของทราบาสโซ (Trabasso).....	28
2 ลำดับขั้นการอ่านตามทฤษฎีของเชซและคลาร์ก (Chase and Clark).....	28
3 ลำดับขั้นการอ่านตามทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart).....	29
4 แบบจำลองมหภาค (Macro Model) ของกิลฟอร์ด.....	42
5 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA	50
6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.....	52

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นประสบการณ์ และเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ถ้าขาดสื่อสำคัญนี้แล้วมนุษย์อาจไม่สามารถรวมกัน เป็นสังคมได้ เนื่องจากมนุษย์มีอวัยวะที่อยู่อย่างโดดเด่นตามลำพัง แต่จะต้องติดต่อไปมาหาสู่กัน โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญช่วยให้เข้าใจกัน การใช้ภาษาของมนุษย์ต้องอาศัยกระบวนการทางภาษา คือ การรับเข้าและการส่งออก ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการติดต่อและสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ (กรมวิชาการ. 2546: 4)

ภาษาไทยมีบทบาทที่สำคัญกับวิถีชีวิตของคนไทย เพราะใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ความรู้ ความคิด ซึ่งคนไทย ทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพสูงสุด (กองทัพ เคลือบพณิชกุล. 2542: 6) ซึ่งจะเห็นได้ว่าในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดวิชาภาษาไทยเป็นรายวิชาที่กระพี้ฐานของการเรียนรู้ในการแสวงหาความรู้ใหม่ สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ จุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา คือเพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้สามารถใช้ภาษาไทยในการแสวงหาความรู้ และพัฒนาความคิด นำมาซึ่งการพัฒนาคุณภาพของคนในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2547: 17)

การอ่านถือว่าเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในการเรียนรู้วิชาการต่างๆ เพื่อพัฒนาความคิด สติปัญญา และเสริมสร้างประสบการณ์ การอ่านที่มีประสิทธิภาพจะต้องอ่านและจับใจความได้ สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของการอ่าน พบว่า ในปัจจุบันมีเด็กจำนวน ไม่น้อยที่สามารถอ่านหนังสือและสะกดคำที่ตนคุ้นเคยได้อย่างคล่องแคล่ว แต่มีปัญหาในการทำความเข้าใจกับเนื้อหาหรือความหมายของสิ่งที่ตนอ่าน (นภเนตร ธรรมบวร. 2549: 176) ซึ่งสอดคล้องกับ กิตติยวดี บุญชื้อ และอัญญมณี บุญชื้อ (2549: 117) ที่กล่าวว่า เด็กส่วนใหญ่ อ่านออกเขียนได้ อ่านได้คล่องแต่จับใจความไม่ได้เลย ทำให้การอ่านไม่มีความหมาย และไม่มีความหมาย เพราะไม่ได้รู้เรื่องหรือได้สาระความรู้จากเรื่องที่อ่าน และจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนพบว่า ปัญหาที่สำคัญในการอ่านของผู้เรียนก็คืออ่านแล้วจับใจความไม่ได้ ไม่สามารถสรุปประเด็นได้ ไม่สามารถแยกความรู้ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ทำให้ไม่ได้รับประโยชน์ จากการอ่านเท่าที่ควร ทั้งยังเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ และการศึกษาวิชาต่างๆ ด้วย (กรมวิชาการ. 2546: 188)

ดังนั้นทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริมและฝึกฝนเป็นอันดับแรกคือ การอ่าน โดยถือว่าการอ่านเป็นศูนย์กลาง หรือหัวใจที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา ส่งเสริมผู้เรียนให้รู้จักใช้กระบวนการคิด อันเป็นทางนำไปสู่การพัฒนาการฟัง การพูด การเขียน และใช้ภาษาได้ดี (บันลือ พฤษะวัน. 2543: 3) เพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญยิ่งในการแสวงหาความรู้ ช่วยปรับและขยายประสบการณ์ของตน ช่วยทำให้คนพัฒนาตนเอง ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และนำความรู้จากการอ่านมาพัฒนาชีวิตของตนให้ดีขึ้น (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2547: 140)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีข้อจำกัดในการเรียนรู้อันเนื่องมาจากสูญเสียการได้ยิน จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาทางการอ่านมากกว่าเด็กปกติ ในเมื่อเด็กมีความบกพร่องทางการได้ยิน เราจึงควรกระตุ้นประสาทสัมผัสทางด้านอื่นที่เหลืออยู่มาช่วยสนับสนุน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะด้านการมองเห็น ซึ่งสอดคล้องกับศรียา นิยมธรรม (2541: 113) ที่กล่าวว่า ก้าวแรกที่คนเรียนรู้ภาษาก็โดยอาศัยโสตประสาท แต่สำหรับเด็กหูหนวกแล้ว การเรียนรู้โดยวิธีนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องอาศัยประสาทส่วนที่เหลือคือ สายตาและการสัมผัส ภาษาพูดไม่ได้อาศัยประสาทสัมผัสโดยตรง สายตามีประโยชน์ช่วยในการเรียนรู้ภาษาได้จริง จะเห็นได้จากการอ่านหนังสือ ส่วนประสาทสัมผัสก็มีส่วนช่วย เช่น การอ่านหนังสือของคนตาบอด ดังนั้นเมื่อคนต้องสูญเสียการได้ยิน ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียเพียงบางส่วนหรือทั้งหมด ก็ควรได้รับการฝึกฝนให้ใช้ประสาทส่วนที่เหลือให้เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษา ถึงแม้ว่าสายตาไม่อาจช่วยในการเรียนรู้ภาษาได้ดีเท่ากับโสตประสาท แต่ก็ยังเป็นประสาทที่ดีที่สุดสำหรับเด็กหูหนวก จะพึงมี สำหรับช่วยในการรับรู้ภาษา

จากการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาในด้านความเข้าใจภาษา เพราะการที่เด็กเหล่านี้สูญเสียการได้ยิน ทำให้ลำดับขั้นของการพัฒนาการทางภาษาแตกต่างไป จากเด็กปกติ ทั้งนี้เพราะเรื่องของการได้ยินเป็นหัวใจในการเรียนรู้ภาษา (ศรียา นิยมธรรม. 2541: 56) เด็กหูหนวกจำเป็นต้องอาศัยการรับรู้ภาษาไทย ทางกรอ่านแทนการฟัง ความเข้าใจในการอ่านจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของเด็กมาก เพราะการอ่านอย่างเข้าใจทำให้เกิดความสามารถในการเชื่อมโยงและขยายความรู้ความจำ ให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจของการอ่าน (นภเนตร ธรรมบวร. 2549: 177)

การใช้ภาพเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องจะช่วยกระตุ้นความคิด และประสบการณ์เดิม เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ได้ ดังที่ บันลือ พฤษะวัน (2543: 50) ได้กล่าวไว้ว่า ภาพจะช่วยแปลความหมายและสร้างความเข้าใจ และยังช่วยขยายประสบการณ์ของผู้อ่านได้กว้างขวางขึ้น เด็กเรียนรู้การอ่าน โดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับประโยค ซึ่งเด็กจะสามารถอ่านเรื่องราวโดยอาศัยสถานการณ์ของภาพเป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง และด้วยวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) เป็นวิธีหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายในการฝึกการคาดเดาเนื้อเรื่อง โดยใช้ภาพและหรือชื่อเรื่อง เพื่อเป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ประสงค์ในการอ่าน และฝึกกระบวนการคิด ซึ่งเป็นวิธีที่พัฒนาขึ้นโดย สตาฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer. 1969) และต่อมาเทอร์นีย์ และคณะ

(Tierney, Readence; & Disher. 1995) ได้ปรับปรุงวิธีนี้ขึ้นมาใหม่ ซึ่งวิธีสอนอ่านแบบนี้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับใช้ได้กับการสอนอ่านและการสอนเขียนได้ทุกระดับ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ใช้สอนนักเรียนได้ ทุกระดับชั้นและทุกระดับความสามารถ นอกจากนี้วิธีดังกล่าว ยังเปิดโอกาสให้ครูสามารถเลือก จัดกิจกรรมหรือสอนเสริมหลังจากการอ่านเนื้อเรื่องแล้ว ซึ่งครูอาจเลือกอธิบายโครงสร้างทางภาษา หรือความหมายของคำศัพท์ที่มีความจำเป็นต่อการทำความเข้าใจ ในการอ่านที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่องหรือให้นักเรียนได้อภิปรายคำที่เป็นปัญหาพร้อมกันหลังจากอ่านเนื้อเรื่องไปแล้ว โดยในทุกกิจกรรมครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่นักเรียน เพื่อช่วยในการเชื่อมโยงความรู้เดิมของนักเรียนกับข้อมูลใหม่ ที่นักเรียนได้รับ ให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ขึ้นการปฏิบัติเช่นนี้จะทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ และทำความเข้าใจกับเนื้อหาต่างๆ อย่างมีเป้าหมายและประสบความสำเร็จได้

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จึงได้นำการสอนอ่านแบบ DR-TA มาใช้ในการสอนอ่านจับใจความแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการสอนประกอบด้วย 2 ช่วง ดังนี้ ช่วงที่ 1 เป็นกระบวนการอ่านและการคิด แบ่งเป็น 4 ขั้นตอนคือ (1) การคาดเดา (2) การอ่านเนื้อเรื่อง (3) การแปลความหมาย (4) การตรวจสอบความเข้าใจ และในช่วงที่ 2 เป็นกระบวนการฝึกสรุปสาระสำคัญ โดยการสรุปสาระสำคัญของเนื้อเรื่องและทำแบบฝึกหัด เพื่อเป็นการเสริมทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนให้ถูกต้องและแม่นยำขึ้น จากวิธีการดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถอ่านจับใจความ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่านและเกิดกำลังใจ สามารถนำความรู้จากการอ่านมาพัฒนาการเรียนรู้ ให้ดีขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย และผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการนำการสอนอ่านแบบ DR-TA ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26 - 89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีภาวะพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ดีกว่าตั้งแต่ 26 - 89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีภาวะพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนราชวินิตในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เลือกโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) เป็นวิธีการสอนอ่านที่มุ่งฝึกกระบวนการคิด กลั่นกรองและตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการอ่าน โดยให้ผู้เรียนกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านด้วยตนเอง ด้วยการคาดเดาเนื้อหาจากการดูภาพที่สัมพันธ์กับเรื่องที่กำลังจะอ่าน จากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง เพื่อตรวจสอบการคาดเดา และยืนยันหรือแก้ไขการคาดเดานั้น วิธีสอนแบบนี้จะให้นักเรียนกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่านด้วยตนเอง ด้วยการใช้ความคิดก่อนการอ่าน ขณะอ่าน และหลังการอ่าน เนื้อหาของบทเรียนในการทดลองครั้งนี้เป็นประเภทนิทานและบทความเชิงความรู้ โดยดำเนินการสอนตามขั้นตอนการสอนอ่าน ของ เทอร์นีย์ และคณะ (Tierney, Readence; & Disher. 1995) ซึ่งแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 2 ช่วงหลัก ดังนี้

ช่วงที่ 1 กระบวนการอ่านและคิด (Directing the reading-thinking process) ซึ่งมีขั้นตอน 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพ แล้วให้นักเรียนคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่กำลังจะอ่านนั้นเกี่ยวกับอะไร ครูพยายามกระตุ้นด้วยคำถาม ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการคาดเดาเนื้อหาของเรื่อง

ขั้นที่ 2 การอ่าน

นักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องในส่วนแรก (อ่านออกเสียง) โดยครูอ่านนำและให้นักเรียนอ่านตาม เพื่อให้นักเรียนได้ดูข้อความตามครูไปด้วยและได้อ่านทุกตัวอักษร หลังจากอ่านเสร็จแล้ว ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย และครูอธิบายความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแบบคร่าว ๆ อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบการคาดเดา และในระหว่างที่นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแปลความหมายอยู่นั้น ให้ครูคอยสังเกตการทำงานและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ หากนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ครูแนะนำให้ให้นักเรียนใช้วิธีต่อไปนี้

- ก. ดูรูปภาพอีกครั้ง
- ข. อ่านประโยคซ้ำอีกครั้ง
- ค. เปิดพจนานุกรม
- ง. ถามเพื่อนหรือครู

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ

นักเรียนปิดเรื่องที่อ่าน (แต่ให้เปิดภาพไว้) ครูเริ่มถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน หากคำตอบของนักเรียนเป็นคำหรือพยางค์ ให้ครูช่วยเสริมคำตอบนั้นให้เป็นประโยค โดยครูช่วยเขียนคำตอบบนกระดาน และให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่นักเรียนตอบ

หากเนื้อเรื่องมีความยาวหลายย่อหน้า ให้ทำการแบ่งสอนทีละย่อหน้า โดยปฏิบัติตามขั้นที่ 1-4 ซ้ำอีกครั้ง จนกว่าจะจบทั้งเรื่อง

ช่วงที่ 2 การฝึกสรุปสาระสำคัญ (Fundamental skill training)

เป็นช่วงของการรวบรวมข้อมูลหลังจากการอ่านเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องทั้งหมด ด้วยการนำภาพมาประกอบการสรุป เพื่อเป็นการเสริมทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนให้ถูกต้อง และแม่นยำขึ้น จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

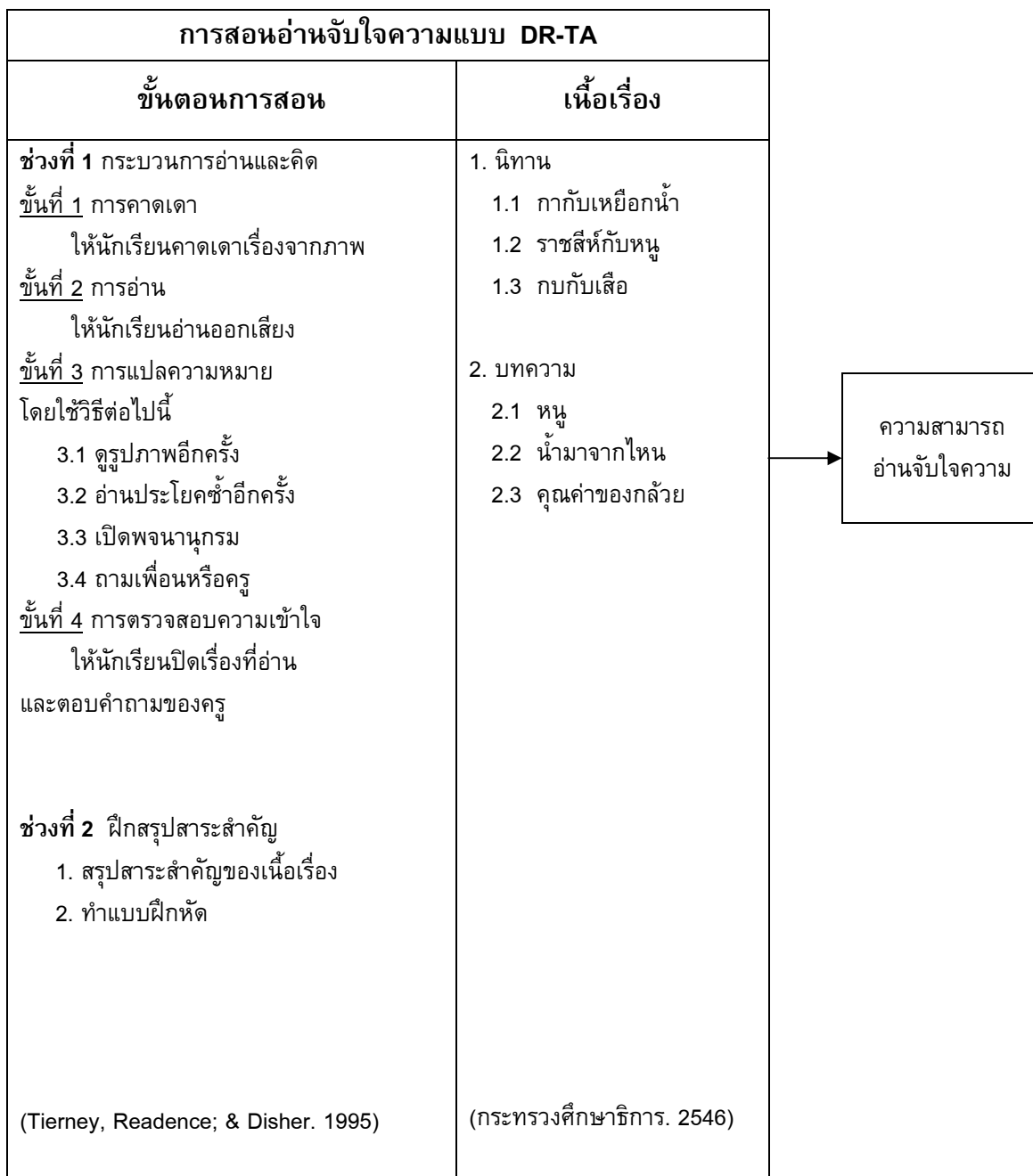
ตัวแปรที่ศึกษา

ความสามารถอ่านจับใจความ

นิยามคำศัพท์เฉพาะ

ความสามารถอ่านจับใจความ หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องของข้อความที่อ่านเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยสามารถบอกได้ว่าเนื้อเรื่องที่อ่านกล่าวถึงเรื่องใด และสาระหรือประเด็นที่สำคัญของเรื่องที่อ่านคืออะไร ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความจากนิทานและบทความ (เชิงความรู้) ที่สร้างขึ้นและผ่านการหาคุณภาพ เรียบร้อยแล้ว

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA ได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ระดับการสูญเสียการได้ยิน
3. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
4. สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน
5. พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
6. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
7. วิธีสอนภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
8. หลักทั่วไปในการสอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การอ่านจับใจความ

1. ความหมายของการอ่าน
2. ประเภทของการอ่าน
3. องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน
4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน
5. พัฒนาการทางการอ่าน
6. ความหมายของการอ่านจับใจความ
7. ความสำคัญของการอ่านจับใจความ
8. จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ
9. ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่าน
10. การสอนอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2
11. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ

การสอนอ่านแบบ DR-TA

1. การสอนอ่านแบบ DR-TA
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านแบบ DR-TA
  - 2.1 ทฤษฎีโครงสร้างความรู้

- 2.2 ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิม
- 2.3 ทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด
- 2.4 การคาดเดา
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านแบบ DR-TA

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ (ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 21; ศรียา นิยมธรรม. 2542: 195-199; ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์; และมลิวัดย์ ธรรมแสง. 2529: 6)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินมีหลายระดับ ตั้งแต่หูตึง คือ ได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงไม่ได้ยิน จะไม่ได้ยินเลยถ้าไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง และชั้นหูหนวก คือ ใส่เครื่องช่วยฟังแล้วก็ยังแทบใช้ประโยชน์ไม่ได้ การแบ่งระดับการได้ยินนั้นใช้เกณฑ์พิจารณาของสมาคมโสต ศอ นาสิก แพทย์ประเทศไทย ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานของระดับการได้ยินตามค่ามาตรฐานระหว่างชาติ ISO 1964 โดยใช้ค่าเฉลี่ยระดับการได้ยินที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างดีกว่า ดังนี้

1. ระดับหูตึงเล็กน้อย	26 - 40 เดซิเบล
2. ระดับหูตึงปานกลาง	41 - 55 เดซิเบล
3. ระดับหูตึงค่อนข้างมาก	56 - 70 เดซิเบล
4. ระดับหูตึงมาก	71 - 90 เดซิเบล
5. ระดับหูหนวก	91 เดซิเบลขึ้นไป

นักการศึกษาในต่างประเทศได้ให้ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มัวร์ (Moore. 1978) แครอล และทอม (Carol Padden; & Tom Humphries. 1988) โดยกล่าวไว้ว่า คนหูตึง (a hard of hearing person) หมายถึงคนที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35-89 เดซิเบล บุคคลดังกล่าวมีปัญหาในการฟัง มีความเข้าใจภาษาอยู่บ้าง สามารถใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ในการสื่อสารได้สามารถใช้ประโยชน์จากเครื่องช่วยฟังได้ และคนหูหนวก (a deaf person) หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า การสูญเสียดังกล่าวทำให้ คนหูหนวกไม่สามารถใช้การได้ยินในการกระบวนกรแสวงหาความรู้ความเข้าใจในข้อเท็จจริงต่างๆ ไม่ว่าจะเขาจะใช้เครื่องช่วยฟังหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นคนหูหนวกจึงมักใช้ภาษามือ (Sign Language) ในการสื่อสารกับบุคคลอื่น

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน โดยใช้ค่าเฉลี่ยระดับการได้ยินที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ดีกว่า หากสูญเสียการได้ยินน้อยก็จะมี ความเข้าใจภาษาอยู่บ้างและสามารถใช้ประโยชน์จากเครื่องช่วยฟังได้ และสูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก จะใช้ภาษามือ (Sign Language) ในการสื่อสารกับบุคคลอื่น

2. ระดับการสูญเสียการได้ยิน

การแบ่งระดับการสูญเสียการได้ยิน ทำให้ทราบถึงระดับความสามารถในการใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ในการเข้าใจภาษาและการเรียนรู้ และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับของการสูญเสียการได้ยิน โดยสามารถแบ่งระดับการสูญเสียการได้ยิน โดยใช้ค่าเฉลี่ยระดับการได้ยินที่ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ดีกว่า (ศรียา นิยมธรรม; และประภัสสร นิยมธรรม. 2542: 75; และพวงแก้ว กิจธรรม. 2542: 228-229) ดังนี้

ระดับการได้ยิน	ค่าเฉลี่ยของการได้ยิน	ลักษณะ
1.ระดับปกติ	25 เดซิเบล ลงมา	เป็นการได้ยินของคนปกติ
2.ระดับหูตึงเล็กน้อย	26-40 เดซิเบล	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบาๆ และอาจพูดไม่ชัด
3.ระดับหูตึงปานกลาง	41-55 เดซิเบล	ไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด ซึ่งพูดด้วยเสียงธรรมดา ไม่ได้ยิน ผู้พูดต้องอยู่ในระยะใกล้ (3-5 ฟุต) พูดดังแล้วยังไม่ได้ยิน ฟังเสียงพูดคุยไม่ค่อยรู้เรื่อง
4.ระดับหูตึงมาก	56-70 เดซิเบล	เสียงตะโกนยังไม่ได้ยิน อาจฟังเสียงดัง ๆ ได้บ้าง แต่มักไม่รู้
5.ระดับหูตึงรุนแรง	71-90 เดซิเบล	ทางการสนทนาเสียมากกว่า
6.ระดับหูหนวก	91 เดซิเบล ขึ้นไป	

วิกิพีเดีย (Wikipedia. 2009: Online) ได้แบ่งระดับการสูญเสียการได้ยินไว้ 5 ระดับ ดังนี้

สูญเสียการได้ยินเล็กน้อย	
สำหรับวัยเด็ก	20-40 เดซิเบล
สำหรับวัยผู้ใหญ่	25-40 เดซิเบล
สูญเสียการได้ยินระดับปานกลาง	41-55 เดซิเบล
สูญเสียการได้ยินระดับมาก	56-70 เดซิเบล
สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรง	71-90 เดซิเบล
สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงมาก	91 เดซิเบล ขึ้นไป

3. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

ศรียา นิยมธรรม (2542: 22-23) และริกเกอร์ (J.Ricker Polsdorfer. 2009. Online) ได้พิจารณาแบ่งประเภทของการสูญเสียการได้ยิน โดยคำนึงถึงตำแหน่งที่เกิดความผิดปกติของกลไกการได้ยิน ดังนี้

3.1 การนำเสียงเสีย (Conductive hearing loss)

เป็นการสูญเสียการได้ยิน ที่มีสาเหตุมาจากความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหูชั้นนอก และหูชั้นกลาง ซึ่งเป็นส่วนของการนำเสียง เช่น แก้วหูทะลุ หูน้ำหนวก กระดูกหูสามชิ้นเคลื่อนไหวนไม่ได้ เป็นต้น

3.2 ประสาทหูเสีย (Sensorineural hearing loss)

เกิดจากความผิดปกติที่หูชั้นในหรือประสาทหู เช่น ประสาทหูเสียจากการแพ้ยา หรือเสียงระเบิด เสียงอึกทึก เป็นต้น

3.3 ผสม (Mixed hearing loss)

การสูญเสียการได้ยินประเภทนี้เกิดจากการที่หูชั้นนอกหรือหูชั้นกลางมีความผิดปกติร่วมกับหูชั้นในหรือประสาทหู เช่น การเป็นโรคหูน้ำหนวกเรื้อรัง เป็นต้น

3.4 การแปลเสียงเสีย (Central hearing loss)

เกิดจากสมองที่ทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสียซึ่งเกิดจากเนื้องอกในสมอง สมองอักเสบ เส้นเลือดในสมองแตก ทำให้ศูนย์รับฟังเสียงใช้การไม่ได้

3.5 จิตใจผิดปกติ (Functional or Psychological hearing loss)

ความผิดปกติจากจิตใจหรืออารมณ์ ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียง แสดงอาการเหมือนคนหูหนวก หูตึง ทั้งที่กลไกการได้ยินปกติ ต้องให้แพทย์หรือนักจิตวิทยาปรึกษา

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความบกพร่องทางการได้ยินมีด้วยกันหลายประเภท ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของการสูญเสียการได้ยิน และความผิดปกติทางด้านอารมณ์ก็มีผลต่อการตอบสนองต่อการได้ยิน จึงส่งผลให้มีปัญหาทางการพูดด้วยเช่นกัน

4. สาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน

ความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเกิดได้จากหลายสาเหตุ ดังนี้ (วารี ธีระจิตร. 2542: 45-47; และ รจนา ทรรทรานนท์; และคนอื่นๆ. 2528: 56)

4.1 หูหนวกโดยกำเนิด (Congenital Deafness) หมายถึง ทารกที่จะเกิดมานั้นมีความพิการของอวัยวะรับเสียงตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เมื่อคลอดออกมาแล้วปรากฏอาการหูหนวกแต่แรกเกิดซึ่งอาจแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

4.1.1 หูหนวกตามกรรมพันธุ์ (Hereditary Deafness) เป็นอาการหูหนวกของทารกที่มีความพิการสืบพันธุ์จากบิดาหรือมารดาหรือบรรพบุรุษ เช่น พ่อแม่หูหนวก ลูกอาจหูหนวกหรือหลานหูหนวก

4.1.2 หูหนวกขณะตั้งครรภ์ (Sporadic Deafness) มีหลายสาเหตุ ได้แก่

4.1.2.1 หูหนวกขณะเป็นทารก เช่น ขณะมารดาตั้งครรภ์บังเอิญหกล้ม ถูกกระทบกระแทกอย่างแรง ทารกที่กำลังเจริญเติบโตอยู่ในครรภ์อาจถูกบีบ ถูกกด ถูกกระทบหรือเลือดไปหล่อเลี้ยงไม่สะดวก ทำให้อวัยวะการได้ยินพิการได้ เมื่อทารกคลอดออกมาก็มีอาการหูหนวกแต่กำเนิดออกมาด้วย

4.1.2.2 หูหนวกจากการคลอด คือศีรษะถูกบีบขณะคลอด เนื่องจากกระดูกเชิงกรานเล็กหรือคีมจับศีรษะทารกไม่ถูกที่ เป็นต้น

4.1.2.3 หูหนวกจากการเติบโตของอวัยวะหูผิดปกติ ทารกที่เกิดมาอาจไม่มีใบหู ไม่มีรูหูข้างเดียวหรือสองข้าง เมื่อมีความพิการเกิดขึ้นกับอวัยวะหูส่วนหนึ่งส่วนใด ทำให้หูหนวกได้เหมือนกัน

4.1.2.4 หูหนวกจากพิษยาต่อมารดาขณะตั้งครรภ์ ระหว่างที่มารดาตั้งครรภ์อาจเจ็บป่วย และจำเป็นต้องใช้ยาบางอย่างรักษา ยานั้นอาจเป็นพิษต่ออวัยวะหูของทารกในครรภ์ได้ เช่น ยาควินิน ยาแอสไพริน ยาสเตอริบโทมัซซิน และยาเพนนิซิลิน เป็นต้น หญิงตั้งครรภ์ควรระมัดระวังในการใช้ยาให้มากที่สุด เพราะยาสามารถซึมผ่านรกไปยังทารกในครรภ์ได้โดยง่าย อันตรายที่ร้ายแรงมากในหญิงมีครรภ์ การรับประทานยาที่มีผลทำให้ทารกในครรภ์พิการโดยเฉพาะระยะ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ และใกล้คลอด

4.1.2.5 หูหนวกจากโรคติดต่อขณะตั้งครรภ์ เช่น โรคหัดเยอรมัน ทารกที่ได้รับเชื้อไวรัสชนิดนี้จากมารดาขณะที่อยู่ในครรภ์ใน 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ อาจมีผลทำให้เกิดความผิดปกติของร่างกายและศีรษะของทารกเล็กกว่าปกติ มองไม่เห็นเจริญเติบโตหรือหูหนวก

4.1.2.6 ความผิดปกติของหมู่เลือดของมารดาและเด็ก เกิดมาจากมีอาการตัวเหลือง อาการตัวเหลืองมักเกิดในระยะ 2 ถึง 3 ชั่วโมงก่อนคลอด เนื่องจากมีการแตกทำลายของเม็ดเลือดแดง ทำให้มีสารสีเหลืองในกระแสเลือดของเด็ก เมื่อสารสีเหลืองนี้ไปเกาะที่ผิวหนังทำให้เกิดอาการตัวเหลือง แต่ถ้าสารสีเหลืองไปเกาะที่เซลล์ประสาทหู ทำให้เด็กมีประสาทหูพิการได้

4.1.2.7 สาเหตุเนื่องจากมดลูก เช่น มดลูกเล็กเกินไป ตำแหน่งของมดลูกคว่ำไปข้างหน้า หรือข้างหลังมากเกินไป มีความผิดปกติของการเกาะตัวของรก เช่น รกเกาะต่ำ ขวางทาง รกหลุดลอกตัวก่อนกำหนด สาเหตุดังกล่าวทำให้มารดาตกเลือดขณะตั้งครรภ์ ทำให้เลือดไปเลี้ยงสมองไม่พอ สมองขาดออกซิเจนทำให้เด็กเกิดมามีประสาทหูพิการได้

4.2 หูหนวกหลังคลอด (Acquired Deafness) หมายถึง ทารกที่เกิดมามีอวัยวะและประสาทหูปกติแต่ต่อมาภายหลังปรากฏว่าหูหนวกขึ้น เราเรียกหูหนวกหลังคลอด โอกาสที่จะทำให้หูหนวกจึงมีหลายอย่าง ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้

4.2.1 หูหนวกจากโรคระบบประสาท เช่น การป่วยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ

4.2.2 หูหนวกจากโรคติดต่อ เช่น ภายหลังจากการป่วยด้วยโรคหัด ไขหวัดใหญ่ คางทูม หัดเยอรมัน อาจมีอาการหูหนวกได้

4.2.3 หูหนวกร่วมกับโรคต่อมไร้ท่อ เช่น โรคต่อมพิทูอิทารี ที่มีอาการหูหนวกร่วมด้วย

4.2.4 หูหนวกจากโรค หู-คอ-จมูก อวัยวะของหู คอ จมูก ติดต่อกัน และใกล้เคียงกันมากเมื่ออวัยวะดังกล่าวเกิดโรคมักกระทบกระเทือนถึงกัน

4.2.5 หูหนวกจากพิษยาและสารเคมี เมื่อผู้ป่วยได้รับยาเป็นพิษต่ออวัยวะหูส่วนในและประสาทหู เช่น ควินิน ยาสเตอริบโดมัยซิน และยาคานามัยซิน เป็นต้น

4.2.6 หูหนวกจากอันตรายต่ออวัยวะหู และประสาทหู เช่น การตกบันได ตกจากที่สูง นอกจากศีรษะได้รับความกระทบกระเทือนแล้ว กระดูกขมับแตกร้าวหรือการถูกตบ ที่หูอย่างรุนแรง ทำให้หูหนวกได้

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นที่เป็นสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินคือความดังของเสียงต่างๆ เช่น เสียงระเบิด เสียงปืน เสียงเครื่องบิน เสียงเครื่องจักรในโรงงาน เป็นต้น เสียงเหล่านี้ หากได้รับอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน ก็จะทำให้หูเกิดความพิการได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินอาจเกิดจากหลายสาเหตุแบ่งเป็นหูหนวกก่อนคลอด โดยเกิดความผิดปกติในช่วงที่ทารกอยู่ในครรภ์ซึ่งอาจเกิดได้จากกรรมพันธุ์และไม่ใช้กรรมพันธุ์ และหูหนวกหลังคลอด โดยเกิดความผิดปกติขึ้นขณะคลอด และหลังจากที่ทารกคลอดออกมาแล้วซึ่งอาจเกิดจากการได้รับสารพิษหรือผลกระทบของเสียงที่ดังเกินไปจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา

5. พัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2542) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติไว้ดังนี้

ช่วงอายุ 2 ปีแรก

1. เด็กปกติ จะมีการเล่นเสียงและในการเล่นเสียงนี้จะดำเนินไปเรื่อยๆ ถ้าพ่อแม่ช่วยกระตุ้น ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเริ่มเล่นเสียงเช่นกันแต่จะลดน้อยลง และจะหยุดเมื่ออายุประมาณ 4-6 เดือน ขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินและการกระตุ้นของพ่อแม่โดยเฉพาะเด็กที่สูญเสียการได้ยิน

2. เมื่อเด็กปกติอายุได้ประมาณ 6 เดือนขึ้นไปจะมีการเล่นเสียงและสามารถทำเสียงต่างๆ ได้เกือบหมด ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีการเล่นเสียงอยู่บ้าง แต่แทบไม่มีการเลียนเสียงเลย เด็กจะใช้วิธีการร้องไห้เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ใหญ่แทน

3. เด็กปกติสามารถพูดคำแรกได้เมื่ออายุประมาณ 1 ปี ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับหูตึงจะล่าช้ากว่าและในเด็กหูหนวกยังไม่สามารถพูดคำที่มีความหมายได้

4. เด็กปกติสามารถรู้จักคำต่างๆ ได้ประมาณ 50-250 คำ การใช้ไวยากรณ์ยังผิดๆ ถูกๆ ยังต้องใช้ท่าทางประกอบคำพูด ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักใช้ท่าทางในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ในการพูดอาจแสดงรูปปากในการพูดได้แต่ไม่มีเสียง

ช่วงอายุ 2-4 ปี

1. เด็กปกติสามารถใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามได้ถูกต้องและใช้ภาษาพูดในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงอาจพูดได้บ้างเล็กน้อยถ้ามีเครื่องช่วยฟังและได้รับการฝึกฝน และใช้การอ่านริมฝีปากและสีหน้าท่าทางประกอบความเข้าใจ

2. เด็กปกติรู้จักคำศัพท์ประมาณ 2,000 คำ เมื่ออายุราว 4 ปี จะเรียนรู้หน้าที่ของคำ รู้จักใช้คำในตำแหน่งต่าง ๆ เช่น คำนาม คำคุณศัพท์ สามารถนำคำที่รู้จักมาผูกเป็นประโยคได้ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงจะรู้จักคำศัพท์ประมาณ 100-500 คำ ในเด็กหูหนวกหากหูหนวกก่อนถึงวัยนี้จะรู้จักคำศัพท์ประมาณ 5-25 คำ

3. เด็กปกติมักจะสนุกเพลิดเพลินไปกับคำพ้อง บทกลอน จังหวะของคำในบทกลอน ชอบฟังนิทาน แต่ในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มีโอกาสเช่นนี้นอกจากกลุ่มเด็กหูตึงเล็กน้อยที่ได้รับการฝึกฝนแล้วก็ยังไม่สามารถเพลิดเพลินกับถ้อยคำเท่าเด็กปกติ อาจสนใจลีลา จังหวะของทำนองการพูดการอ่านมากกว่า

ช่วงอายุ 4-6 ปี

1. เด็กปกติเมื่ออายุประมาณ 5 ปี มักมีพัฒนาการทางภาษาได้เกือบสมบูรณ์ ยกเว้นการใช้ประโยคที่ซับซ้อน มีปัญหาเกี่ยวกับหลักการใช้ไวยากรณ์อยู่บ้าง ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่สามารถพูดเป็นประโยคที่ถูกต้องได้

2. ด้านการเปล่งเสียง เด็กปกติสามารถออกเสียงได้ชัดเจนเกือบครบทุกเสียง ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงหากได้รับการฝึกฝนอาจเปล่งเสียงได้บ้าง ในเด็กที่หูหนวกมาแต่กำเนิดจะมีการเปล่งเสียงที่เพี้ยนไป และหากไม่ได้รับการฝึกฝนจะพูดไม่เป็นคำเลย

3. เด็กปกติรู้จักคำศัพท์ประมาณ 3,000-6,000 คำ และสามารถนำคำมาใช้ในประโยคแบบต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะรู้คำศัพท์ประมาณ 2,000 คำ เป็นอย่างมาก

ช่วงอายุ 6-8 ปี

1. เด็กปกติอายุประมาณ 7 ปี จะสามารถเข้าใจและมีความคิดในสิ่งที่ป็นนามธรรม รู้จักสนุกกับการเล่นคำ ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในเรื่องที่เกี่ยวกับนามธรรม เป็นเรื่องยากมาก จะรู้จักความหมายของคำก็เพียงที่ได้รับการบอกการสอนเท่านั้น

2. ร้อยละของการใช้คำเมื่ออายุประมาณ 8 ปี ปรากฏดังนี้

เด็กปกติ

คำนาม	28%
คำกริยา	23%
คำนำหน้านามและคำคุณศัพท์	14%
คำสรรพนาม	11%

คำบุพบท	7%
คำคุณศัพท์	4%
คำวิเศษณ์และคำเชื่อมประโยค	1%

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

คำนาม	48%
คำกริยา	12%
คำนำหน้านาม	2%
คำสรรพนาม	1%

ศรียา นิยมธรรม (2542: 68-69) ยังได้กล่าวอีกว่า เนื่องจากความบกพร่องทางการได้ยิน ทำให้เป็นผลให้เกิดความบกพร่องทางภาษาของเด็กด้วย จึงส่งผลถึงการประมวลข้อมูลและก่อให้เกิดการขาดประสบการณ์และส่งผลถึงพัฒนาการและการพัฒนาความคิดรวบยอดด้วย และผดุง อารยะวิญญู (2542: 76-77) กล่าวอีกว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจมีปัญหาในการปรับตัว ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากเด็กสามารถสื่อสารได้ดี ปัญหาทางอารมณ์อาจลดลง ทำให้สามารถปรับตัวได้ ด้านจิตใจ มักชอบระแวงสงสัย อารมณ์ร้าย โกรธง่าย ฉุนเฉียว บางทีไม่มีเหตุผลปรับตัวเข้ากับคนอื่นค่อนข้างยากบางรายซื่อๆ เข้ากับเพื่อนไม่ได้ อยู่ไม่สุขจนมากกว่าเด็กปกติ

จากที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ความบกพร่องทางการได้ยินส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ากว่าเด็กปกติโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการทำความเข้าใจในสิ่งที่เป็นนามธรรมจึงทำให้เด็กมีปัญหาในการเรียนรู้และการสื่อสารกับคนอื่น และด้วยความบกพร่องทางการสื่อสารนี้เองก็ยิ่งส่งผลให้เด็กมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสังคมอีกด้วย

6. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำนักงานการบริหารงานการศึกษาพิเศษ (2550: 19-22) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. เด็กหูตึง ต้องจัดให้เด็กหูตึงได้ใช้เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม ได้รับการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมเต็มศักยภาพของแต่ละคน เนื่องจากเด็กหูตึงจำเป็นต้องดูริมฝีปากและการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ใช้ในการพูด ดูผู้พูด และดูสิ่งอื่นๆ รอบตัว เพื่อเสริมการฟังให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงควรให้เด็กหูตึงได้เห็นปากผู้พูดอย่างชัดเจน โดยจัดที่นั่งของผู้เรียนให้เหมาะสมและมีแสงสว่างเพียงพอ

2. เด็กหูหนวก ควรสื่อสารโดยใช้ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การดูผู้พูด และสิ่งอื่นๆ รอบตัว ดังนั้น ครูผู้สอนด้านภาษาพูดจึงต้องจัดให้มีล่ามภาษามือในการเรียนการสอนทุกครั้ง นอกจากนั้นจะต้องจัดให้มีผู้ช่วยจดคำสอนหรือบรรยาย เพื่อให้เด็กนำไปใช้ศึกษาทบทวนได้ ซึ่งอาจเป็นเพื่อน ผู้ปกครอง อาสาสมัคร หรือผู้ที่สถานศึกษาจัดให้ตามความเหมาะสม ควรจัดให้เด็กหูหนวกได้เรียนภาษามือไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง และเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้เด็กสามารถสื่อสารทั้งสองภาษาได้คล่องแคล่วเท่าเทียมกัน

รูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการทั้งตัวเด็กเอง บิดามารดา ผู้ปกครองและโรงเรียนหรือสถานให้บริการการศึกษาแก่คนเหล่านี้ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็กเอง ได้แก่ ระดับของความพิการ และอายุของเด็กเมื่อเริ่มสูญเสียการได้ยิน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพิจารณาพร้อมกับระดับและประเภทของความพิการของหู ตลอดจนความสามารถในการใช้ภาษาพูดของเด็กที่หูพิการนั้น เช่น เด็กที่สูญเสียการได้ยินแต่กำเนิดก็ย่อมไม่สามารถใช้ภาษาพูดหรือพูดไม่ถูกต้อง ชัดเจน เพราะไม่เคยได้ยินเสียงและไม่มีทักษะในการพูดมาก่อน เพราะฉะนั้นในการสอน จึงจำเป็นต้องใช้วิธีฝึกพัฒนาการทางการใช้ภาษา อันประกอบด้วย การฟัง การฝึกพูดออกเสียงเป็นสำคัญ

รูปแบบของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้
(มลิวัลย์ ธรรมแสง. 2521: 1-4; อรณช ลิ้มศิริ. 2547: 77-79)

1. เด็กหูหนวกมี 2 รูปแบบ

1.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูหนวก สำหรับสอนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากๆ ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนประจำ นอกจากนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2542: 13-14) ยังกล่าวอีกว่าการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กหูหนวกยืดหยุ่นได้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก วิชาที่สอนคือ วิชาสามัญซึ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตในอนาคตของเด็ก และวิชาชีพ เพื่อเป็นการปูพื้นฐานทางด้านวิชาชีพให้แก่เด็ก ให้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ และให้มีความรู้ความสามารถพอที่จะเรียนต่อในทางวิชาชีพในระดับสูงขึ้นไป สำหรับครูผู้สอน ควรเป็นผู้ที่ได้เรียนมาทางด้านนี้โดยเฉพาะ และในการจัดชั้นเรียนควรคำนึงถึงความสามารถเป็นหลัก โดยเฉพาะความสามารถทางภาษา ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถทางการเรียนวิชาสามัญ พฤติกรรมทางสังคม ตลอดจนวุฒิภาวะของเด็กด้วย

1.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูหนวกในโรงเรียนปกติ โดยมีครูประจำชั้นพิเศษที่เป็นผู้สำเร็จการศึกษาทางการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะเป็นผู้สอน ระยะเวลาการเรียนสำหรับเด็กหูหนวกควรอยู่ในชั้นพิเศษเต็มเวลาในโรงเรียนปกติไม่เกิน 3 ปี หลังจากนั้นแล้วควรมีการเรียนร่วมบางเวลา หรือเต็มเวลาในชั้นเรียนปกติร่วมกับเด็กปกติต่อไป

2. เด็กหูตึงมี 3 แบบ

2.1 การเรียนในโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะเด็กหูตึง

2.2 ชั้นพิเศษสำหรับเด็กหูตึงในโรงเรียนปกติ

2.2.1 ชั้นพิเศษแบบเต็มเวลา โดยมีครูประจำชั้นพิเศษที่เป็นผู้สำเร็จการศึกษาทางการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะเป็นผู้สอน ระยะเวลาการเรียนไม่ควรเกิน 4 ปี หลังจากนั้นแล้วควรมีการเรียนร่วมบางเวลา หรือเต็มเวลาในชั้นเรียนปกติร่วมกับเด็กปกติต่อไป

2.2.2 ชั้นพิเศษแบบเรียนร่วมบางเวลา โดยจะมีครูการศึกษาพิเศษเป็นครูประจำชั้นสอนวิชาสามัญ การฝึกฟัง และการฝึกพูด ส่วนในวิชาอื่น เช่น ศิลปะ พลศึกษา เด็กสามารถไปเรียนร่วมกับเด็กปกติได้

2.3 ชั้นปกติที่มีเด็กหูตึงเรียนร่วมในโรงเรียนปกติเป็นชั้นเรียนที่มีเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติเรียนร่วมกันในทุกรายวิชา

กาญจนา ตันตินันท์ (2514: 5) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูหนวกหรือผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เป็นบุคคลที่มีวุฒิภาวะทางสังคม สามารถมีเพื่อนได้ทั้งคนหูหนวกและคนปกติ
2. ฝึกทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตให้แก่คนหูหนวก
3. ให้คนหูหนวกสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข
4. เพื่อให้คนหูหนวกเข้าใจสื่อมวลชนต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เป็นต้น
5. สามารถติดต่อกับคนทั่วไปได้โดยการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นจะพบว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องคำนึงถึงระดับความผิดปกติและระดับความสามารถทางภาษาเป็นสำคัญ เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

7. วิธีสอนภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การจัดประเภทวิธีการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้หลายวิธีด้วยกัน ซึ่งในแต่ละวิธีที่เลือกมาใช้ต้องให้เหมาะสมกับการสูญเสียการได้ยิน ดังนี้ (อรนุช ลิมตศิริ. 2547: 81-84; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 34-37)

1. วิธีสอนพูด (Oral Method) ใช้ได้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มากนัก เหมาะสำหรับเด็กหูตึงน้อยถึงหูตึงปานกลาง ผู้สอนควรพูดกับเด็กให้มากที่สุด ให้เด็กได้ใช้การดูหรือการสังเกตริมฝีปากของผู้พูดเป็นสำคัญ และให้เด็กเห็นความสำคัญของการพูด

2. วิธีสอนแบบใช้ภาษามือ (Sign Language) เหมาะสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก เด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นด้วยการพูด จึงใช้ภาษามือแทนโดยใช้การแสดงท่าทาง การวางตำแหน่งของมือ ส่วนมากจะใช้มือทั้งสองข้าง เพื่อแสดงความหมายต่างๆ

3. การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก การแสดงท่ามือในแต่ละท่าจะมีความหมายเท่ากับตัวอักษร 1 ตัว (ในภาษาไทย) ตั้งแต่ ก ถึง ฮ การสะกดคำส่วนมากจะใช้มือข้างเดียว และมักสะกดคำที่ไม่มีในภาษามือเท่านั้น หรือสถานที่ เป็นต้น

4. การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) คือการที่ผู้ฟังพยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวของริมฝีปากของผู้พูด เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันในเรื่อง ที่ผู้พูดกล่าวถึง ในบางครั้งอาจต้องสังเกตลักษณะสีหน้าท่าทาง ตลอดจนการเคลื่อนไหวของมือ เท้า และลำตัวของผู้พูดด้วย การสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้พูดประกอบการสังเกตการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก เรียกว่า การอ่านคำพูด (Speech Reading)

5. ทำเนาะคำพูด (Cued Speech) เป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยผู้พูดจะแสดงท่ามือในลักษณะต่างๆ ประกอบคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังได้เข้าใจความหมายของการพูดได้ดีขึ้น ทำเนาะคำพูดที่ใช้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ แต่ละท่ามีความหมายเฉพาะผู้พูดจะวางมือในระดับต่ำกว่าคางเล็กน้อย ไม่วางมือในตำแหน่งอื่น และใช้มือเพียงข้างเดียว

6. การสื่อสารรวม (Total Communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยใช้วิธีการสื่อสารหลายๆ วิธีรวมกันกับการพูด หรือใช้วิธีพูดร่วมกับภาษามือ การแสดงความรู้สึก ออกทางสีหน้า เพื่อให้ผู้ฟังเดาการแสดงออกและความต้องการที่จะสื่อสารของผู้พูด ทำให้เข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งวิธีนี้นับว่าเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด

7. การเขียน (Writing) เป็นการสื่อสารที่ใช้ตัวอักษรเขียนถ่ายทอดความรู้ ความคิด เช่นเดียวกับคนปกติ วิธีนี้ใช้ได้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทุกระดับ แต่เด็กจะมีปัญหาในด้านการเขียนคือมักจะสะกดคำผิด เขียนประโยคสลับที่กัน

8. หลักทั่วไปในการสอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เบญจมาศ พระธานี (2540: 26-27) ได้กล่าวถึงหลักทั่วไปในการสอนภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังนี้

1. ต้องใส่เครื่องช่วยฟังตลอดเวลาที่ตื่น เพราะเสียงเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา
2. ไม่พูดดังเกินไป
3. พูดและสอนกิจกรรมนั้นๆ ซ้ำๆ หลายครั้ง เพื่อให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งนั้นด้วยตนเอง โดยเน้นการพูดอธิบายขณะเด็กทำ (parallel talk) และพูดอธิบายการกระทำของตัวเองเราเองตลอดเวลา
4. เน้นการใช้การฝึกฟังตั้งแต่การฟังขั้นพื้นฐานในระยะแรกของการเรียนรู้ภาษาและตลอดเวลาที่มีการส่งเสริมการพัฒนาภาษาเพราะเด็กต้องเรียนรู้ทางการได้ยิน (auditory channel) เช่นเดียวกับเด็กปกติ
5. ฝึกให้เด็กเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีธรรมชาติ
6. การฝึกในระยะแรก ควรตั้งวัตถุประสงค์ไว้อย่างเดียว อย่าสอนหลายอย่าง (concept) ในเวลาเดียวกัน เนื่องจากเด็กยังมีความจำกัดในเรื่องการเรียนรู้ภาษา จะทำให้เด็กสับสน
7. ในระยะแรกของการพัฒนาการสอนภาษาควรบอกเด็กมากกว่าการถามคำถามใช้พูดเดี่ยวๆ วลี และประโยคสั้นๆ ง่ายๆ พูดกับเด็กตามความสามารถทางภาษาของเด็ก
8. การใช้รูปภาพประกอบคำส่งเสริมการเรียนรู้ เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถใช้ในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กจะเรียนรู้ทั้งการพูดและการอ่าน จากรูปภาพสิ่งของจริง และรูปภาพประกอบคำได้ง่ายและรวดเร็วทั้งยังส่งผลดีต่อการพัฒนาการอ่านอีกด้วย ดังนั้นในการสอนภาษาในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงจำเป็นต้องเขียนชื่อสิ่งของ วลี หรือประโยคที่เด็กและผู้สอนพูดเป็นตัวหนังสือเสมอ

สุรินทร์ ยอดคำแปง (2542: 109-110) กล่าวอีกว่าในการให้การช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติ ควรปฏิบัติดังนี้

1. จัดให้เด็กนั่งในบริเวณที่จะรับฟังการสอนของครูได้ชัดเจน โดยปกติจะห่างจากครูไม่เกิน 6 ฟุต หรือครูควรอนุญาตให้เด็กนำเก้าอี้ไปนั่งที่ใดก็ได้ที่จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดีที่สุด
2. พยายามลดการรบกวนทางด้านเสียง และด้านการเห็นให้เหลือน้อยที่สุด เสียงรบกวนที่มาจากภายนอกห้องควรลดลงหรือไม่มีเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ครูสอนเสียงจากสิ่งแวดล้อมก็เป็นปัญหาสำหรับเด็กเหล่านี้ด้วย ครูต้องพยายามหาทางลดเสียงจากภายนอก
3. พยายามพูดให้เป็นปกติ และเป็นธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องพูดให้ช้าลงเพราะจะทำให้เด็กเกิดความสับสน เนื่องจากไม่ใช้การพูดที่แท้จริง แต่ผิดแผกไปจากคนปกติที่ใช้พูดกัน
4. ต้องแน่ใจว่าเด็กมองเห็นหน้าและกริยาท่าทางของครู ซึ่งจะช่วยให้เด็กอ่านริมฝีปาก และคำพูดของครูได้
5. พยายามหาทางให้เด็กได้พูดบ่อยๆ เนื่องจากเด็กพยายามไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูดมากนัก อาจให้อ่านข้อความสั้นๆ หรือตอบคำถามที่ใช้คำตอบสั้นๆ ไม่มากพยางค์นัก
6. พยายามเรียกเด็กให้ตอบคำถามหรือพูด เพื่อทดสอบความเข้าใจของเด็กเป็นรายบุคคล
7. ใช้สื่ออุปกรณ์ในการสอนให้มาก ในการสรุปบทเรียนนั้น ครูต้องเขียนบนกระดาน สรุปบทเรียนให้เด็กอ่าน และบันทึกไว้

จากการช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติดังที่กล่าวมากี้เพื่อให้เด็กเหล่านี้สามารถเรียนรู้ และประสบความสำเร็จในการเรียนต่อไปได้ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรตระหนักและให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รวมไปถึงการจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วย

การอ่านจับใจความ

1. ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ เพราะนักเรียนสามารถนำทักษะการอ่านมาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548: 6) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็นสัญลักษณ์ การเข้าใจความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่อ่าน สัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ และทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านให้เกิดความคิดรวบยอด ซึ่งสอดคล้องกับ ประเทิน มหาจันทร์ (2538: 2) ที่กล่าวว่า ในการทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านให้เกิดความคิดรวบยอดนั้นขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

นักการศึกษาในต่างประเทศหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้โดยสรุป (โกลด์ Gould. 1990: 6-7; รูบิน Rubin. 1993: 6-7; ฮาฟเนอร์ Hafner. 1982: 40; และ สเตรง Strang. 1967: 8) กล่าวคือ การอ่าน เป็นกระบวนการของการสื่อความหมายอย่างสร้างสรรค์ และเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ต้องอาศัยการทำงานทางสมองที่จะทำให้เข้าใจ สามารถวิเคราะห์หาเหตุผล ข้อเท็จจริง และเรียบเรียงลำดับชั้นเนื้อหาของเรื่องได้ ซึ่งรวมถึงความสามารถในการอธิบาย ความหมายของคำ บทอ่าน และการถอดความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผู้อ่านต้องอาศัยกระบวนการคิด การระลึกคำต่างๆ และประสบการณ์เดิมเข้ามาผสมผสาน ระหว่างความคิดกับสิ่งที่ผู้อ่านมองเห็น แล้วสื่อความหมายออกมาได้

ดังนั้นการอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ที่ต้องอาศัยการทำงานทางสมองที่จะทำให้ความเข้าใจความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ สามารถวิเคราะห์ หาข้อเท็จจริง และเรียบเรียงลำดับชั้นเนื้อหาของเรื่องได้ โดยในกระบวนการอ่านนี้ ต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเข้ามาผสมผสานระหว่างความคิดและสิ่งที่ผู้อ่านมองเห็น แล้วสื่อความหมาย ออกมาได้

2. ประเภทของการอ่าน

สามารถแบ่งประเภทของการอ่านออกได้เป็น 2 ประเภทดังนี้คือ (วรรณิ โสมประยูร. 2544: 127; และฟองจันทร์ สุขยิ่ง. 2550: 14-20)

1. การอ่านในใจ (Silent Reading) หมายถึง การถ่ายทอดตัวอักษรออกมาเป็นความคิด โดยตรง เวลาอ่านจะใช้เฉพาะสายตากวาดไปบนตัวอักษร สายตารับภาพแล้วส่งสัญญาณผ่าน ประสาทตา ไปยังประสาทสมองให้รับรู้เพื่อจดจำและตีความต่างๆ ออกมาซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมาก ในชีวิตประจำวันที่จะทำให้วัตถุประสงค์ทั้งหมดนี้บรรลุ เช่น การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่าน เพื่อตอบคำถาม การอ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ แม้แต่การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน นักเรียนและ นักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็น ไม่เพียงแต่อ่านได้ หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะมีความสามารถ ดังต่อไปนี้คือ สรุปความ แปลความ ขยายความ วิเคราะห์คำ และวิเคราะห์ความหรือเนื้อเรื่อง และ วิเคราะห์เนื้อเรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง (Oral Reading) หมายถึงการเปล่งเสียงตามตัวอักษร ถ้อยคำ และ เครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ออกมาได้ถูกต้อง ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียง จึงเป็นกระบวนการที่สัมพันธ์กันระหว่างสายตา สมอง และการเปล่งเสียง โดยเริ่มต้นที่สายตา จะต้องจ้องมองตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ ที่เขียนไว้ สมองต้องประมวลให้เป็นถ้อยคำ จากนั้น เปล่งเสียงออกมา ดังนั้นการอ่านออกเสียงจึงเป็นทักษะที่ควรฝึกฝนและให้ความสนใจเป็นพื้นฐาน ของการอ่านในใจอย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ และสามารถนำหลักการอ่านออกเสียงคำไปใช้ให้ เกิดประโยชน์ในการฟังและการพูด นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำที่ นักเรียนรู้จากการฟังและพูด เข้ากับรูปคำที่นักเรียนพบในสื่ออื่นๆ อีกด้วย ในการอ่านออกเสียงแบ่ง ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่างๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและซาบซึ้ง ช่วยให้เด็กมีทักษะมากขึ้น อ่านได้คล่องแคล่ว ถูกต้อง รู้จักความไพเราะของบทร้อยกรองต่างๆ

บันลือ พฤษะวัน (2543: 99-100) กล่าวว่าในการสอนอ่านนั้น การอ่านออกเสียง มีประโยชน์และความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยจะกล่าวได้ดังนี้ คือ

1. การอ่านออกเสียงเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะเบื้องต้นของการอ่านใจใน
2. ครูใช้การอ่านออกเสียงในการตรวจสอบการอ่าน รู้จุดบกพร่อง และหาทางช่วยเหลือตลอดจนสอนซ่อมเสริมในการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามวรรคตอน ชัดถ้อยชัดคำ และเป็นการสร้างความเข้าใจในการอ่านในใจต่อไปอีกด้วย
3. การอ่านออกเสียงใช้สื่อความหมายและเรื่องราวไปสู่ผู้ฟังได้ดี
4. การอ่านบทร้อยกรองหรือบทประพันธ์เพื่อความไพเราะ ต้องอ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามทำนองและลงจังหวะสัมผัส
5. การอ่านออกเสียงช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความสามารถในการอ่าน การฟังฝึกการฟังได้ดี เพื่อนร่วมชั้นมีโอกาสฝึกอ่านในใจตามไปด้วย ทั้งยังช่วยให้มีการฝึกอ่านกว้างขวางกว่าการอ่านในใจ
6. การอ่านออกเสียงใช้อ่านนำและอ่านตาม ช่วยเด็กขี้อายให้กล้าแสดงออกเป็นการฝึกอ่านเบื้องต้นที่ดี
7. การแสดงละคร จำเป็นต้องฝึกอ่านออกเสียง การแสดงบทบาทและท่าทางของตัวละคร
8. การอ่านออกเสียงย่อมช่วยพัฒนาการพูดและการผูกประโยคของผู้เรียนได้ดี เพราะผู้ได้รับการศึกษาสูงขึ้นย่อมช่วยพัฒนาภาษาพูดและใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับภาษาเขียนมาก
9. ลักษณะดีเด่นของภาษาไทยนั้น มีพยัญชนะและสระออกเสียงคงที่ เราจำเป็นต้องใช้ประโยชน์ของรากภาษาไทย ใช้ฝึกอ่านสะกดตัวและผสมคำทั้งอ่านและเขียนโดยใช้เสียงพาไปได้ดียิ่งไปกว่านั้นยังใช้การสะกดตัว (ไ้) อ่านคำยากที่ไม่เคยอ่านมาก่อนได้อีกด้วย นับได้ว่าการสอนสะกดตัวผสมคำอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการอ่านได้ดียิ่งทางหนึ่งเช่นกัน

การอ่านออกเสียงใช้ประโยชน์ได้ดีเฉพาะการฝึกอ่านบางส่วน การสะกดตัวผสมคำ จำเป็นในการฝึกไล่สะกดคำอ่านและเขียน เพื่อเป็นทางนำไปสู่การอ่านในใจ อันเป็นจุดหมายปลายทางแห่งการสอนอ่าน และยังเป็นการพัฒนาไปสู่การอ่านเป็นและการอ่านเร็วอีกด้วย

โคดี้ (Coady. 1979: 65) ได้กล่าวว่า การอ่านนั้น สามารถทำได้หลายรูปแบบ แล้วแต่จุดประสงค์ในการอ่านแต่ละระดับชั้น โดยทั่วไปแล้วทักษะในการอ่านแบ่งออกได้ 4 แบบคือ

1. การอ่านแบบผานๆ (Skimming) คือการอ่านแบบพิจารณาโดยเร็ว ๆ โดยปกติการอ่านแบบนี้ผู้อ่านจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือคำถามที่ต้องการคำตอบเฉพาะเจาะจงสำหรับเรื่องใดเรื่องหนึ่งในใจแล้ว การอ่านในลักษณะนี้ต้องรู้จักใช้ชื่อเรื่องและหัวข้อใหญ่ให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบนี้เมื่อลองทำดูแรกๆ จะรู้สึกว่ายาก เนื่องจากการอ่านเป็นทักษะซึ่งต้องการฝึกฝน ในระยะเริ่มต้นครู

ควรจะเป็นผู้ช่วยชี้แนะว่า ควรตั้งคำถามอะไรไว้ในใจก่อนการเริ่มอ่าน และควรใช้อะไรเป็นหลักที่จะช่วยในการอ่านแบบนี้ดำเนินต่อไปได้ หลังจากการฝึกฝนแล้วนักเรียนจะเริ่มรู้จักการใช้การคาดคะเน (Predication) การเลือกจับใจความ และหลังจากนั้นจะพบว่าตนเองสามารถอ่านได้เร็วขึ้น

2. การอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) การอ่านแบบนี้ต่างจากการอ่านแบบแรกตรงที่ว่า จุดประสงค์ของการอ่านต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงมากกว่าแบบแรก เช่น วันที่ ตัวเลข หรือ สถานที่ เป็นต้น การอ่านแบบนี้ครูควรจะสอนให้นักเรียนใช้ตัวเลข ตัวอักษรที่เป็นตัวใหญ่ หรือวลีสั้นๆ ที่มีความสำคัญอยู่ด้วย ให้ประโยชน์นอกเหนือจากเทคนิคในข้อแรกในการหัดอ่านแบบผานๆ (Skimming) และอ่านแบบกวาดสายตา (Scanning) นี้ ครูจำเป็นต้องเลือกบทเรียนที่สมจริง และนักเรียนสามารถใช้ประโยชน์ของการอ่านทั้งสองแบบได้อย่างชัดเจน เช่น ข่าวในหนังสือพิมพ์หน้าข่าวกีฬา รายการอาหาร หรือหน้าโฆษณา เป็นต้น

3. การอ่านเอารายละเอียด (Thorough reading) การอ่านแบบนี้คือการอ่าน เมื่อผู้อ่านต้องการที่จะเข้าใจความหมายทั้งหมดของผู้เขียน ทั้งจุดใหญ่และรายละเอียดปลีกย่อย การอ่านแบบนี้เป็นทักษะการอ่านที่ครูผู้สอนส่วนมากใช้ในการสอนอ่านในชั้นเรียน ซึ่งจุดอ่อนของการสอนโดยวิธีนี้คือการให้ความสำคัญกับการอ่านแบบคำต่อคำ เป็นการเน้นการอ่าน เอารายละเอียดปลีกย่อยจนเกินไป จนเรามองข้ามความจริงไปว่า ในการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นข้อความนั้น ผู้เขียนเองก็ไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ข้อความที่เขาเขียนในระดับเดียวกัน และการอ่านเอารายละเอียดนั้นไม่จำเป็นเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้อ่านและลักษณะของงานเขียนนั้นๆ ประเภทของงานเขียนที่ต้องการอ่านเอารายละเอียด มักได้แก่ รายงานการวิจัย และตำราเรียน เป็นต้น

4. การอ่านเชิงวิจารณ์ (Critical reading) การอ่านแบบนี้เป็นทักษะการอ่านระดับสูงสุดคือ ผู้อ่านสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่ตนได้อ่านไปแล้วได้ เช่น ใช้เหตุผลต่อรองกับสิ่งที่ปรากฏในข้อเขียนนั้นว่าผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่ การที่จะฝึกฝนนักเรียนให้มีโอกาส ได้ใช้เหตุผลประกอบการอ่าน ก็คือการเปิดโอกาสให้มีการอภิปรายหลังจากการอ่านข้อเขียนนั้นได้ชั้นหนึ่งแล้ว

ดังที่ได้กล่าวมาสามารถแบ่งการอ่านออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกันคือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง การอ่านในใจนั้นเป็นการอ่านที่ไม่ต้องออกเสียงเป็นเพียงการใช้สายตา และสมองในการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่องเพื่อจับความสำคัญของเรื่องที่อ่านและการอ่านออกเสียงเป็นการอ่าน ที่ต้องเปล่งเสียงตามตัวอักษร การกวาดสายตาและการทำงานของสมองประกอบการอ่าน ทั้งสองลักษณะนี้ยังสามารถทำได้หลายรูปแบบ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการอ่าน ได้แก่ การอ่านแบบคร่าวๆ การอ่านแบบเจาะจงข้อมูล เช่น วันที่ ตัวเลข การอ่านเชิงวิจารณ์และการอ่านเอารายละเอียด

3. องค์ประกอบของความพร้อมในการอ่าน

บันลือ พุกกะวัน (2538: 27) ได้จัดองค์ประกอบของความพร้อมในการอ่านไว้ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความพร้อมทางร่างกาย ได้แก่ ขนาด ส่วนสูง น้ำหนัก ซึ่งแสดงให้เห็นความเจริญเติบโตทางร่างกาย นอกจากนี้ยังรวมถึงการใช้สายตา หู ความคล่องแคล่วในการใช้กล้ามเนื้อ ความสัมพันธ์ระหว่างมือและตา

2. ความพร้อมทางสมอง ได้แก่ ความสามารถในการจำ การตีความ และแปลความ การอธิบายงานที่ตนเองทำ และเรื่องราวของตนและผู้อื่นได้ดี

3. ความพร้อมทางอารมณ์และสังคม ได้แก่ การมีอารมณ์ร่วม สนุกสนาน เล่นร่วมกับเพื่อน รู้จักช่วยเหลือเพื่อน และแบ่งปันของใช้ให้เพื่อน

4. ความพร้อมทางจิตวิทยา ได้แก่ การมีสมาธิในการฟังนิทานหรือเรื่องราวที่มีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก

5. ความพร้อมทางพื้นฐานประสบการณ์ ได้แก่ การใช้ภาษาพูด การตอบคำถาม ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมใกล้ตัว

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความพร้อมในการอ่านประกอบไปด้วยความพร้อมทางร่างกาย ความพร้อมทางสมอง ความพร้อมทางอารมณ์และสังคม ความพร้อมทางจิตวิทยาและความพร้อมทางพื้นฐานประสบการณ์ในทุกๆ ความพร้อมที่กล่าวมามีความสำคัญในการอ่านทั้งสิ้น หากขาดความพร้อมด้านใดด้านหนึ่ง หรือมีความบกพร่องด้านใดด้านหนึ่ง ก็จะทำให้การอ่านไม่มีประสิทธิภาพ

4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน เป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่านของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการอ่านและความสามารถในการอ่าน

กรมวิชาการ (2546) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่าน ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ในเนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทย ดังนี้

1. เข้าใจคำศัพท์และความหมายได้
2. อ่านจับใจความได้ และเข้าใจได้ถูกต้อง
3. จับใจความจากเรื่องที่อ่านได้
4. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
5. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
6. เกิดอารมณ์คล้อยตามจากเรื่องที่อ่านได้
7. อ่านแล้วบันทึกสรุปเป็นความรู้ได้
8. ถ่ายทอดสาระสำคัญและความรู้สึกลงในสิ่งที่อ่านได้

สมิท (เสาวลักษณ์ รัตตนิวิชช. 2531: 85; อ้างอิงจาก Smith. 1963: 262) ได้กล่าวถึงการจัดระดับความเข้าใจการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจความหมายตัวอักษร (Literal Comprehension) ซึ่งเป็นระดับความเข้าใจขั้นต้น ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียน เขียนไว้ได้โดยตรง
2. ระดับความเข้าใจในชั้นตีความ (Interpretation) หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ละเอียดและลึกซึ้งกว่าในระดับแรก
3. ระดับความเข้าใจในระดับวิจารณ์ หรือการอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical reading) ความเข้าใจในระดับนี้ หมายถึง การที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถใช้ความคิดของตนเองวิเคราะห์ ตัดสินและประเมินสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งในระดับนี้ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในระดับต้นและในระดับชั้นตีความมาก่อนแล้วเป็นอย่างดี

ดอลล์แมน และคนอื่นๆ (Dallman; others. 1974: 166) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้
2. ระดับความเข้าใจในชั้นตีความ (Interpretation Level) คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้
3. ระดับความเข้าใจชั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือความสามารถในการประเมินค่าสิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสิน

ไพพรรณ อินทนิล (2546: 15-16) กล่าวอีกว่า ความเข้าใจในการอ่านของแต่ละบุคคลจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายๆ ประการ ดังนี้

1. ชนิดของความเข้าใจในการอ่าน บุคคลจะเข้าใจการอ่านสิ่งที่เขาอ่านแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์เดิมของตน และความคิดอันเป็นวัตถุประสงค์ของการอ่านที่เกิดขึ้น ในขณะนั้น
2. พิสัยของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะอ่านได้ดีขึ้น และถูกต้องเพียงใดขึ้นอยู่กับพิสัยของหมู่มากี่เด็กอ่านเข้าใจได้ และขึ้นอยู่กับความสามารถทางสติปัญญา ชนิดของประสบการณ์เดิมและความยากง่ายของข้อความที่เด็กอ่านด้วย
3. ความถูกต้องของความเข้าใจในการอ่าน ช่วยให้เด็กเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมากน้อยต่างกัน ความถูกต้องในการเข้าใจของเด็กย่อมแตกต่างกันมากน้อยตามประสบการณ์ ความยากง่ายของข้อความนั้นๆ
4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกันเป็นต้นว่า สติปัญญา ความสามารถในการอ่าน ความเข้าใจคำศัพท์ที่อ่าน และวิธีการพิเศษเฉพาะตัว ของผู้อ่านแต่ละคน รวมทั้งประสบการณ์เดิมของแต่ละคน
5. ความเร็วของความเข้าใจในการอ่าน ต้องอาศัยความเข้าใจในคำศัพท์ ความสามารถในการนึกภาพสิ่งที่อ่าน ความยากง่ายของข้อความและสิ่งอื่นๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า ระดับของความเข้าใจในการอ่านเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการอ่านและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่านก็ถือว่าการอ่านที่ไม่สมบูรณ์

5. พัฒนาการทางการอ่าน

แชล (Chall. 1983: 178) ได้แบ่งพัฒนาการทางการอ่านออกเป็น 6 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 0 ชั้นเตรียมอ่าน อายุ 0-6 ขวบ

ชั้นนี้เป็นพัฒนาการของเด็กก่อนการสอนให้เด็กอ่านอย่างเป็นทางการ เป็นการเตรียมความพร้อมของเด็กเพื่อการอ่านในอนาคต ในชั้นนี้ควรเน้นการฟัง พ่อแม่อาจอ่านให้เด็กฟัง เรื่องที่อ่านควรเป็นนิทานหรือเรื่องราวที่สนุกสนาน คำอ่านควรเป็นคำที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก คำที่เด็กอาจพบบ่อยๆ เช่น ป้ายโฆษณา ป้ายชื่อร้านอาหาร หรือป้ายประกาศอื่นๆ ที่ไม่ยากนัก การเตรียมพร้อมของเด็กจึงเป็นการเตรียมเด็กให้คุ้นเคยกับตัวอักษร และคำมากกว่าการสอนอ่านอย่างจริงจัง

ชั้นที่ 1 ชั้นเริ่มอ่าน อายุระดับ ป.1 – ป.2

เป็นการหัดอ่านเบื้องต้น เด็กพยายามหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะกับรูปของตัวอักษร เด็กอาจอ่านเป็นคำได้ อ่านเป็นประโยคได้ แต่การอ่านของเด็กยังช้าอยู่ การสอนส่วนมากจะสอนเป็นคำ เป็นวลี เป็นประโยคมากกว่าการสอนแบบแจกลูก

ชั้นที่ 2 ชั้นอ่านคล่อง อยู่ระดับ ป.2 – ป.3

ในชั้นนี้เด็กมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น มีความคล่องแคล่วในการอ่านเพิ่มขึ้นกว่าเดิม บางคนอ่านด้วยความเร็วประมาณ 140 -160 ของคำต่อนาที

ชั้นที่ 3 ชั้นอ่านเพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อายุระดับ ป.4 – ม.2

เด็กมีทักษะในการอ่านมากพอที่จะอ่านเพื่อให้อ่านรู้สิ่งใหม่ๆ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นการศึกษาค้นคว้าความรู้ การอ่านในระดับนี้จึงเป็นการอ่านในใจ เด็กสามารถอ่านเรื่องยาวได้ ในชั้นนี้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ อาจไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพราะไม่สามารถเก็บข้อมูลต่างๆ จากเรื่องที่อ่านได้ เด็กบางคนอาจมีพัฒนาการอยู่ในชั้นที่ 3 หรือชั้นที่ 2 เท่านั้น

ชั้นที่ 4 ชั้นแนวความคิดหลากหลาย ในระดับ ม.3 – ม.6

เด็กสามารถอ่านเพื่อเข้าใจแนวคิดและปรัชญาต่างๆ สามารถอ่านและเปรียบเทียบแนวคิดเดียวกันที่มาจากแหล่งได้ สามารถประเมินคุณภาพของเรื่องที่อ่านได้

ชั้นที่ 5 ชั้นสร้างความรู้และแสวงหาความรู้ใหม่

เป็นขั้นสุดท้าย ผู้อ่านอยู่ในระดับมหาวิทยาลัยและอยู่ในวัยผู้ใหญ่ ผู้อ่านสามารถอ่านตำราเรียนในระดับมหาวิทยาลัยได้ อ่านตำรายากๆ ได้ ผู้อ่านสามารถนำข้อมูลที่อ่านมาจัดระบบใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการของตนและให้เป็นแนวคิดของตนได้

การให้เด็กได้คุ้นเคยกับเสียงสัมผัส การเชื่อมโยงคำกับสิ่งต่างๆ มีผลต่อพัฒนาการทางสมองของเด็กมาก กิตยวดี และอัญญมณี บุญชื้อ (2549: 119-120) กล่าวว่า การฝึกให้เด็กคุ้นเคยกับเสียงจะทำให้สมองส่วนหน้า (Frontal Lobe) ได้ทำงานพร้อมๆ กับสมองซีกซ้าย (Parietal Lobe) ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมด้านภาษา การคิดวิเคราะห์ การสะท้อนความคิด ซึ่งยิ่งใช้ก็จะยิ่งทำให้เซลล์ประสาทแตกแขนงมากยิ่งขึ้น และสมองบริเวณขมับ (Temporal Lobe) อันเป็นส่วนที่ควบคุมด้านความจำและอารมณ์สุนทรีย์อันเกิดจากการได้อ่าน สิ่งที่น่าสนใจ การคิดเชิงนามธรรมที่ได้จากประเด็นของเรื่อง ความจำระยะสั้นเกี่ยวกับชื่อ และเรื่องี่อ่าน ส่วนกระบวนการในการมองเห็นอันประกอบด้วย การกวาดสายตา การดูภาพและตัวอักษร รวมถึงการฟังเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวที่มากกระทบหู จะเข้าไปสู่สมองเด็ก ทำให้เขาสามารถเชื่อมโยง และเปรียบเทียบระหว่าง คน สัตว์ กับชื่อต่างๆ ที่เขาพบในชีวิตประจำวันได้

ดังนั้นการที่รู้และเข้าใจถึงพัฒนาการอ่านในแต่ละชั้น คือ ชั้นเตรียมอ่านจะอยู่ในช่วงแรกเกิดจนถึงอนุบาล 3 ชั้นเริ่มอ่านช่วง ป.1-2 ชั้นอ่านคล่องช่วง ป.2-3 ชั้นอ่านเพื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ช่วง ป.4-ม.2 ชั้นแนวความคิดหลากหลายช่วง ม.3-ม.6 และชั้นสร้างความรู้และแสวงหาความรู้ใหม่อยู่ในช่วงระดับมหาวิทยาลัย และจะเห็นได้ว่าในระดับชั้นเด็กเล็กที่เริ่มอ่านมีความสำคัญควรได้รับการฝึกฝนเพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีในการที่จะพัฒนาการอ่านให้สูงขึ้นได้

6. ความหมายของการอ่านจับใจความ

การอ่านจับใจความเป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจในเนื้อเรื่อง และเข้าใจจุดมุ่งหมายและสาระสำคัญของเรื่องี่อ่านได้ถูกต้อง และผู้เขียนต้องการแสดงความคิดเห็นอะไรต่อผู้อ่านตลอดจนวินิจฉัยคุณค่าที่ตนอ่านได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการคิด และประสบการณ์เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่ เพื่อใช้ในการคาดเดาความหมายจากเนื้อเรื่องี่อ่าน (นภเนตร ธรรมบวร. 2549: 177; ทิศนา แคมมณี. 2544: 101; และ บุปผา ล้วนเล็ก. 2540)

พาร์โด (Pardo. 2004: Online) และแอนเดอร์สัน (Anderson. 1984: Online) กล่าวโดยสรุปว่า การอ่านจับใจความเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านจะต้องสร้างความคิดรวบยอดจากบทอ่านนั้นๆ โดยใช้ความรู้เดิมเพื่อให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ขึ้น เพื่อใช้ในการตีความจากบทอ่าน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การอ่านจับใจความนั้น เป็นกระบวนการในการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่อง และสาระสำคัญของเรื่องี่อ่านให้ได้ถูกต้อง โดยในการทำความเข้าใจนี้ต้องอาศัยกระบวนการคิดผนวกเข้ากับความรู้เดิมเพื่อให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ขึ้น เราจึงจะสามารถหาสาระสำคัญของเรื่อง หรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ต้องการแสดงให้ผู้อ่านเห็นได้ถูกต้อง

7. ความสำคัญของการอ่านจับใจความ

บุปผา ล้วนเล็ก (2540: 20) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่ง การอ่านนั้น เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ ทั้งในชีวิตประจำวันและการเรียน การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญของการดำรงชีวิต ทั้งด้านเรื่องส่วนตัวและในหน้าที่การงาน จะเห็นได้ว่าในแต่ละวันเราใช้เวลาเพื่อการอ่านอยู่ตลอดเวลา ในการเรียนระดับอุดมศึกษาร้อยละ 80 ของกิจกรรมการเรียน การสอนเกี่ยวข้องกับการอ่านทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ชูติมา สัจจานนท์ (2527: 10) ที่กล่าวว่า บุคคลยิ่งอ่านมากเท่าไร ก็จะยิ่งประสบความสำเร็จในการศึกษาหรือการงานมากขึ้นเท่านั้น ทักษะการอ่านนี้จะติดตัวนักเรียนและช่วยนักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเองตลอดเวลา ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ทั้งในด้านการศึกษาและการดำรงชีวิตประจำวัน สุมาลี ธนุฉิมดิตรกุล (2541: 13) กล่าวเสริมอีกว่า การอ่านเป็นกุญแจสำคัญในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะความรู้ในระดับสูง และสามารถศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง ช่วยให้เกิดความรู้ มีประสบการณ์ ก้าวทันโลก ทันเหตุการณ์และความเจริญ ทางวิทยาการต่างๆ

หากกล่าวโดยสรุปแล้ว อาจกล่าวได้ว่า การอ่านจับใจความนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะในการใช้ชีวิตประจำวันและการศึกษาเล่าเรียน ล้วนต้องมีการอ่านเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น การอ่านนับเป็นกุญแจสำคัญในการแสวงหาความรู้ เสริมประสบการณ์ ทันต่อเหตุการณ์ ดังนั้นเราจึงควรฝึกฝนและให้ความสำคัญกับการอ่าน เพื่อให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

8. จุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548: 6-7) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนอ่านและจับใจความสำคัญได้ เพื่อให้กิจกรรมการอ่านมีความหมาย
2. เพื่อให้ผู้อ่านสามารถบอกรายละเอียดของเรื่องที่อ่านว่ามีสาระอะไรบ้าง โดยเล่าให้ทราบให้รายงานได้อย่างชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงจะแสดงว่าผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่องที่อ่าน
3. อ่านเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ
4. การฝึกการใช้สายตา การอ่านเพื่อความเข้าใจนิยมฝึกทักษะในการอ่านและตอบคำถามได้ถูกต้องแม่นยำ
5. อ่านเพื่อให้สรุปหรือย่อได้ว่าเรื่องที่อ่านนั้นเกี่ยวกับอะไร แม้จะไม่ละเอียด แต่สามารถบอกได้บ้างแม้จะไม่ครบบริบูรณ์ก็ตาม
6. อ่านแล้วสามารถคาดการณ์ ทำนายว่าเรื่องที่อ่านนั้นจะลงเอยในรูปแบบใด
7. อ่านเพื่อหาความจริงและแสดงข้อคิดเห็นประกอบได้

นอกจากนี้วรรณิ โสมประยูร (2544: 128) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความไว้ว่า

1. สามารถอ่านได้เร็วและจับใจความได้ดี
2. สามารถเพิ่มพูนความชำนาญในการอ่าน และมีสมาธิในการอ่าน
3. สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
4. สามารถนำเอาการอ่านไปใช้ในการปรับปรุงการดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ
5. สามารถบอกประโยชน์ของการอ่านและรักการอ่านหนังสือ
6. สามารถส่งเสริมให้เด็กรู้จักหาความหมายของคำศัพท์ โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรม
7. สามารถส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดล้อมและสนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวันโดยการอ่าน

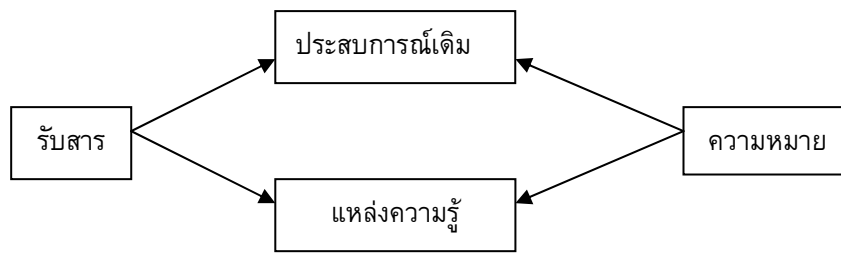
จากจุดมุ่งหมายของการอ่านจับใจความดังกล่าวข้างต้น มีจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถค้นหาสาระสำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องได้ ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ข้อความหรือเรื่องที่อ่าน บอกข้อคิดและการนำข้อคิดที่ได้จากข้อความหรือเรื่องไปใช้ในชีวิตประจำวันตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เรียน

9. ทฤษฎีเกี่ยวกับการอ่าน

ทฤษฎีที่เน้นความสัมพันธ์ของข้อความ เป็นทฤษฎีที่เน้นใจความสำคัญของสารเป็นหลัก ในข้อความหนึ่งๆ จะมีใจความสำคัญ เมื่อผู้อ่านได้อ่านสารแล้วจะนำความสำคัญในแต่ละข้อความมารวมกันโดยให้ต่อเนื่อง แล้วทำความเข้าใจ ใจความเหล่านั้นอีกครั้งหนึ่ง ทฤษฎีนี้ยังแยกออกไปตามแนวคิดของนักการศึกษา ได้แก่ ทฤษฎีของทราบาซโซ (Trabasso) ทฤษฎีของเชซ (Chase) กับคลาร์ก (Clark) และทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart) (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2537: 58-65)

1. ทฤษฎีของทราบาซโซ (Trabasso) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กัน 2 ประการ คือ ผู้อ่านรับรู้สาร ต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับการอ่านของผู้อ่านจะไม่คงที่ ในขณะที่อ่านข้อความผู้อ่านจะควบคุมเพียงโครงสร้างผิวเผินจนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ เช่น เมื่อเด็กอ่านประโยค “ฉันเห็นลูกบอลสีแดง” เมื่ออ่านเสร็จแล้วหากยังไม่เคยมีประสบการณ์ก่อนว่าสีแดงเป็นอย่างไรก็จำเป็นต้องอาศัยผู้รู้แนะนำช่วยตัดสินใจ เมื่อเด็กได้พบสิ่งของที่มีสีแดงก็จะใช้ประสบการณ์ที่เคยมีมาก่อนพิจารณาและตัดสินใจได้ ดังนั้นลำดับขั้นของการอ่านตามพื้นฐานทฤษฎีนี้จึงแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังแผนภูมิ

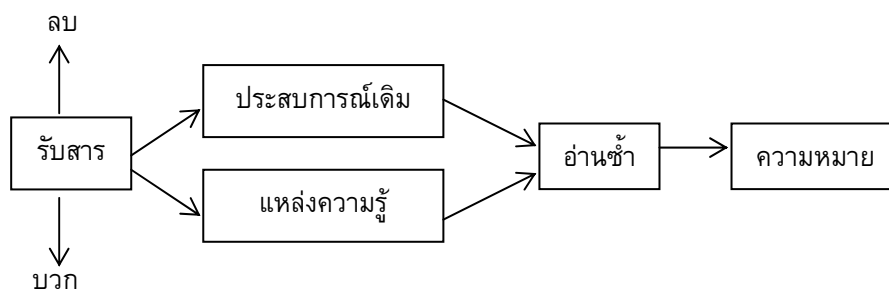
ภาพประกอบ 1 ลำดับขั้นการอ่านตามทฤษฎีของทราบาโซ (Trabasso)

ก. การรับสาร โดยใช้สายตารับรู้

ข. การใช้ประสบการณ์เดิม ความจริงและภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ได้รับ ว่าแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่รู้จัก ผู้อ่านจะอ่านทบทวน 2-3 ครั้ง จนกว่าจะตัดสินใจว่าอะไรคือคำตอบที่แท้จริง

ค. คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม หรือโดยอาศัยความรู้จากแหล่งอื่นมาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

2. ทฤษฎีของเซซและคลาร์ก (Chase and Clark) เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่านดังแผนภูมิ

ภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นการอ่านตามทฤษฎีของเซซและคลาร์ก (Chase and Clark)

ก. ผู้อ่านจะรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าว หรือยังไม่มีคามแน่ใจ ก็จะใช้วิธีการอ่านซ้ำ ข้อความนั้น

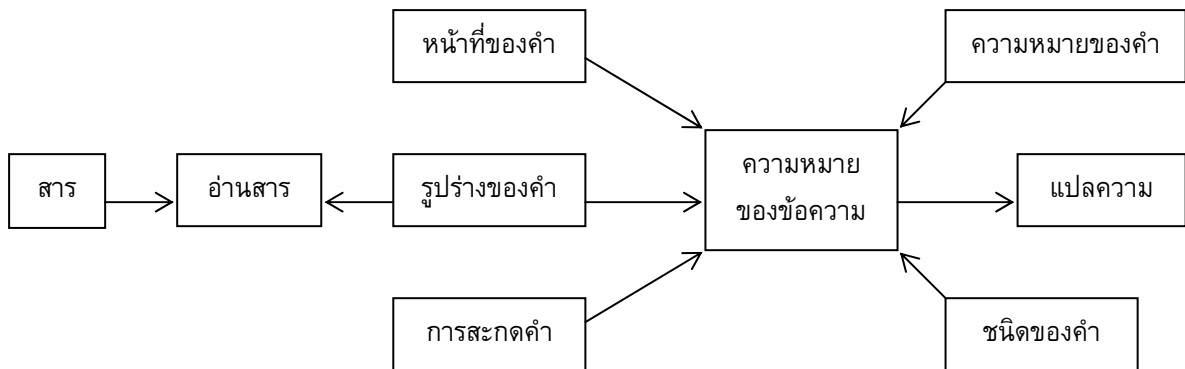
ข. สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบ จะใช้เวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่าเมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บจะสั้นกว่าหรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ เช่น

มาลีเป็นเด็กดี เธอจึงได้รับคำชมเชยจากครู (บวก)

นิตไม่ทำการบ้าน จึงถูกรูตี 3 ที (ลบ)

ค. ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และความหมายของคำจะได้รับการบันทึกไว้ในสมอง

3. ทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart) ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ละขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์ ดังแผนภูมิ

ภาพประกอบ 3 ลำดับขั้นตอนการอ่านตามทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart)

ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสารโดยพิจารณารูปร่างของคำที่รู้จัก เพื่อทำความเข้าใจความหมาย ต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้อื่นที่มีอยู่เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมาย การสะกดคำ และชนิดของคำ องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้ หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ 4 ประการ คือ

1. การที่ผู้อ่านจะรับรู้ว่าคำนั้นเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกัน หรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

2. การที่ผู้อ่านรับรู้ความหมายของคำขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำใหม่ได้เร็วขึ้น

3. การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหรือมาหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ

4. การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับการใช้ของคำบางคำ

จะเห็นได้ว่าทฤษฎีของทรอบาสโซ (Trabasso) ทฤษฎีของเชซ (Chase) กับคลาร์ก (Clark) และทฤษฎีของรูเมลฮาร์ท (Rumelhart) จะเน้นความสัมพันธ์ของคำ ประโยค และข้อความ ผู้อ่านจะต้องรู้จักความหมายของคำ ชนิด/หน้าที่ รูปร่าง และสะกดได้ จะช่วยให้เข้าใจความหมายของเรื่องราวทั้งหมด รูเมลฮาร์ท (Rumelhart) ได้ชี้ให้เห็นการทำงานของกระบวนการอ่านซึ่งคล้ายกับระบบการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ แท้ที่จริงเป็นการแยกให้เห็นว่า สมอจะต้องมีความรู้ในเรื่องอะไรบ้าง เป็นการชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลที่รับกับสมอของผู้อ่านนั่นเอง

10. การสอนอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2

การอ่านในเด็กระดับนี้ เป็นการสอนอ่านเบื้องต้นเพื่อให้เด็กสามารถอ่านและมีความชำนาญในการอ่าน เป็นการวางรากฐานให้ก้าวหน้าต่อไป บทเรียนที่จะใช้อ่านควรเป็นบทเรียนที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เด็กเห็นทุกๆ วัน การอ่านกับงานอื่นของเด็กควรจะสัมพันธ์กัน เช่น เด็กอ่านจากแผนภูมิ อ่านป้ายประกาศ อ่านประโยค อ่านคำ ที่ประกอบรูปภาพต่างๆ ให้อ่านทั้งเดี่ยวและเป็นหมู่ เพื่อออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง ให้อ่านด้วยความหมายของคำ เข้าใจเนื้อเรื่อง ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกหนังสืออ่านตามความสนใจและความต้องการ เพราะการสอนอ่าน ในระดับนี้เป็นการสร้างนิสัยและความรู้สึกอันดีต่อหนังสือ ถ้าเด็กอ่านหนังสือแล้วได้รับความสนุกเพลิดเพลิน เด็กจะเห็นว่า การอ่านเป็นของดี เด็กจะพอใจและสนใจต่อการอ่านมาก เป็นการสร้างนิสัยที่ดีให้กับเด็กทำให้เด็กรักการอ่าน และใช้การอ่านให้เกิดประโยชน์ในการเรียนต่อไป (ไพพรรณ อินทนิล. 2546: 68-70; กรรณิการ์ พวงเกษม. 2535: 71)

นอกจากนี้ บันลือ พุกกะวัน (2534: 16-17) ยังได้กล่าวถึงการสอนอ่านสำหรับเด็ก ไว้ว่า ในการเรียนรู้การอ่านของเด็กนั้นมี 3 ทางด้วยกันคือ

1. เด็กเรียนอ่านโดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ ภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับประโยค การเรียนด้วยวิธีนี้อาศัยภาพเป็นเครื่องช่วยอ่าน ซึ่งเด็กจะสามารถอ่านเรื่องราวโดยอาศัยสถานการณ์ของภาพเป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง

2. เด็กเรียนอ่านโดยใช้เสียงพาไป ใช้หูวิเคราะห์เสียงแล้วผสมเสียงอ่าน การอ่านแบบนี้อาศัยหูวิเคราะห์เสียงผสมเสียงอ่านคำ แล้วอ่านออกเสียงตามไป

3. เด็กเรียนโดยอาศัยการจำรูปคำ การจำโครงสร้างหายภายนอก ซึ่งคำเหล่านี้ มีความหมายเด่นชัด เด็กจะระลึกถึงประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยแปลความหมายและการแปลความหมายของประโยค โดยเข้าใจรูปประโยค จะเข้าใจได้ดีกว่าจำเฉพาะคำ เด็กสนใจอ่านเรื่องราวมากกว่าการอ่านเป็นคำ ซึ่งมีความหมายน้อย ไม่เด่นชัด และคำบางคำยังมีหลายความหมาย จึงต้องจำรูปคำ ในลักษณะการใช้ประโยค ซึ่งสามารถทำความเข้าใจความหมายได้เด่นชัด เป็นการเรียนอ่านทางสมอง

การอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะเป็นช่วงที่เด็กสามารถถ่ายโยงความรู้ จากประสบการณ์เดิมสู่ความรู้ใหม่ได้ เด็กจะพบหนังสือประเภทต่างๆ ที่มีเนื้อเรื่องแตกต่างจากหนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านประกอบ หนังสืออ่านเพื่อความรู้ และความบันเทิง เด็กต้องการคำแนะนำจากครูในการที่จะเลือกหนังสืออ่านให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจ เนื้อเรื่องบางเรื่องให้ความคิดและมีเนื้อหาที่ซับซ้อน ครูจึงจำเป็นต้องให้คำแนะนำ ส่วนการสอนอ่านในใจจะเริ่มต้นในชั้นนี้ แต่ยังไม่ควรเน้นอัตราเร็วในการอ่าน การอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อเก็บความว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน และอย่างไร กระบวนการสอนอ่านจึงเป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญและทำความเข้าใจเรื่องราวก่อน ต่อจากนั้นจึงศึกษาความหมายของคำภายหลัง ในชั้นนี้เด็กจะนำคำที่รู้จักในเรื่องไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ มากขึ้น ทำให้มีประสบการณ์ในการอ่านกว้างขวาง การอ่านในลักษณะนี้เป็นแนวทางเพื่อการเสาะแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากการอ่านและความยาวของเนื้อเรื่องที่เหมาะสมที่อยู่ในความสนใจของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 อยู่ที่ประมาณ 5-10 นาที (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2537: 10-13)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การสอนอ่านในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ต้องอาศัยภาพเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้ระลึกถึงประสบการณ์เดิมได้ และครูต้องให้คำแนะนำและให้การช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการในทันที เด็กจะเกิดความเข้าใจและสนุกเพลิดเพลินกับเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งจะส่งผลทำให้เด็กเกิดความรักการอ่าน เป็นการปลูกฝังให้เด็กรักการอ่านหนังสือ และสามารถนำไปใช้ในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

11. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

11.1 ลักษณะของหลักสูตร

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ. 2546: 10-15) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยของสถานศึกษาเช่นเดียวกับกลุ่มวิชาอื่นๆ ลักษณะสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีดังนี้

1. กำหนดสาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (Strand) ซึ่งเป็นแก่นความรู้ทางภาษาที่ผู้สอนต้องนำไปขยายรายละเอียด และจัดให้เหมาะสมกับผู้เรียน และสภาพแวดล้อมในห้องเรียนประกอบด้วย การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดี และวรรณกรรม

2. กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของแต่ละสาระ เพื่อระบุสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องเรียน และมาตรฐานที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ อันเป็นคุณภาพของผู้เรียนที่ผู้สอนจะยึดเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้

3. กำหนดหลักสูตรเป็นช่วงชั้น ทั้งมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น โดยแบ่งเป็น 4 ช่วงชั้น มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรทุกช่วงชั้น มิใช่เฉพาะช่วงชั้นที่จะสอนเท่านั้น เพื่อเห็นภาพการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

4. กำหนดเวลาเรียนตามความเหมาะสม ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 กำหนดการเรียนเป็นรายปี ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 กำหนดเวลาเรียนเป็นรายภาค

มาตรฐานการเรียนรู้ (Standard) คือ สิ่งที่คาดหวังว่าผู้เรียนต้องรู้และสามารถนำความรู้ นั้นไปทำอะไรได้ที่ว่ารู้ หมายถึง ความรู้ในเนื้อหาวิชา ทักษะกระบวนการในวิชานั้นๆ ที่ว่าสามารถทำอะไรได้ หมายถึง การคิดการวางแผน โดยดึงเอาความรู้ที่มีมาคิด มาวางแผน แล้วลงมือปฏิบัติจริง พิจารณาผลการปฏิบัติ ปรับปรุงพัฒนาจนได้ผลผลิต ผลงาน หรือปฏิบัติงานบรรลุเป็นผลสำเร็จ มีคุณภาพตามเป้าหมาย หรือระดับคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

11.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

ช่วงชั้นที่ 1 (ป.1-3)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ความเข้าใจไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

1.1.1 สามารถอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน อ่านได้คล่องและเร็ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน

1.1.2 สามารถเข้าใจใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่อง หาคำสำคัญหรือใช้แผนภาพโครงเรื่องหรือแผนภาพความคิดเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความเข้าใจการอ่าน รู้จักใช้คำถามเกี่ยวกับเนื้อหาและแสดงความรู้ความเข้าใจ คาดคะเนเหตุการณ์ เรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ

1.1.3 สามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและร้อยกรองได้รวดเร็ว ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์และอักขรวิธี และจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง มีมารยาทการอ่าน และนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 : การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความและเขียนเรื่องราว ในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.1 สามารถเขียนคำได้ถูกต้องและสะกดการันต์ถูกต้อง ใช้ความรู้และประสบการณ์เขียนประโยค ข้อความและเรื่องราวแสดงความคิด ความรู้สึก ความต้องการและจินตนาการ รวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนางานเขียน

2.1.2 มีมารยาทการเขียนและนิสัยรักการเขียน และใช้ทักษะการเขียน จัดบันทึกความรู้ ประสบการณ์และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน

สาระที่ 3 : การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

3.1.1 สามารถจับใจความสำคัญสิ่งที่ได้ฟังและได้ดู และเข้าใจเนื้อเรื่อง ถ้อยคำ การใช้น้ำเสียง และกิริยาท่าทางของผู้พูด และแสดงทรรศนะเรื่องที่ฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ

3.1.2 สามารถตั้งคำถาม ตอบคำถาม สนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกประสบการณ์ ใช้ถ้อยคำเหมาะแก่เรื่องและอย่างสร้างสรรค์ตามหลักการพูด มีมารยาทการฟัง การดู และการพูด

สาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

4.1.1 สามารถสะกดคำโดยนำเสียงและรูปของพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ประสมเป็นคำอ่าน และเขียนคำได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษา

4.1.2 เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำและประโยค การเรียงลำดับคำ และเรียบเรียงประโยคตามลำดับความคิดเป็นข้อความที่ชัดเจน

4.1.3 สามารถใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยถ้อยคำสุภาพและรู้จักไตร่ตรองก่อนพูดและเขียน

4.1.4 เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่น

4.1.5 สามารถเลือกใช้คำคล้องจอง แต่งบทหรือกรองง่าย ๆ

4.1.6 สามารถนำปริศนาคำทายและบทรiddles ในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น

มาตรฐาน ท 4.2 : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

4.2.1 สามารถใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ และการทำงานร่วมกับผู้อื่น และใช้เทคโนโลยีการสื่อสารพัฒนาการเรียน

4.2.2 เข้าใจความแตกต่างของภาษาพูด และภาษาเขียนได้เหมาะกับบุคคล และสถานการณ์ การสื่อสาร ใช้ภาษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ในการพัฒนาการอ่าน และการเขียน เห็นคุณค่าการใช้ตัวเลขไทย

4.2.3 ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนตามความเป็นจริง เหมาะแก่กาลเทศะ

สาระที่ 5 : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

5.1.1 สามารถอ่านนิทานเรื่องสั้นง่ายๆ สำหรับเด็ก สารคดี บทความ บทร้อยกรอง และบทละครเหมาะกับวัยของเด็ก ให้ได้ความรู้และความบันเทิง ได้ข้อคิดเห็นจากการอ่านและนำไปใช้ในชีวิตจริง

11.3 แนวจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

กรมวิชาการ (2546: 190-200) กล่าวถึงแนวการจัดการเรียนการสอนการอ่านจับใจความสำคัญไว้สรุปได้ดังนี้

1. ชั้นเตรียมการอ่าน ประกอบด้วย

1.1 การสร้างประสบการณ์พื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านโดยจัดกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งหรือหลายกิจกรรม เช่น สนทนาเกี่ยวกับชื่อเรื่องและแนวคิดของเรื่อง ดูภาพในหนังสือแล้วสนทนาเกี่ยวกับภาพ เล่าเรื่องที่อ่านพอสังเขป อ่านบทนำเรื่อง เพื่อให้รู้เรื่องราวต่างๆ ทดสอบเกี่ยวกับคำศัพท์ เป็นต้น

1.2 การอ่านคำยาก เป็นการสอนอ่านคำยากในบทเรียนเพื่อให้เข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น

1.3 การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน เป็นการบอกแนวทางการเรียนให้แก่นักเรียน

2. ชั้นการอ่าน ประกอบด้วย

2.1 อ่านสำรวจและตั้งคำถาม ให้นักเรียนอ่านเร็ว ๆ และตั้งคำถามช่วยกันบอกคำถามที่คิดขึ้น แล้วครูเขียนบนกระดานดำ

2.2 อ่านพินิจแล้วตอบคำถาม เป็นการอ่านเรื่องอีกครั้งอย่างพินิจ พิจารณาเพื่อหาคำตอบ จับประเด็นสำคัญ หารายละเอียดของเรื่อง หาเหตุและผลของเหตุการณ์ การเรียงลำดับเหตุการณ์ เป็นต้น

2.3 ตอบคำถามและทบทวน ให้นักเรียนตอบคำถามแล้วตรวจสอบคำตอบจากเรื่องที่อ่านอีกครั้งหนึ่ง

3. ชั้นหลังการอ่าน ฝึกให้นักเรียนทำแผนภาพโครงเรื่อง เพื่อสร้างความเข้าใจ ซึ่งจะนำไปสู่การพูด การฟัง การเขียน

4. ชั้นการประเมินผล มีวิธีการดังนี้

4.1 สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

4.2 พิจารณาจากความสามารถในการเล่าเรื่อง

4.3 พิจารณาจากความสามารถในการตั้งคำถามและตอบคำถาม

4.4 พิจารณาจากความสามารถในการทำแผนภาพโครงเรื่อง

การใช้เครื่องช่วยอ่าน เครื่องช่วยอ่านมิใช่เครื่องกลไกใดๆ หากแต่เป็นเทคนิคหรือวิธีการที่จะช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีการฝึกดังนี้

1. ฝึกให้นักเรียนดูส่วนต่างๆ ของหนังสือ เช่น ชื่อเรื่อง คำนำ สารบัญ เป็นต้น

2. ฝึกให้นักเรียนพิจารณาบทความหรือเนื้อหาแต่ละบท ได้แก่ ชื่อเรื่อง หัวข้อย่อ ย่อภาพ แผนภูมิ แผนภาพ ตาราง ประโยคแรกของแต่ละย่อหน้า ย่อหน้าแรก คำถามท้ายบท เรื่องย่อท้ายบท เป็นต้น

3. ฝึกให้นักเรียนเตรียมอ่านโดยจดบันทึกความรู้เดิม ทำแผนภาพคำ ระดมสมอง และเขียนอิสระ เป็นต้น

4. ฝึกให้นักเรียนใช้ส่วนอื่นๆ ของหนังสือ เป็นเครื่องมือช่วยอ่าน เช่น ตาราง ภาพ แผนภูมิ กราฟ เป็นต้น

11.4 จุดประสงค์การเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

1. อ่านได้คล่องและอ่านได้เร็ว
2. เข้าใจความหมายและหน้าที่ของคำ กลุ่มคำ ประโยค และเข้าใจข้อความที่อ่าน
3. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาคิด คาดคะเนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ และกำหนดแนวทางการปฏิบัติ
4. เลือกอ่านหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั้งความรู้และความบันเทิง
5. พูดและเขียนแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และจินตนาการ
6. จดบันทึกความรู้ ประสบการณ์ และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน
7. จับใจความสำคัญ และหารายละเอียดของเรื่อง ตั้งคำถาม ตอบคำถามสนทนา แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์จากเรื่อง ที่อ่านที่ฟัง และดู
8. เข้าใจว่าภาษาไทยมีทั้งภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่น
9. ใช้คำคล้องจองแต่งบทร้อยกรองง่ายๆ
10. ท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ และนำไปใช้ในการพูดและการเขียน
11. นำปริศนาคำทาย และบทร้องเล่นในท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนและเล่น
12. ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือการเรียน การแสวงหาความรู้ และใช้ได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์
13. นำความรู้ที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมไปใช้ในชีวิต
14. มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด
15. มีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านจับใจความ

ซอนกลีน วิรัตน์โยสินทร์ (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่านจับใจความเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ โดยครูเน้นการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์คือ การรับประสบการณ์จากสิ่งที่เป็นรูปธรรม การสังเกตอย่างไตร่ตรอง การสร้างแบบคิดเชิงนามธรรม สรุปหลักการและการทดลองและประยุกต์หลักการนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ผลการทดลองพบว่านักเรียนร้อยละ 91 สามารถสรุปแนวคิดจากเรื่องที่ได้ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

อมรรัตน์ ประทุมชาติภักดี (2549: บทคัดย่อ) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอนคือ (1) การจับคู่ผลัดกันอ่าน (2) การทำนายโครงสร้างเรื่อง (3) การอ่านออกเสียงคำศัพท์ (4) การให้ความหมายคำศัพท์ (5) การสรุปเรื่อง (6) การสะกดคำศัพท์ จากการศึกษาครั้งนี้ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จรรยา บุญมีประเสริฐ (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลการใช้การสอนแบบชี้แนะที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ใช้การสอนแบบชี้แนะและกลุ่มที่สอนด้วยวิธีปกติ ผลปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่สอนด้วยวิธีชี้แนะสูงกว่ากลุ่มที่สอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

แอนนิกี (Anneke M. Vermeulen. 2006: Abstract) ได้ศึกษาการอ่านจับใจความของคนหูหนวกที่ผ่าตัดประสาทหูเทียม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและวัยรุ่นที่หูหนวกจำนวน 50 คนที่ได้รับการผ่าตัดประสาทหูเทียมมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี ผลจากการศึกษาพบว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านจับใจความและการจดจำคำศัพท์ดีเกินความคาดหวัง ซึ่งระดับความสามารถในการเข้าใจในการอ่านและการจดจำคำศัพท์เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กหูดีแล้วไม่มีความแตกต่างกัน

เบอร์นิงเกน (Berningen Virginia W.; other. 2006: Online) ได้ศึกษาการอ่านจับใจความของนักเรียนเกรด 2 โดยใช้การคาดเดาจากเสียงของภาษาและให้การชี้แนะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำอ่านนั้นและเชื่อมโยงความรู้ด้วยการอภิปราย โดยมีขั้นตอนดังนี้ (1) เรียงลำดับตามตัวอักษร (2) แปลรหัสการออกเสียงด้วยความถูกต้องแม่นยำของคำอ่านอย่างอัตโนมัติ (3) บันทึกเป็นรหัส และ (4) อ่านคำอย่างคล่องแคล่วอัตโนมัติ

ลินดา (Linda; & Naney. 1990: 470-472) ได้ทำการศึกษาเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับ 4 และ 7 จำนวน 72 คน ที่มีปัญหาเรื่องการอ่านจับใจความกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกอ่านด้วยวิธีฟังพยางค์ซึ่งกันและกัน โดยวิธีให้คาดเดาคำก่อนการอ่านล่วงหน้า เพื่อฝึกการตั้งคำถาม สรุปเรื่องที่อ่าน และชี้ประเด็นที่ยากต่อการทำความเข้าใจ ส่วนกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับแนวทางการสอนอ่านด้วยวิธีฟังพยางค์ซึ่งกันและกัน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนทั้งระดับ 4 และ 7 ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนจากการทำข้อสอบมาตรฐานก่อนและหลังการทดลองต่างกันมาก โดยกลุ่มทดลองจะมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม

การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)

1. การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)

การสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) ที่พัฒนาโดย สตาฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer. 1969) ซึ่งมีแนวความคิดว่า การอ่านคือกระบวนการคิดที่ต้องใช้ประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้ามาเชื่อมโยงกับความคิดของผู้เรียน การเชื่อมโยงนี้เริ่มด้วยการตั้งสมมติฐาน โดยใช้ความคิดของผู้อ่านเอง คาดเดาเนื้อหา จากนั้นจึงอ่านเพื่อหาข้อมูลและตรวจสอบการคาดเดา กระบวนการเชื่อมโยงระหว่างความคิดของผู้อ่าน กับความคิดของผู้เขียนนี้จะสิ้นสุดลงด้วยการสรุปว่า ผู้อ่านคาดเดาถูกหรือไม่

วิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) มีแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่เป็นพื้นฐานมาจากแนวทฤษฎีการสอนแบบเน้นประสบการณ์ (Language Experience Approach) ดังนี้

1. เด็กคิดได้ – จากประสบการณ์เพียงเล็กน้อยที่เด็กได้รับ และด้วยความสามารถทางภาษาที่ติดตัวมา เด็กสามารถแสดงความคิดเห็น หรือคาดเดาไปถึงสถานการณ์อื่นๆ ได้ โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือถ่ายทอด
2. เด็กทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีจุดมุ่งหมาย - เด็กสามารถคาดเดา วางแผน ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ และจดจำได้
3. เด็กตรวจสอบได้ – เด็กสามารถเรียนรู้จากสถานการณ์ จดรายละเอียด สร้างความสัมพันธ์ถามคำถาม ประมวลความคิด และสร้างแนวความคิดใหม่
4. เด็กใช้ประสบการณ์และความรู้ได้ – เด็กระลึกถึงประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง จดจำสาระที่เรียนไปแล้ว รู้จักแยกแยะและสร้างความสัมพันธ์
5. เด็กกลับกรองข้อเท็จจริง และอนุมานความได้ – เด็กสามารถพิจารณาสถานการณ์ ความรู้สึกต่าง ๆ ที่เกิดพร้อมกันได้
6. เด็กตัดสินใจได้ – เด็กสามารถแยกแยะเรื่องถูก-ผิด ความยุติธรรม-อยุติธรรม ใช้-ไม่ใช้ สำเร็จ-ไม่สำเร็จ
7. เด็กเกิดอารมณ์ร่วมได้ – ถ้าเด็กรู้สึกมีส่วนร่วมในสถานการณ์หนึ่ง เด็กสามารถเกิดอารมณ์ตามสถานการณ์นั้นได้
8. เด็กมีความสนใจ – เด็กจะพูดตรงๆ ว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต้องการหรือไม่ต้องการ
9. เด็กเรียนรู้ได้ – ไม่มีความแตกต่างในการเรียนรู้ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ นอกจากการอ้างถึงแรงจูงใจ และประสบการณ์
10. เด็กสามารถประยุกต์ได้ – มีงานวิจัยแสดงว่าเมื่อเด็กสามารถเล่นสื่ออย่างหนึ่งได้ เขาก็สามารถประยุกต์วิธีการเล่นเข้ากับสื่ออย่างอื่นได้
11. เด็กเข้าใจได้ – ความเข้าใจของเด็กขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่มาจากความต้องการจากประสบการณ์เดิม จากความรู้สึกมีส่วนร่วมในขั้นตอนต่างๆ ของการทำกิจกรรม เช่น กำหนดวัตถุประสงค์ การกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ การประเมินผลการกระทำ

จากแนวคิดดังกล่าวเป็นที่มาของวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) ที่มุ่งฝึกกระบวนการคิด และการใช้ภาษาตามธรรมชาติของการเรียนรู้ของเด็ก ฝึกการคาดเดา เนื้อหาล่วงหน้า เพื่อเป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ก่อนการอ่าน ฝึกการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณ ด้วยการใช้ความคิดก่อนการอ่าน ขณะอ่าน และหลังการอ่าน

ขั้นตอนการสอนอ่านแบบ DR-TA โดย สตาฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer. 1969)

1. ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์ในการอ่าน โดย
  - 1.1 ใช้ตัวชี้แนะต่างๆ เช่น ชื่อเรื่อง รูปภาพ แผนที่ กราฟ
  - 1.2 ใช้ประเภทของสื่อเพื่อคาดเดาเนื้อหา
  - 1.3 กำหนดวัตถุประสงค์โดยใช้ประสบการณ์ ความสามารถ ความสนใจ

และความต้องการของกลุ่ม

2. ขั้นแนะนำอัตราเร็วในการอ่านที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และสื่อ
  - 2.1 อ่านคร่าวๆ (Skimming) - อ่านโดยกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว
  - 2.2 อ่านข้าม (Scanning) - อ่านเฉพาะส่วนอย่างละเอียด
  - 2.3 อ่านเพื่อศึกษา (Study) - อ่านซ้ำเพื่อพิจารณาเนื้อหา

3. ขั้นสังเกตการ

- 3.1 สังเกตการใช้อัตราเร็วในการอ่าน
- 3.2 สังเกตการขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุประสงค์ การสรุป

แนวคิดรวบยอด การอ่านซ้ำ (อ่านในใจ หรืออ่านออกเสียง)

- 3.3 เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัยเรื่องความหมายของคำศัพท์ ครูควรให้ความช่วยเหลือ

ทันทีโดยแนะนำให้นักเรียนใช้ตัวชี้แนะ

4. ขั้นพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน

- 4.1 ตรวจสอบวัตถุประสงค์
- 4.2 ยืนยันหรือแก้ไขวัตถุประสงค์
- 4.3 นักเรียนอาจต้องการแหล่งข้อมูลอื่นๆ เพิ่มเติม
- 4.4 พัฒนาแนวความคิดรวบยอด

5. ขั้นกิจกรรมเสริม เช่น อภิปราย แบบฝึกหัดอ่านเพิ่มเติม เรียนเพิ่ม ฝึกเขียน เพื่อเสริม

ทักษะทางการอ่านในเรื่องต่อไปนี้

- 5.1 การคาดเดา
- 5.2 การสรุปข้อมูลโดยใช้ภาษาของตนเอง
- 5.3 ความมีเหตุผล โดยการอนุมานความ และการหาข้อมูลสนับสนุน
- 5.4 การหาความหมายของคำศัพท์ โดยการใช้อุปมา บริบทของภาษา โครงสร้างทาง

ภาษา และพจนานุกรม

ต่อมา เทอร์นีย์ และคณะ (Teirney, Readence; & Disher. 1995) ได้ปรับปรุงวิธี การสอนแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity) ขึ้นใหม่ โดยแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 2 ช่วงหลัก ดังนี้

ช่วงที่ 1 กระบวนการอ่านและคิด (Directing the reading-thinking process)

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

ครูนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพ แล้วให้นักเรียนคาดเดาเนื้อหาของเรื่องที่กำลังจะอ่านนั้นจะเป็นอย่างไร เกี่ยวกับอะไร ครูพยายามกระตุ้นด้วยคำถามให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการคาดเดาเนื้อหาของเรื่อง

ขั้นที่ 2 การอ่าน

นักเรียนเริ่มอ่านเนื้อเรื่องในส่วนแรก (อ่านออกเสียง) โดยครูอ่านนำและนักเรียนอ่านตามเพื่อให้นักเรียนได้ดูข้อความตามครูไปด้วยและได้อ่านทุกตัวอักษร และหลังจากอ่านเสร็จให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย และครูอธิบายความหมายของคำศัพท์

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแบบคร่าว ๆ อีกครั้ง เพื่อตรวจสอบการคาดเดา และในระหว่างที่นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแปลความหมายอยู่นั้น ให้ครูคอยสังเกตการณ์ทำงานและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ หากนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ครูแนะนำให้ใช้วิธีต่อไปนี้

- ก. ดูรูปภาพอีกครั้ง
- ข. อ่านประโยคซ้ำอีกครั้ง
- ค. เปิดพจนานุกรม
- ง. ถามเพื่อนหรือครู

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ

นักเรียนปิดเรื่องที่อ่าน ครูเริ่มถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน โดยครูช่วยเขียนคำตอบที่เป็นประโยค และให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่นักเรียนตอบ

หากเนื้อเรื่องมีความยาวหลายย่อหน้า ให้ทำการแบ่งสอนทีละย่อหน้า โดยปฏิบัติตามขั้นที่ 1-4 ซ้ำอีก จนจบเนื้อเรื่องทั้งหมด

ช่วงที่ 2 การฝึกทักษะที่จำเป็น (Fundamental skill training)

เป็นช่วงของการรวบรวมข้อมูลหลังจากการอ่านเนื้อเรื่องทั้งหมด และทบทวนความเข้าใจในการอ่าน เพื่อเป็นการเสริมทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนให้ถูกต้อง และแม่นยำมากขึ้น จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด

การสอนอ่านแบบ DR-TA ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนดังนี้

(Snowball, Diane. 2005: Online)

1. คัดเลือกเนื้อเรื่องที่นักเรียนไม่เคยอ่านมาก่อน นำเสนอหน้าชั้นเรียนเพื่อให้ครูและนักเรียนได้ร่วมกันอ่านไปพร้อมๆ กัน
2. เตรียมจัดแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นช่วงๆ และในตอนจบของแต่ละช่วง เพื่อให้นักเรียนคาดเดาเหตุการณ์ต่อไปว่าจะเกิดอะไรขึ้น โดยการถามคำถามจากครู เช่น นักเรียนคิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป และทำไมจึงคิดเช่นนั้น
3. อธิบายขั้นตอนการอ่านให้นักเรียนเข้าใจ ดังนี้
  - 3.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย (โดยการคาดเดาเนื้อเรื่องล่วงหน้า)
  - 3.2 อ่านเนื้อเรื่องจบ 1 ช่วง
  - 3.3 ตรวจสอบการคาดเดา เพื่อการยืนยันหรือแก้ไขการคาดเดาใหม่
  - 3.4 ปฏิบัติตามข้อ 3.2 และ 3.3 ไปจนกว่าจะจบทั้งเรื่อง
4. ครูอาจทำสัญลักษณ์ในบทอ่าน ในช่วงที่เป็นจุดสำคัญๆ ของเรื่อง เพื่อเป็นการชี้แนะช่วยในการคาดเดาเนื้อเรื่อง
5. ถามนักเรียนเกี่ยวกับการคาดเดาเหตุการณ์ก่อนการอ่าน หลังจากอ่านจบในช่วงแรก และให้ข้อมูลกลับมา เพื่อเปรียบเทียบการคาดเดาของนักเรียนกับเรื่องที่อ่าน
6. ในการสอนอ่านด้วยวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านบทอ่านได้ด้วยตนเอง

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)

2.1 ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory)

स्ताฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer. 1969) กล่าวว่า โครงสร้างความรู้ (Schema) เป็นการบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มของความรู้ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านมีอยู่เดิมแล้ว โครงสร้างความรู้ (Schemata) หรือ Frameworks หรือ Knowledge Structures ที่เรียงรายกันอยู่อย่างเป็นลำดับขั้น จัดอยู่ในกลุ่ม ตามคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกัน และมีความสัมพันธ์ ซึ่งกันและกัน และโครงสร้างความรู้เหล่านี้เปรียบเหมือนพิมพ์เขียว แผนงานหรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งมีโครงสร้างความรู้ทำหน้าที่ผนึกข้อความที่ผู้อ่านรับเข้าไปไว้รวมกัน กลุ่มโครงสร้างความรู้เป็นสิ่งชี้แนะเรื่องให้กับผู้อ่าน และจัดโครงสร้างเรื่องไว้สำหรับเรื่องใหม่ในขณะที่ผู้อ่านระลึกเรื่อง และเรื่องเหล่านี้จะถูกนำไปบรรจุไว้ในโครงร่างหรือโครงสร้าง ซึ่งอยู่ภายใต้โครงสร้างที่จัดไว้

รูเมลฮาร์ท (Rumelhart. 1981: 4-12) ได้ให้ความหมายของโครงสร้างความรู้ว่า หมายถึงโครงสร้างข้อมูลที่ใช้แทนความหมายของความคิดรวบยอดกว้างๆ ที่สะสมไว้ในความทรงจำ (Memory) ข้อมูลต่างๆ ที่สะสมไว้ อาจเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับสิ่งของสถานการณ์ต่างๆ ไป เหตุการณ์ ลำดับเหตุการณ์ การกระทำ ลำดับการกระทำ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องมีขั้นตอนย่อยๆ ดังนั้นความรู้หรือความคิดรวบยอดที่เรียกว่า โครงสร้างความรู้ (Schema) นี้จะต้องประกอบด้วยสิ่งก้ำป่อยๆ และอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งก้ำป่อยๆ เหล่านั้นเพื่อความเข้าใจระบบของการรวมความคิดรวบยอดย่อยๆ เป็นความคิดรวบยอดรวมหรือความรู้

เตือนใจ ตันงามตรง (2529: 94) ได้อธิบายความหมายของทฤษฎีโครงสร้างความรู้ว่าเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึง

1. วิธีการจัดระเบียบของความรู้ในสมองและคนเรา
2. วิธีการรับเอาความรู้ใหม่เข้าไปร่วมกับความรู้เดิม
3. วิธีการปรับปรุง ดัดแปลงความรู้เดิมให้เหมาะสม

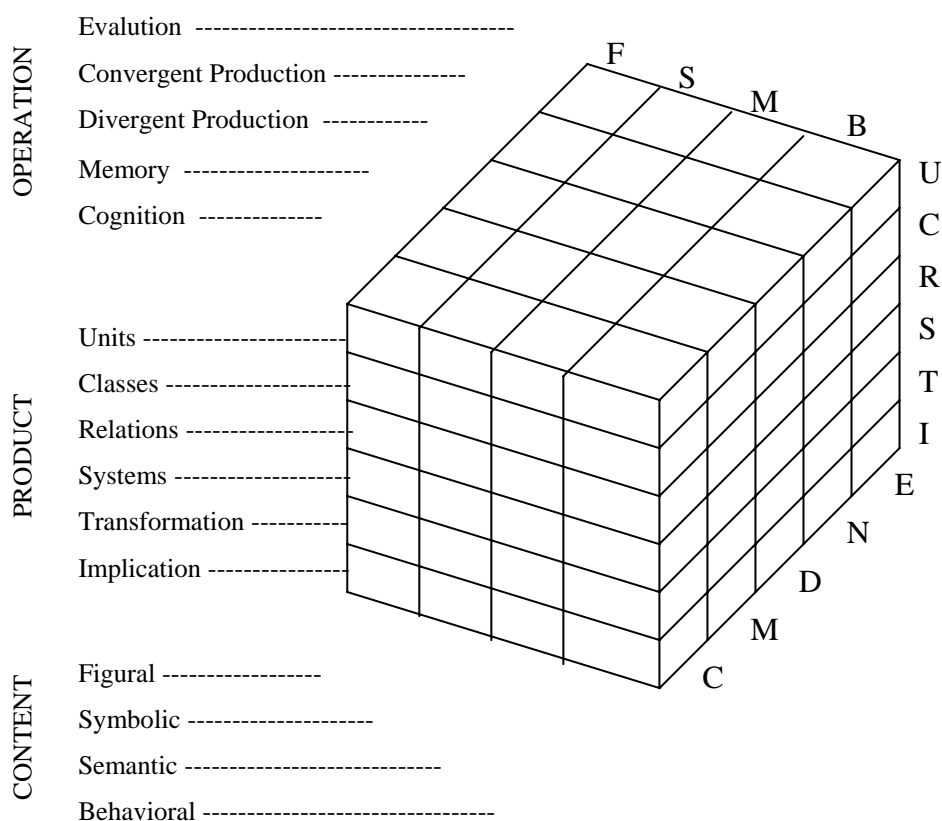
แอนเดอร์สัน และเพียร์สัน (Anderson; & Pearson. 1984) เน้นทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) และความจำ (Memory) เพื่อความเข้าใจในการอ่าน โดยผู้อ่านจะใช้โครงสร้างความรู้ (Schemata Structure) และความสำคัญขององค์ประกอบ (Components) และการอนุมาน (Inference) โดยขณะที่ข้อมูลของบทอ่าน เข้ามาในสมองจะเกิดความจำและมีการอนุมาน 4 ชนิด การอนุมานจะเกิดในสถานการณ์ เพื่อตัดสินว่าโครงสร้างความรู้ใดจะกระตุ้นสำหรับบทอ่านหนึ่ง อนุมานว่าช่องของโครงสร้างความรู้ใดของข้อความที่อ่าน สามารถใส่ลงไปได้เหมาะสม อนุมานเพื่อตัดสินด้วยว่า ส่วนที่ขาดหายไปส่วนใดในบทอ่านที่จำเป็นในการทำให้โครงสร้างความรู้สมบูรณ์ และหาข้อสรุปที่มีพื้นฐานจากความรู้ที่ขาดไปในโครงสร้างความรู้

2.2 ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิม

ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างข้อความกับประสบการณ์เดิม ของแลปป์ และฟลัก (สุนันทามัน เศรษฐวิทย์. 2537: 128-129; อ้างอิงจาก Lapp; & flood. 1989) สรุปได้ว่า เมื่อผู้อ่าน อ่านสารประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะด้านความบันเทิงหรือวิชาการ จะพยายามโยงเข้าสู่ประสบการณ์เดิม และใช้ประสบการณ์ที่ตนเองมีอยู่ เป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจ เพื่อยอมรับหรือไม่ต่อไป ถ้าเรื่องที่อ่านไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน ผู้อ่านจะต้องอ่านซ้ำ 2-3 ครั้ง จนกว่าจะแน่ใจ เพื่อตัดสินใจข้อมูลที่ได้รับการยอมรับแล้วจะเก็บไว้ในสมอง เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป ส่วนข้อมูลที่ไม่ยอมรับจะเพิกเฉยและไม่สนใจ

2.3 ทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด

กิลฟอร์ด และคณะ (วรรณดี ม้าลำพอง. 2547: 25-29; อ้างอิงจาก Guilford, J.P, 1967: 60-65) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบและได้เสนอทฤษฎีโครงสร้างทางสมองอธิบายความสามารถทางสมองของมนุษย์เป็นแบบจำลองมหภาคสามมิติ (Three Dimensional Model) ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 แบบจำลองมหภาพ (Macro Model) ของโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด

จากภาพประกอบ 4 แสดงโครงสร้างของสมองเป็น 3 มิติ คือ วิธีการคิด (operation) เนื้อหาที่คิด (content) และผลการคิด (products) แต่ละมิติแยกเป็นส่วนประกอบย่อยๆ ดังนี้

มิติที่ 1 วิธีการคิด (operation) หมายถึง กระบวนการทางสมองแบบต่างๆ มีส่วนประกอบย่อยห้าส่วนคือ การรู้จักและเข้าใจ ความจำ การคิดแบบอเนกนัย การคิดแบบเอกนัย และการประเมินค่า

1. การรู้จักและเข้าใจ (cognition) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลที่จะรับทราบและเข้าใจในสิ่งเร้าต่างๆ และบอกได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร

2. การจำ (memory) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลในการที่จะเกิดสะสมเรื่องราวหรือข้อมูลต่างๆ ที่มีประสบการณ์แล้ว เมื่อเวลาผ่านไปก็สามารถระลึกออกมาในรูปเดิมได้

3. การคิดแบบอเนกนัย (divergent production) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลในการที่จะตอบสนองสิ่งเร้าหรือข้อมูลได้หลายแง่หลายมุมต่างๆ กัน เช่น ให้บอกประโยชน์ของดินมาให้มากที่สุดเท่าที่จะบอกได้ ถ้าผู้ใดคิดได้มากที่สุด แปลกที่สุด และมีเหตุผล ก็แสดงว่าคนผู้นั้นมีความสามารถในการคิดแบบอเนกนัย

4. การคิดเอกันย (convergent production) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลที่จะสรุปเรื่องราวหรือข้อมูลต่างๆ ที่กำหนดให้ได้ดีที่สุดและถูกต้องที่สุด เช่น ให้จัดคำว่า “หมอดู นายแพทย์ คนขับรถ โจร พยาบาล นักบิน ผดุงครรภ์ นายท้ายเรือ” ให้เข้ากลุ่มที่เหมาะสมที่สุดสามกลุ่มก็จัดได้ดังนี้คือ กลุ่มแรกคือ หมอดูและโจร กลุ่มที่สองคือ นายแพทย์ พยาบาลและผดุงครรภ์ กลุ่มที่สามคือ คนขับรถ นักบิน และนายท้ายเรือ

5. การประเมินค่า (evaluation) หมายถึง ความสามารถทางสมองของบุคคลในการพิจารณาตัดสินผลผลิตหรือผลที่ได้จากการวัด โดยยึดหรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือข้อมูลอันเป็นที่ยอมรับแล้วเป็นหลัก เช่น ให้บอกว่าการจัดเรียงอักษรชุด กก ขก กข มีลักษณะจัดเรียงเหมือนกับ ศศ ศษ ศษ หรือไม่ ก็สามารถบอกว่า ไม่เหมือนกัน เป็นต้น

มิติที่ 2 เนื้อหาที่คิด (content) หมายถึง ข้อมูลหรือสิ่งเร้าต่างๆ ที่ปรากฏด้วยระบบประสาทสัมผัสทั้งหลาย หรือธรรมชาติของสิ่งเร้าแล้วบุคคลจะแยกแยะเพื่อจะรับรู้ แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. รูปภาพ (figural) หมายถึง สิ่งเร้าที่เป็นรูปธรรม มีโครงสร้างที่แยกออกเป็นตัวภาพและพื้นภาพ (figural and ground) ได้ สามารถที่จะระลึกออกมาได้หรือรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทางตาและทางหู เช่น ขนาด รูปแบบ สี ตำแหน่งภาพต่างๆ เสียงต่างๆ

2. สัญลักษณ์ (symbolic) หมายถึง สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่เป็นเครื่องหมายต่างๆ เช่น ตัวอักษร ตัวเลข ตัวโน้ตทางดนตรี รวมทั้งสัญญาณต่าง ๆ ด้วย

3. ภาษา (semantic) หมายถึง สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่เป็นคำพูดหรือภาษาเขียนที่มีความหมายสามารถทราบกันได้โดยทั่วไป สามารถเข้าใจ สื่อสาร ติดต่อกันของกลุ่มชนซึ่งรวมทั้งภาษาท่าทางด้วย

4. พฤติกรรม (behavioral) หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิริยาอาการของมนุษย์ ซึ่งแสดงออกนั้นสามารถสังเกตเห็นได้ด้วยตา รวมไปถึงทัศนคติ การรับรู้ ความต้องการ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์

มิติที่ 3 ผลการคิด (products) เป็นผลของกระบวนการจัดกระทำของความคิดกับข้อมูลจากเนื้อหา ผลผลิตของความคิดออกมาเป็นรูปแบบต่างๆ หกแบบ คือ

1. หน่วย (units) หมายถึง สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีคุณค่าหรือลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างไปจากสิ่งอื่น เช่น นก หมู แมว ช้าง เป็นต้น

2. กลุ่ม (classes) หมายถึง ชุดของหน่วยต่างๆ ที่มีคุณสมบัติร่วมกัน เช่น นายท้ายเรือ คนขับรถ นักบิน เป็นบุคคลที่มีหน้าที่ควบคุมการเคลื่อนที่ของยานพาหนะเหมือนกัน เป็นต้น

3. ความสัมพันธ์ (relations) หมายถึง ผลของการเชื่อมโยงความคิดสองประเภทหรือหลายประเภทเข้าด้วยกัน โดยอาศัยลักษณะบางประการเป็นเกณฑ์ อาจจะเป็นหน่วยกับหน่วย กลุ่มกับกลุ่ม ระบบกับระบบก็ได้ เช่น คนกับอาหาร ต้นไม้กับปุ๋ย เป็นต้น

4. ระบบ (system) หมายถึง การจัดองค์การ จัดแบบแผน หรือจัดรวมโครงสร้างให้อยู่ในระบบว่าอะไรมาก่อนมาหลัง เช่น อาทิตย จันทร อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ และเสาร์ เป็นระบบของวันในหนึ่งสัปดาห์ เป็นต้น

5. การแปลงรูป (transformations) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ให้มีรูปแบบใหม่ การเปลี่ยนแปลงอาจจะมองในรูปแบบข้อมูลหรือประโยชน์ก็ได้ เช่น แวนสายตาอาจนำไปใช้แทนไม้ขีดไฟก็ได้ หรือคำว่า “กลม” เปลี่ยนเป็น “กลม” เปลี่ยนเป็น “กลม”

6. การคาดการณ์ (implications) หมายถึง การคาดคะเนหรือคาดหวังหรือทำนายอะไรบางอย่างจากข้อมูลที่กำหนดไว้ให้แตกต่างออกไปจากเดิม เช่น “ชั้น” อาจนำไปใช้ในความหมายว่า “นำชั้น” หรือ “ไก่อชั้น” หรือ “ชั้นน้ำ”

ทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget's Theory of Intellectual Development)

เพียเจต์ (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2547: 56-59; อ้างอิงจาก Jean Piaget. n.d.) ได้ศึกษาขั้นพัฒนาความคิดของเด็กในวัยต่างๆ และสรุปไว้เป็น 4 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ทางประสาทสัมผัสและใช้กล้ามเนื้อ (sensory Motor) การพัฒนาในระยะนี้จะเริ่มตั้งแต่อายุ 0-2 ปี เป็นระยะที่เด็กรับรู้ได้จากความรู้สึก สนใจสิ่งเร้าที่อยู่รอบตัวก่อนที่จะเรียนรู้ภาษาและความแตกต่างของตนเองกับสิ่งแวดล้อมในระยะนี้เริ่มจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองมากขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นก่อนที่จะคิดหาเหตุผล (Preparation Thought) การพัฒนาในระยะนี้จะแบ่งพัฒนาการออกเป็น 2 ขั้น ขั้นแรกจะเริ่มตั้งแต่อายุ 2-3 ปี เป็นระยะของการจัดเตรียมความคิดเด็กในระยะนี้ยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลาง ถ้าพิจารณาดูแล้วคล้ายกับว่าเด็กเอาแต่ใจตัวเองไม่รับรู้ความคิดของผู้อื่น การแปลความคิดของเด็กจะไม่ถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด แต่จะแสดงพฤติกรรมที่เข้าข้างตนเอง ขั้นที่ 2 นี้จะเริ่มตั้งแต่อายุ 4-7 ปี ระยะนี้เด็กจะรู้จักสร้างมโนทัศน์ โดยอาศัยการจัดกลุ่มวัตถุให้เป็นพวก เป็นหมู่ สามารถเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งของ เข้าใจปริมาณ น้ำหนัก ขนาดของวัตถุ และเริ่มรู้จักการเขียนจำนวนเลข

ขั้นที่ 3 ขั้นรู้จักใช้ความคิดหาเหตุผลจากสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Period of Concrete Operation) การพัฒนาในระยะนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 7-11 ปี เป็นระยะที่เด็กสามารถสร้างมโนทัศน์ให้มีความสัมพันธ์กับรูปธรรม รู้จักใช้ความคิดเพื่อหาเหตุผลและจัดลำดับความคิดของตนเองได้ เด็กสามารถคิดย้อนกลับและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นได้ ใช้ความคิดอย่างมีเหตุมีผล ทำความเข้าใจเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของส่วนย่อยและส่วนรวมได้ จินตนาการสร้างภาพความคิดขึ้นในใจได้

ขั้นที่ 4 ขั้นปฏิบัติการคิดด้วยนามธรรม (Formal Operation) การพัฒนาในระยะนี้จะเริ่มตั้งแต่อายุ 11-15 ปี เป็นระยะที่สามารถเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสังคม สร้างมโนทัศน์ให้สัมพันธ์กับนามธรรม ใช้เหตุผลช่วยในการตัดสินใจ พัฒนาการทางความคิดจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นความคิดในด้านการตีความ แปลความ หรือการพิสูจน์หาความจริง

ขั้นพัฒนาความคิดของ เพียเจต์ (Piaget) เป็นการแสดงให้เห็นลำดับขั้นในการคิดตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งสู่วัยรุ่น พัฒนาการทางสมองจะพัฒนาสูงสุดเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 15 ปี ความสามารถในการคิดตามระดับขั้นต่างๆ ของเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับพัฒนาการในการเรียนภาษาทั้งสิ้น

2.4 การคาดเดา (Predict)

การคาดเดาเป็นการทำนายล่วงหน้า โดยใช้ความรู้หรือใช้การอ้างอิงจากข้อเท็จจริงหรือจากประสบการณ์ การคาดเดาจะช่วยลดปริมาณข้อมูลที่มีมากเกินไป ถ้าไม่มีการคาดเดาว่าเนื้อหาต่อไปจะเป็นอย่างไร ผู้อ่านจะต้องอ่านข้อมูลใหม่อยู่ตลอดเวลา ซึ่งในการอ่านที่ไม่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้อ่านจะจ้องมองเฉพาะตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า ทำให้ไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเนื้อหาต่อไปจะเป็นอย่างไร และผู้อ่านก็จะมัวนั่งอยู่กับข้อมูลใหม่ เพราะไม่ได้เตรียมความคิดมาก่อน แต่การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นสายตาจะกวาดไปก่อนความคิด เพื่อตรวจสอบข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจ นอกจากนี้ผู้อ่านที่ดีจะเตรียมความคิด จิตใจ ให้พร้อมรับข้อมูลใหม่ที่จะอ่านต่อไป และถ้าการอ่านคือ เกมการเดาทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาซึ่งผู้อ่านจะต้องคาดเดาและอ่านอย่างคร่าวๆ เพื่อตรวจสอบการคาดเดานั้น แสดงว่ายิ่งคาดเดาได้แม่นยำเท่าไร กระบวนการอ่านก็ยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น และถ้าผู้อ่านมีความรู้ทางภาษา รู้จักการจัดสรรข้อมูล รู้เกี่ยวกับการจัดสรรข้อมูล รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ทำมาเท่าไร การคาดเดาก็ยิ่งแม่นยำมากขึ้นเท่านั้น

กuszuk (อรรถ พลายนะหาร. 2536: 25; อ้างอิงจาก Guszuk. 1978: 182) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับทักษะที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า การสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจควรคำนึงถึงหลัก 5 ประการคือ

1. การฝึกให้นักเรียนคาดการณ์ล่วงหน้าว่า สิ่งที่จะได้อ่านต่อไปในการอ่านน่าจะเป็นอย่างไร
2. การฝึกให้นักเรียนรู้จักแหล่งค้นคว้า เช่น ห้องสมุด รู้จักหนังสือที่ค้นคว้าหลายๆ ประเภท รู้จักส่วนต่างๆ ของหนังสือ
3. ฝึกให้นักเรียนรู้จักนำความรู้ที่ได้มาจัดระบบระเบียบเสียใหม่
4. การฝึกให้นักเรียนรู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดมีความสำคัญควรจดจำ
5. การฝึกให้นักเรียนรู้จักประเมินผลสิ่งที่อ่านว่าเป็นความจริงหรือความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน และเชื่อถือได้หรือไม่

ลินดา (Linda. 1990: 470 - 483) ได้ทำการศึกษาเพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนระดับ 4 และ 7 จำนวน 72 คน ที่มีปัญหาเรื่องการอ่านจับใจความ กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกอ่านโดยวิธีฟังพาดซึ่งกันและกัน โดยวิธีให้คาดเดาก่อนอ่านล่วงหน้า เพื่อฝึกตั้งคำถาม สรุปเรื่องที่อ่าน และชี้ประเด็นที่ยากต่อการทำความเข้าใจ ส่วนกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับแนวทางการอ่านโดยวิธีฟังพาดซึ่งกันและกัน ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 ระดับชั้น ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีคะแนนจากการทำข้อสอบมาตรฐานก่อนและหลังการทดลองต่างกันมาก โดยกลุ่มทดลองจะมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ละออ ชูติกร และจิตต์ไส อินทโสฬส (2524: 21) กล่าวว่าสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นส่วนใหญ่รู้คำศัพท์น้อย มีอยู่หลายคำที่ไม่เข้าใจความหมายของคำนั้นก็เปรียบเหมือนกับคนที่ต้องอ่านหนังสือที่มีภาษาต่างประเทศซึ่งตนไม่สามารถอ่านออกปนอยู่แทบทุกบรรทัด จึงต้องใช้วิธีการเดาประกอบไปบ้าง

ดังนั้นการฝึกการคาดเดาจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการคิด ให้คิดก่อนอ่านและถ้าการคาดเดาแม่นยำมากเท่าไร ก็จะยิ่งช่วยให้การอ่านจับใจความประสบความสำเร็จมากขึ้น

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading-Thinking Activity)

อุไรวรรณ สีชมพู (2542: 67-68) ได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบ DR-TA กับการสอนตามคู่มือครู ใช้การคาดเดาเนื้อเรื่องของนักเรียนเปรียบเสมือนการตั้งคำถามแล้วให้นักเรียนหาคำตอบด้วยตนเอง ครูจะจัดเตรียมแบ่งเนื้อเรื่องให้เป็นตอนสั้นๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ประเมินความเข้าใจของตนเองทีละขั้น ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการอ่านภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป จากผลการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านแบบ DR-TA มีความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

ไพเราะ วุฒิจริฎกุล (2540: 97-81) ได้พัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีขั้นตอนการอ่านดังนี้ คือให้นักเรียนอ่านแบบคร่าวๆ เพื่อสำรวจเนื้อเรื่อง แล้วให้อ่านแบบละเอียดอีกครั้ง เพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องโดยให้นักเรียนขีดเส้นใต้ข้อความหรือประโยคนั้นไว้ ในกระบวนการอ่านนี้จะให้นักเรียนปฏิบัติงานกันเป็นกลุ่มโดยมีครูคอยสังเกตการณ์และให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ ผลการทดลองพบว่า หลังจากที่นักเรียนได้ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความนี้แล้ว นักเรียนมีคะแนนสูงขึ้น และด้วยลักษณะของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความนี้มีภาพประกอบสวยงาม ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและอยากที่จะฝึกอ่านมากขึ้น

แคตเทอร์รีน (Stahl, Katherine A. Dougherty. 2003) ศึกษาผลการใช้วิธีสอน 3 วิธี ได้แก่ DR-TA K-W-L และ PW ในการสอนอ่านจับใจความ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 จำนวน 31 คน โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีสอนแบบ DR-TA กลุ่มที่ 2 ใช้วิธีสอนแบบ K-W-L กลุ่มที่ 3 ใช้วิธีสอนแบบ PW และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุม ผลการทดลองพบว่านักเรียนในกลุ่มที่ 1-3 มีความเข้าใจในการอ่านจับใจความสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ 4 ที่เป็นกลุ่มควบคุม

โคร์นีย์ (Renn, Connie Eilar. 1999) ได้ศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการสอนอ่านจับใจความโดยใช้วิธี DR-TA ในระดับประถม โดยครูจะให้การชี้แนะขณะที่นักเรียนอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 จำนวน 20 คน ผลการทดลองพบว่าบทความที่ใช้สอนอ่านประกอบกับบทบาทของครูและการตอบสนองของนักเรียนมีผลต่อการอ่านจับใจความ

วิทเทอร์สปูน (Witherspoon. 1996: 625) ศึกษาผลของการใช้กลวิธี 4 แบบ คือ วิธีโคลซ (Cloze) แผนภูมิความหมาย (Semantic Mapping) K-W-L และ แบบ DR-TA ที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ผลการทดลองปรากฏว่า กลวิธีทั้ง 4 แบบส่งผลดีต่อความเข้าใจในการอ่าน นักเรียนที่ได้รับการสอนจากทั้ง 4 วิธีได้รับความรู้และความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้ใช้การสอน 4 แบบนี้

บารรอน (Barron, Cecilia. 1990) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการคิด และทัศนคติที่มีต่อการอ่านของนักเรียนเกรด 3 จำนวน 20 คน โดยใช้วิธีการสอนแบบ DR-TA วันละ 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ได้ทำการทดสอบก่อนและหลังสอน และจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง พบว่านักเรียนมีทักษะการคิดสูงขึ้นและทัศนคติต่อการอ่านเพิ่มมากขึ้น

อี-โคมี (El-Koumy. 2006) ได้ทำการศึกษาผลจากการใช้วิธีสอนแบบ DR-TA ในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านและการสรุปใจความสำคัญกับนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประเทศอียิปต์ โดยจัดเตรียมการสอนออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้ (1) ครูเขียนชื่อเรื่องบนกระดานให้นักเรียนอ่านและถามนักเรียน (2) ครูให้นักเรียนคาดเดา เนื้อเรื่องจากชื่อเรื่อง (3) ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดานและสนทนาเกี่ยวกับชื่อเรื่อง (4) ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและอภิปราย (5) ครูให้นักเรียนแก้ไขการคาดเดา (6) นักเรียนหาข้อความที่สนับสนุนการคาดเดาของตน ผลการทดลองพบว่าความสามารถในการตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านและการสรุปใจความสำคัญ จากเรื่องที่อ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างกับกลุ่มควบคุมที่ใช้การสอนโดยวิธีปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้น ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูตึงที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียง และอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มีความพิการอื่นๆ แทรกซ้อน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนราชวินิต ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีวิธีการคัดเลือกดังนี้

1. คัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในช่วงตั้งแต่ 26 – 89 เดซิเบล ที่ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ โดยการสอบถามภูมิหลังจากครูประจำชั้น
2. พิจารณาระดับการสูญเสียการได้ยินจากใบตรวจวัดการได้ยิน

3. จากการพิจารณาภูมิหลังและระดับการสูญเสียการได้ยิน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 5 คนดังนี้

คนที่	เพศ	ระดับการสูญเสียการได้ยิน (เดซิเบล)				ภูมิหลัง
		ก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง		หลังใส่เครื่องช่วยฟัง		
		หูซ้าย	หูขวา	หูซ้าย	หูขวา	
1	หญิง	65	70	40	45	1. อ่านออกเสียง และอ่านริมฝีปากได้ 2. อ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ 3. เข้าใจประโยคคำถาม ที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตาม ตามคำสั่งง่ายๆ ได้
2	ชาย	95	65	65	45	
3	หญิง	85	70	60	55	
4	ชาย	65	80	40	55	
5	ชาย	110	70	65	50	

คนที่ 1 เป็นเพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 65 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล หลังจากใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 40 เดซิเบล หูขวา 45 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้สามารถอ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เข้าใจประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

คนที่ 2 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 95 เดซิเบล หูขวา 65 เดซิเบล หลังจากใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 65 เดซิเบล หูขวา 45 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้สามารถอ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เข้าใจประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

คนที่ 3 เป็นเพศหญิง ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 85 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล หลังจากใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 60 เดซิเบล หูขวา 55 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้สามารถอ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เข้าใจประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

คนที่ 4 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 65 เดซิเบล หูขวา 80 เดซิเบล หลังจากใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 40 เดซิเบล หูขวา 55 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้สามารถอ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เข้าใจประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

คนที่ 5 เป็นเพศชาย ก่อนใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 110 เดซิเบล หูขวา 70 เดซิเบล หลังจากใส่เครื่องช่วยฟังมีระดับการสูญเสียการได้ยินของหูซ้าย 65 เดซิเบล หูขวา 50 เดซิเบล สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้สามารถอ่านคำ วลี และประโยคสั้นๆ ได้ เข้าใจประโยคคำถามที่ไม่ซับซ้อนและปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

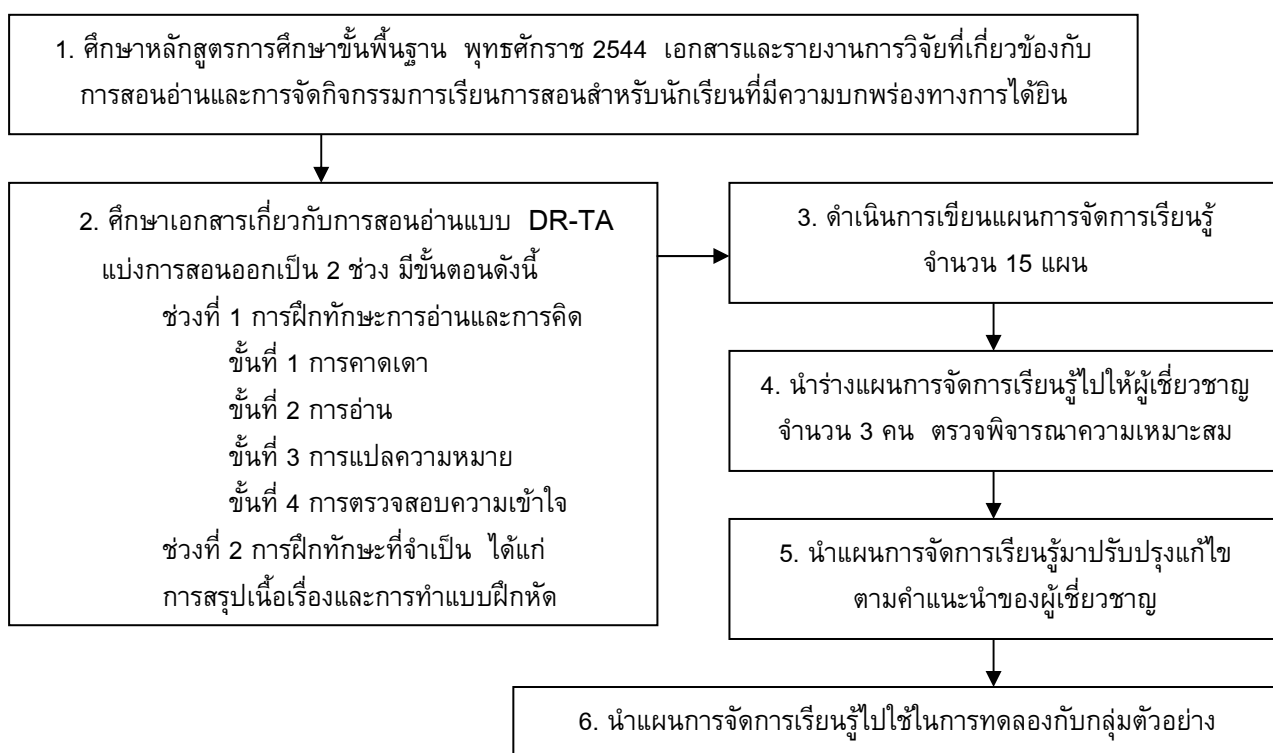
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA
2. แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามลำดับขั้นดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA มีขั้นตอนการสร้างดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA

จากภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA มีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ศึกษาตำรา เอกสาร บทความ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการและแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวกับการสอนอ่าน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสอนอ่านแบบ DR-TA ซึ่งเป็นวิธีที่พัฒนาขึ้นโดย สเตาฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer. 1969) ต่อมาเทอร์นี่และคณะ (Teirney, Readence; & Disher. 1995) ได้ปรับปรุงวิธีนี้ขึ้นมาใหม่ ซึ่งแบ่งการสอนออกเป็น 2 ช่วงโดยมีขั้นตอนดังนี้

ช่วงที่ 1 การฝึกทักษะการอ่านและการคิด

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

ขั้นที่ 2 การอ่าน

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบความเข้าใจ

ในกรณีที่เนื้อเรื่องมีความยาวหลายย่อหน้า ให้ทำการแบ่งสอนทีละย่อหน้า โดยปฏิบัติตามขั้นตอนที่ 1-4 ซ้ำอีกครั้ง จนจบเนื้อเรื่องทั้งหมด

ช่วงที่ 2 การฝึกทักษะที่จำเป็น ได้แก่ การสรุปเนื้อเรื่อง และการทำแบบฝึกหัด

3. เขียนแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จำนวน 15 แผน ที่ใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA ประกอบด้วยนิทาน 3 เรื่อง และบทความ 3 เรื่อง ซึ่งทุกแผนจะฝึกการจดจำเนื้อเรื่อง ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องและสรุปสาระสำคัญของเรื่อง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	1-3	นิทานเรื่อง	กากับเหยือกน้ำ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	4-6	นิทานเรื่อง	ราชสีห์กับหนู
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	7-9	นิทานเรื่อง	กบกับเสื่อ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	10-11	บทความเรื่อง	หนู
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	12-13	บทความเรื่อง	น้ำมาจากไหน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่	14-15	บทความเรื่อง	คุณค่าของกล้วย

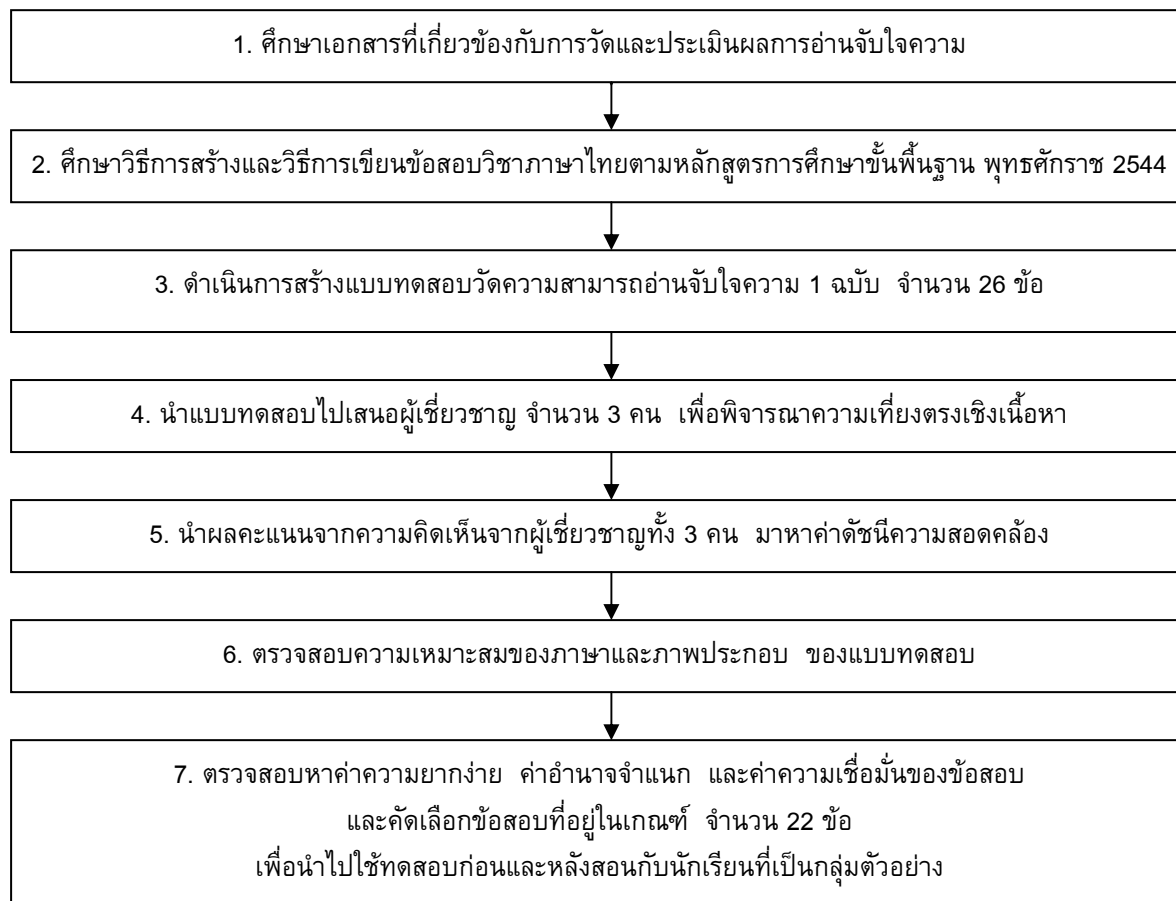
4. นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 2 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 1 คน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญโดยมีประเด็นที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ได้แก่ การใช้ภาษาต้องเข้าใจง่าย การตั้งคำถาม การเพิ่มใบงานและกิจกรรมการเรียนการสอนให้หลากหลายมากขึ้น

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพญาไท เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2552 ใช้เวลา 1 ชั่วโมง พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุงแก้ไข

2. แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีขั้นตอนการสร้างดังภาพประกอบ 6

ภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จากภาพประกอบ 6 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีรายละเอียดดังนี้

1. ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลการอ่านจับใจความ
2. ศึกษาการสร้างและวิธีการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทยจากคู่มือการวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544

3. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ ตามจุดประสงค์สาระการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยคัดเลือกบทอ่านจากหนังสือเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อสร้างเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ จำนวน 2 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 บทความ และชุดที่ 2 นิทาน โดยในแต่ละชุดจัดแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 8 ข้อ

4. นำแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ด้านการสอนวิชาภาษาไทย ด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ในด้านความเที่ยงตรง เชิงเนื้อหา โดยพิจารณาว่าข้อทดสอบ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาลงความเห็นดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 117)

คะแนน + 1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน - 1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

5. นำผลคะแนนจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน ไปหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) จากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 ทุกข้อ

6. นำข้อสอบที่ได้ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ จำนวน 2 คน เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2552 เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาและภาพประกอบ พบว่านักเรียนสามารถอ่านคำถามได้ ส่วนภาพประกอบสามารถสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจได้ จึงไม่มีข้อแก้ไขปรับปรุง

7. นำข้อสอบที่ได้ไปทดสอบกับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ จำนวน 40 คน เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2552 เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 ไว้ และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ข้อสอบจำนวน 22 ข้อ จากทั้งหมด 26 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.33-0.70 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-0.65 (รายละเอียดดังภาคผนวก) แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรของ คูเตอร์ ริชาร์ดสัน KR-20 (วรรัตน์ดี แสงประทีปทอง. 2548: 348) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 แล้วนำข้อสอบที่ได้ไปใช้ทดสอบก่อนและหลังสอนกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินดังนี้

คะแนน	17-22	หมายถึง	มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับดีมาก (คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป)
คะแนน	15-16	หมายถึง	มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับดี (คิดเป็นร้อยละ 70-79)
คะแนน	13-14	หมายถึง	มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับพอใช้ (คิดเป็นร้อยละ 60-69)
คะแนน	11-12	หมายถึง	มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (คิดเป็นร้อยละ 50-59)
คะแนน	0-10	หมายถึง	มีความสามารถอ่านจับใจความอยู่ในระดับปรับปรุง (คิดเป็นร้อยละ 0-49)

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลองชนิด One Group Pretest–Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 249) ดังนี้

กลุ่มทดลอง	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง
	X	แทน	การสอนอ่านแบบ DR-TA
	T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ ก่อนการสอนอ่านแบบ DR-TA
	T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถอ่านจับใจความ หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ก่อนที่จะดำเนินการทดลอง ได้เสนอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเพื่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียนเพื่อดำเนินการทดลอง

2.2 นำแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความ ไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการสอนในวันที่ 2 ธันวาคม 2552

2.3 ดำเนินการสอนเป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 15 ครั้ง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ระหว่างวันที่ 3 ธันวาคม 2552 ถึงวันที่ 28 มกราคม 2553 โดยดำเนินการสอนด้วยตนเอง ตามกำหนดการสอนดังนี้

ครั้งที่	วัน	เวลา	เนื้อเรื่องการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading –Thinking Activity)
1	พุธ	12.30-13.20 น.	นิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ
2	พฤหัสบดี		
3	พุธ		
4	พฤหัสบดี	12.30-13.20 น.	นิทานเรื่อง ราชสีห์กับหนู
5	พุธ		
6	พฤหัสบดี		
7	พุธ	12.30-13.20 น.	นิทานเรื่อง กบกับเสื่อ
8	พฤหัสบดี		
9	พุธ		
10	พฤหัสบดี	12.30-13.20 น.	บทความเรื่อง หนู
11	พุธ		
12	พฤหัสบดี	12.30-13.20 น.	บทความเรื่อง น้ำมาจากไหน
13	พุธ		
14	พฤหัสบดี	12.30-13.20 น.	บทความเรื่อง คุณค่าของกล้วย
15	พุธ		

2.4 ทำการทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความหลังการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความซึ่งเป็นชุดเดียวที่ใช้ทดสอบก่อนการสอน ในวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2553

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง โดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และสถิติทดสอบ The Sign Test for Median : One Sample

2. การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง โดยการวิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังจากการสอนอ่านแบบ DR-TA โดยใช้สถิติทดสอบ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed – Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 113)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ มีดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index of Consistency : IOC) ใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2543: 248 – 249) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบ
กับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 ค่าความยากง่าย โดยใช้สูตร (วรรณดี แสงประทีปทอง. 2548: 316) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีค่าความยากง่าย
R แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบถูก
N แทน จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบทั้งหมด

1.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 50)

ดังนี้

$$R = \frac{H-L}{N/2}$$

เมื่อ R แทน ค่าอำนาจจำแนก
H แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
N แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

1.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน KR-20 (วรรัตน์ดี แสงประทีปทอง. 2548: 348) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
	p	แทน	คะแนนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	คะแนนที่ตอบผิดในแต่ละข้อ
	s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) ใช้สูตร (นิภา ศรีไพโรจน์. 2527: 153) ดังนี้

$$\text{Mdn} = X_{\frac{N+1}{2}}$$

เมื่อ	Mdn	แทน	มัธยฐาน
	N	แทน	จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคี่
	$X_{\frac{N+1}{2}}$	แทน	คะแนนตัวที่ $\frac{N+1}{2}$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-quartile Range) ใช้สูตร (ยุทธพงษ์ กัวยวรรณ์. 2543: 152)

ดังนี้

$$\text{IQR} = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ	Q_1	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{1}{4}$ หรือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25
	Q_3	แทน	ค่าที่ตำแหน่ง $\frac{3}{4}$ หรือตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานของความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการสอนอ่านแบบ DR-TA โดยใช้ The Sign Test for Median : One Sample (Miltion; Mcteer; & Corbet. 1997: 594-595) โดยมีสูตรดังนี้

$$P(X \leq M) = P(X \geq M) = 1/2$$

เมื่อ	M	แทน	ค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ที่กำหนดไว้)
	X	แทน	จำนวนค่าของตัวแปรที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้ (-) หรือจำนวนค่าของตัวแปรที่มากกว่าค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (+) โดยพิจารณาใช้ค่า + เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M < M_0$ และพิจารณาใช้ค่า - เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M > M_0$ เมื่อ M เป็นค่ามัธยฐานที่ได้จากการทดลอง และ M_0 เป็นค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงจากการสอนอ่านแบบ DR-TA ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test (นินา ศรีไพโรจน์. 2533: 113)

$$D = Y - X$$

เมื่อ	D	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่ ก่อนและหลังการทดลอง
	X	แทน	คะแนนความสามารถอ่านจับใจความก่อนการทดลอง
	Y	แทน	คะแนนความสามารถอ่านจับใจความหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามาก

กำกับอันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวกหรือเครื่องหมายลบที่มีอยู่เดิม

หาผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวกและมีเครื่องหมายลบตามลำดับ

ค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย) เราเรียกค่านี้ว่า ค่า T

(ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า)

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

เมื่อ

$$E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

- เมื่อ
- E(T) แทน ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
- N แทน จำนวนนักเรียน
- S_T แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- Z แทน คะแนนมาตรฐาน
- T แทน ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA ทำการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

การศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA มีรายละเอียด ดังตาราง 1 และ ตาราง 2

ตาราง 1 จำนวนคะแนน คำมัญฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่	คะแนนก่อนสอน	ระดับ ความสามารถ	คะแนนหลังสอน	ระดับ ความสามารถ	ผลต่าง ของ คะแนน
1	13	พอใช้	20	ดีมาก	7
2	9	ปรับปรุง	17	ดีมาก	8
3	6	ปรับปรุง	17	ดีมาก	11
4	7	ปรับปรุง	19	ดีมาก	12
5	7	ปรับปรุง	15	ดี	8
Mdn	7	ปรับปรุง	17	ดีมาก	
IQR	2		3		

จากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง โดยก่อนการสอนอ่านแบบ DR-TA มีคะแนนอยู่ระหว่าง 7-13 คะแนน มีคำมัญฐานเท่ากับ 7 คำพิสัยควอไทล์เท่ากับ 2 มีความสามารถอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA มีคะแนนอยู่ระหว่าง 15-20 คะแนน มีคำมัญฐานเท่ากับ 17 คำพิสัยควอไทล์เท่ากับ 3 มีระดับความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับดีมาก

วิเคราะห์ความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงเป็นรายบุคคลดังนี้

คนที่ 1 ก่อนการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านคำ วลี และประโยคได้ เข้าใจความหมายของประโยคง่าย ๆ ได้ หากเป็นประโยคยาว ๆ หรือมีคำศัพท์ยากจะไม่เข้าใจความหมายเมื่อครูอธิบายให้ฟังก็สามารถเข้าใจได้และหลังการสอนอ่านจับใจความ นักเรียนสามารถอ่านนิทานประกอบภาพในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ด้วยตนเอง สามารถเล่าเรื่องและตอบคำถามในระดับความจำและความเข้าใจจากเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถ อ่านจับใจความได้มากขึ้นหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่ 2 ก่อนการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ วลี และประโยคได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายและหลังการสอนอ่านจับใจความ นักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องประกอบภาพที่มีความยาวประมาณ 5-6 บรรทัดแล้วสามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้ และตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้ดี ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้มากขึ้นหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่ 3 ก่อนการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ วลี และประโยคได้ แต่ไม่เข้าใจความหมาย ครูต้องช่วยอ่านนำแล้วให้นักเรียนอ่านตามจะอ่านได้ดีและเข้าใจความหมายในระดับคำได้ และหลังการสอนอ่านจับใจความ นักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องประกอบภาพที่มีความยาวประมาณ 3-4 บรรทัดแล้วตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ดีในระดับความจำ ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้มากขึ้นหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่ 4 ก่อนการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำ วลี และประโยคได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายหากครูช่วยอ่านให้ฟังนักเรียนจะสามารถเข้าใจได้บางส่วน และหลังการสอนอ่านจับใจความ นักเรียนสามารถอ่านเนื้อเรื่องประกอบภาพที่มีความยาวประมาณ 4-5 บรรทัดได้ดีสามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้มากขึ้นหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่ 5 ก่อนการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านคำ วลี ได้แต่ไม่เข้าใจความหมายหากครูช่วยอ่านให้ฟังนักเรียนและอธิบายความหมายเพิ่มเติมก็สามารถเข้าใจได้และหลังการสอนอ่านจับใจความนักเรียนสามารถอ่านประโยคที่บรรยายได้ภาพที่มีความยาวประมาณ 2-3 บรรทัดได้ดีและสามารถตอบคำถามในระดับความจำได้ดี ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนสามารถอ่านจับใจความได้มากขึ้นหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

ตาราง 2 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA กับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในระดับดี (15-16 คะแนน)

คนที่	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม 22 คะแนน)	ค่าคะแนนมัธยฐาน ที่เป็นเกณฑ์ ระดับดี	เครื่องหมาย		p - Value
			Q+	Q-	
1	20	15-16	+		0.1875
2	17		+		
3	17		+		
4	19		+		
5	15			-	
Mdn	17	>= 15	4	1	
IQR	3				

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงกว่าเกณฑ์ระดับดี (15-16 คะแนน) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับดี

การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA มีรายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังจากการสอนอ่านแบบ DR-TA

คนที่	คะแนน		ผลต่างของคะแนน (D=Y-X)	ลำดับที่ ของความ แตกต่าง	ลำดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	13	20	7	1	+1		0*
2	9	17	8	2.5	+2.5		
3	6	17	11	4	+4		
4	7	19	12	5	+5		
5	7	15	8	2.5	+2.5		
รวม					T ⁺ = 15	T ⁻ = 0	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($T_{5,.05} = 2$)

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาศักยภาพการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการสอนอ่านแบบ DR-TA มีการสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพการอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง ก่อนและหลังการสอนอ่านแบบ DR-TA

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึงที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัด การได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียง และอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มี ความพิการอื่นๆ แทรกซ้อนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีสมรรถภาพทางการได้ยินเมื่อทำการวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็นเดซิเบล ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 เฮิรตซ์ ได้ค่าเฉลี่ยของหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยาและมีใบรับรองความพิการ สามารถอ่านออกเสียงและอ่านริมฝีปากได้ มีระดับสติปัญญาปกติ ไม่มี ความพิการอื่นๆ แทรกซ้อนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนราชวินิต ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนอ่านแบบ DR-TA และแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ดำเนินการทดลองโดยทำการทดสอบก่อนการทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย แล้วทำสอนอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยด้วยวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมทั้งหมด 15 ครั้ง และทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยฉบับเดิม ระหว่างวันที่ 2 ธันวาคม 2552 ถึง 3 กุมภาพันธ์ 2553 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอไทล์ และสถิติทดสอบ Sign Test for Median : One Sample และ The Wilcoxon Matched - Pairs Signed - Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในเกณฑ์ระดับดี
2. ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA สูงขึ้น

อภิปรายผล

1. จากการศึกษาความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับดี สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 การสอนอ่านแบบ DR-TA มุ่งฝึกการใช้ความคิดในการคาดเดาเนื้อเรื่องล่วงหน้า อยู่ตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่อ่านแล้วคาดเดาว่าเรื่องที่จะอ่านว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร นักเรียนจะพยายามใช้ความคิดและพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน ขณะเดียวกันครูได้เขียนสิ่งที่นักเรียนคิดเหล่านั้นไว้บนกระดาน ทำให้นักเรียนคนอื่นๆ ได้มีแนวคิดและเรียนรู้คำศัพท์ไปด้วย จึงเป็นการเพิ่มประสบการณ์ให้กับนักเรียนอีกทางหนึ่ง หลังจากนั้นนักเรียนจึงคาดเดาเนื้อเรื่องในส่วนแรกว่า เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยครูจะเขียนการคาดเดาของนักเรียนเอาไว้บนกระดานเพื่อไว้ตรวจสอบพร้อมๆ กัน หลังจากอ่านเนื้อเรื่องส่วนแรกเรียบร้อยแล้ว การฝึกใช้ความคิดและคาดเดาเนื้อเรื่อง จะช่วยให้นักเรียนอ่านและเข้าใจเนื้อเรื่องได้ถูกต้องมากขึ้น แม้ว่าจะยังมีคำศัพท์หรือประโยค ที่นักเรียนไม่เข้าใจอยู่บ้าง แสดงว่านักเรียนอ่านแบบเดาความหมายของคำหรือประโยคที่เป็นปัญหาได้บ้าง

เพราะนักเรียนนำข้อมูลจากการดูรูปภาพและการพูดคุยสนทนากันจากในช่วงแรกเข้ามาเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องที่กำลังอ่านอยู่เพื่อช่วยในการตีความ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คิทาโอ (Kitao. 1995) ที่ว่า การคาดเดาช่วยลดปริมาณข้อมูลที่ไม่จำเป็น เป็นการเตรียมความคิด จิตใจ ให้พร้อมรับข้อมูลใหม่ และช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับข้อมูลใหม่ที่จะได้รับ จากการอ่านต่อไป จะเห็นได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบ DR-TA มีโอกาสได้ฝึกการคาดเดา ฝึกการเชื่อมโยงความรู้ และประสบการณ์เดิมเข้ากับเนื้อหาที่อ่าน

1.2 การสอนอ่านแบบ DR-TA ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงหลายรอบ โดยรอบแรกเพื่อตรวจหาคำศัพท์ที่ตนเองไม่มีความหมาย อ่านอีกครั้งเพื่อตรวจหาข้อมูลที่ต้องการให้นักเรียนอ่านออกเสียงในขั้นตอนนี้ทำให้ครูได้รับทราบข้อบกพร่องหรือปัญหาในการอ่านของนักเรียน ครูสามารถให้คำแนะนำและแก้ไขให้ถูกต้อง ในขณะที่เดียวกันนักเรียนคนอื่นๆ ก็จะได้ฝึกฟังและทบทวนความคิดของตนเองไปด้วย ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พุกพะวัน (2543: 99-100) ที่กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการตรวจสอบการอ่าน รู้จุดบกพร่องและหาทางช่วยเหลือ และในการอ่านนำของครูแล้วให้นักเรียนอ่านตามยังช่วยให้นักเรียนที่ยังไม่มีความมั่นใจในการอ่านให้กล้าแสดงออก เป็นการฝึกการอ่านเบื้องต้นที่ดี เพื่อนร่วมชั้นมีโอกาสดูฝึกอ่านในใจตามไปด้วย การอ่านออกเสียงหลายๆ รอบยังช่วยตอกย้ำซ้ำ ทวน ให้นักเรียนอ่านได้คล่อง จดจำเนื้อเรื่อง และทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องได้มากขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไดค์ (Thorndike) ที่ว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้กระทำมีความคล่องแคล่ว สามารถทำสิ่งนั้นได้ดีและเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2535: 37)

1.3 การสอนอ่านแบบ DR-TA มีการตรวจสอบความเข้าใจเป็นช่วงๆ หลังจากที่นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องแล้ว โดยให้นักเรียนพูดหรืออ่านประโยคที่เป็นการยืนยันความคิดของตนเอง ถ้านักเรียนเข้าใจผิดก็จะได้เปลี่ยนแนวคิดใหม่ การให้นักเรียนได้พูดหรืออ่านในขั้นตอนนี้ ทำให้ครูได้ตรวจสอบความเข้าใจ รวมทั้งรับทราบข้อบกพร่องหรือปัญหาในการอ่านของนักเรียน แล้วจึงให้คำแนะนำและแก้ไขให้ ในขณะที่เดียวกันนักเรียนคนอื่นๆ ก็จะได้ฝึกการฟังและทบทวนความคิดของตนเองไปด้วย ทำให้นักเรียนทั้งชั้นเกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านไปในทิศทางเดียวกัน แล้วนำความรู้ใหม่ที่ได้นี้ไปรวมเข้ากับประสบการณ์เดิมของตนเอง เพื่อไปเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องในส่วนต่อไป ทำให้ความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยรวมชัดเจนและถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ อุไรวรรณ สีชมพู (2542: 67-68) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านและแรงจูงใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยครูจะจัดเตรียมแบ่งเนื้อเรื่องให้เป็นตอนสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนได้ประเมินความเข้าใจของตนเองทีละขั้น ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการอ่านภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยากอีกต่อไป ทำให้ความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้น

1.4 การสอนอ่านแบบ DR-TA ยังเป็นการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้พยายามใช้ความคิด นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์เดิมจากนักเรียน คนอื่นๆ โดยมีครูทำหน้าที่กระตุ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ และคอยให้ความช่วยเหลือแนะนำเมื่อนักเรียนต้องการซึ่งเป็นผลทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น

จะเห็นได้ว่าทุกขั้นตอนของการสอนอ่านแบบ DR-TA ตั้งแต่การคาดเดาเนื้อเรื่อง เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่เข้ากับเรื่องที่อ่าน การตรวจสอบความเข้าใจของตนเองและการยัดนักเรียนเป็นศูนย์กลางล้วนเป็นส่วนส่งเสริมให้นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบ DR-TA มีความสามารถอ่านจับใจความสูงขึ้นได้

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA นักเรียนมีความสามารถอ่านจับใจความสูงกว่าก่อนสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการสอนอ่านแบบ DR-TA นอกจากจะมุ่งให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเนื้อเรื่องแล้วยังให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ความคิดในการคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า ฝึกคิดจินตนาการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลินดาและแนนนี่ (Linda; & Naney. 1990: 470-472) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และเกรด 7 พบว่าการให้นักเรียนคาดเดา เนื้อเรื่องก่อนการอ่านร่วมกับการฝึกตั้งคำถามจะช่วยให้ นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้นได้ และเนื้อเรื่องที่นำมาสอนอ่านเป็นเนื้อเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์และความรู้เดิมให้เกิดเป็นความรู้ใหม่ได้ง่ายขึ้น และการกำหนดเนื้อเรื่องเป็นช่วงสั้นๆ เพื่อเป็นการกำหนดเป้าหมายในการอ่านให้สั้นเปรียบเสมือนแรงจูงใจอย่างหนึ่ง สังเกตได้จากการที่นักเรียนมีความกระตือรือร้นและพยายามอ่านเพื่อหาข้อมูลมาตรวจสอบการคาดเดาที่เป็นเป้าหมายในการอ่านของตนเอง และยิ่งถ้า นักเรียนคาดเดาได้ถูกก็จะมีกำลังใจต้องการที่จะทำกิจกรรมต่อไป หรือถ้าคาดเดาไม่ถูกต้องครูก็จะให้กำลังใจว่านักเรียนได้ฝึกการคิดแล้วจะถูกหรือ ไม่ถูกก็ไม่เป็นไรให้พยายามต่อไป และการนำรูปภาพมาเป็นสื่อในการคาดเดานั้นช่วยให้นักเรียน ได้ระลึกถึงประสบการณ์เดิมได้ง่ายขึ้นเพื่อนำไปสู่การเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ที่ได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับ บันลือ พฤษะวัน (2543: 50) ที่กล่าวว่า ภาพจะช่วยแปลความหมายและสร้างความเข้าใจและช่วยขยายประสบการณ์ของผู้อ่านได้กว้างขวางขึ้นได้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุพรรณณี อ่อนจาก (2548: 53) พบว่า การใช้นิทานประกอบภาพช่วยทำให้เด็กสนใจ ติดตามเรื่องราวจากนิทาน สามารถจดจำตัวละครในนิทาน ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน และสามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการสอนอ่านแบบ DR-TA มีกระบวนการที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนแต่ละคนสามารถพัฒนาการอ่านให้ดีขึ้น โดยผลการพัฒนาของนักเรียนสามารถกล่าวได้ดังนี้

2.1 ก่อนการสอนนักเรียนสามารถอ่านเป็นคำๆ ได้ แต่เมื่ออยู่ในรูปของประโยคหรือเนื้อเรื่องที่มีความยาวมากขึ้น นักเรียนจะไม่เข้าใจความหมาย สังเกตได้จากการให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องให้ฟังทีละคน นักเรียนสามารถอ่านคำได้ แต่ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้

นักเรียนจะอาศัยการดูภาพแล้วเดาคำตอบโดยไม่ได้กลับไม่อ่านเนื้อเรื่องเพื่อหาคำตอบอีกครั้ง หลังการสอนอ่านแบบ DR-TA แล้วนักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่อ่านได้ และสามารถตอบคำถาม ในระดับความจำได้ดี เนื่องจากการสอนแบบนี้เป็นการสอนที่มีลำดับขั้นตอน ที่เริ่มจากง่ายไปหายาก คือ การสื่อสารที่เริ่มจากรูปภาพ โดยจากการดูภาพสามารถสื่อให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่อง ในบางส่วนได้ และเมื่อนักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องซ้ำอีกครั้งจะยิ่งทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น จดจำเรื่องราว ได้มากขึ้น การที่ให้นักเรียนเป็นผู้เลือกคำศัพท์ที่ตนไม่รู้ความหมายเองนั้นยังช่วยให้นักเรียนได้ กวาดสายตาอีกครั้งเป็นการตรวจสอบเนื้อเรื่องซ้ำอีกครั้งด้วย

2.2 นอกจากนักเรียนจะสามารถเล่าเรื่องและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้แล้ว นักเรียนยังสนุกกับการอ่าน มีความต้องการที่จะอ่าน และยังส่งผลให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูด ได้แสดงออกพูดคุยมมากขึ้น เสียงดังขึ้น กล้าคิด กล้าตอบ เพราะจากการสอบถามข้อมูลจาก ครูประจำชั้นพบว่าก่อนการสอนนักเรียนไม่ชอบอ่านหนังสือ และไม่ชอบพูด แต่หลังจากที่ได้รับ การสอนอ่านแล้วนักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น นั่นอาจเป็นเพราะก่อนการสอนนักเรียนไม่มีความมั่นใจ ในคำตอบของตนเอง กลัวตอบผิดและถูกว่ากล่าวหรือตำหนิ แต่ด้วยวิธีการสอนอ่านแบบนี้ครูจะ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ช่วยกันคาดเดาเนื้อเรื่องและตอบคำถามทุกคน คล้ายกับการเล่นเกมทาย ปัญหา คำตอบนั้นจะถูกต้องหรือไม่ถูกต้องก็ไม่เป็นไร ครูจะให้รางวัลเป็นการกระตุ้นให้นักเรียน พยายามตอบคำถามให้ถูกต้อง และนักเรียนยังได้นำวิธีการอ่านแบบ DR-TA นี้ ไปใช้ในการทำ การบ้านที่เป็นการอ่านจับใจความของตนเองอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ไพพรรณ อินทนิล (2546: 68-70) ที่กล่าวว่า ถ้าเด็กอ่านหนังสือแล้วได้รับความสนุกเพลิดเพลิน เด็กจะเห็นการอ่านเป็นของดี เด็กจะพอใจและสนใจต่อการอ่านมาก เป็นการสร้างนิสัยที่ดีให้กับเด็กทำให้เด็กรักการอ่านและใช้ การอ่านให้เกิดประโยชน์ในการเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน และการวิจัย ในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การสอนอ่านแบบ DR-TA เป็นวิธีการสอนอ่านที่มีความยืดหยุ่น สามารถปรับให้เหมาะสม กับระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนได้ ทั้งนี้ครูผู้สอนอาจใช้วิธีการคาดเดา (การดูรูปภาพ) ในระยะแรกของการสอน และเมื่อนักเรียนเริ่มคุ้นเคยแล้วครูควรลดการใช้วิธีดังกล่าว เพื่อให้ นักเรียน ได้มีโอกาสใช้ความคิด รวบรวมประสบการณ์เดิมและความรู้ใหม่ที่ได้เข้ามาช่วยในการคาดเดาเนื้อเรื่อง ที่กำลังจะอ่านต่อไปด้วยตนเอง เพื่อให้ นักเรียนพัฒนาความคิด ความสามารถในการอ่านจับใจความ ได้เต็มที่

1.2 การนำเนื้อเรื่องที่เป็นทั้งนิทานหรือบทความไปใช้ในการสอน ควรมีความยาวมากขึ้นตามลำดับ เพราะเนื้อเรื่องที่ยาวแต่คำศัพท์ไม่ยากมากเกินไปจะสร้างความรู้สึกท้าทายให้นักเรียนต้องการที่จะอ่าน ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจเมื่ออ่านและหาข้อมูลได้สำเร็จ

1.3 ในการสอนทุกครั้ง ครูผู้สอนควรเตรียมเนื้อเรื่องให้นักเรียนได้เห็นและอ่านไปพร้อมกันบนกระดาน เพื่อใช้เป็นสื่อสำหรับอธิบาย หรือแก้ไขปัญหาในการอ่านที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น อ่านคำไม่ได้ เนื่องจากนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำอาจอ่านกวาดสายตาตามคำพูดของครูไม่ทัน หรือหาข้อความที่ครูกำลังอธิบายอยู่ไม่ได้ การอธิบายหน้ากระดานจะทำให้นักเรียนทุกคนได้เข้าใจและเห็นข้อความเดียวกันได้ชัดเจนและถูกต้องยิ่งขึ้น

1.4 ควรให้แรงเสริม เช่น คำชมเชยและให้กำลังใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้พยายามใช้ความคิด มีความกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนมากขึ้น ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเป็นกันเองและสนุกสนาน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่นนักเรียนหูหนวก เป็นต้น

2.2 ควรมีการวิจัยที่ใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เนื่องจากวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA นี้มุ่งเน้นเกี่ยวกับการอ่านเพื่อหาข้อมูลแล้วสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เหมาะสำหรับเนื้อเรื่องที่มีความยาวและมีสาระสำคัญเชิงวิชาการที่ต้องจดจำ

2.3 ควรมีการนำเนื้อเรื่องที่มีรูปแบบการเขียนที่นอกเหนือจากนิทานและบทความเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านในหลายรูปแบบ เช่น ป้ายประกาศ ข่าวสารจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2.4 ควรมีการศึกษาผลการใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA กับตัวแปรอื่นๆ นอกเหนือจากผลการศึกษาศามารถอ่านจับใจความ เช่น ความภาคภูมิใจในการอ่าน เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- (2548). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2535). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา ตันตินันท์. (2514). การใช้โสตทัศนูปกรณ์โรงเรียนคนหูหนวก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กิตยวดี; และ อัญญมณี บุญซื่อ. (2549). สอนภาษาอย่างไรให้ลูกเก่ง. กรุงเทพฯ: สาราเด็ก.
- จรรยา บุญมีประเสริฐ. (2537). ผลการสอนแบบชี้แนะที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เจียมจิต ถวิล. (2550). ชุดเผยแพร่ความรู้ ความผิดปกติของการสื่อความหมายเรื่องหูตึงในเด็ก. กรุงเทพฯ: คณะแพทยศาสตร์ รามาธิบดี.
- ชุตินา สัจจานนท์. (2527, ธันวาคม). จะปรับปรุงทักษะการอ่านได้อย่างไร. วิทยากร. 82: 10-14.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2527). จิตวิทยาเด็กปกติ : เอกสารการนิเทศการศึกษา: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู.
- ช่อนกลิ่น วรรณโยสินทร์. (2549, ตุลาคม – ธันวาคม). การสอนอ่านจับใจความเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์. วารสารวิชาการ. 9(4): 40-45.
- เตือนใจ กรุยกะโทก. (2543). การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เตือนใจ ตันงามตรง. (2529, เมษายน – มิถุนายน). ทฤษฎีการอ่านและแนวคิดในการสอนอ่านภาษาอังกฤษ. วารสารครุศาสตร์. 14(4): 94-105.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2534). พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.
- ทิสนา แคมมณี. (2544). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นภเนตร ธรรมบวร. (2549). *การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2527). *หลักการวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: ศึกษาพร.
- (2533). *สถิตินอนพาราเมตริก*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- บันลือ พฤษะวัน. (2538). *มิติใหม่ในการสอนอ่าน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- (2543). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เบญจมาศ พระธานี. (2540). *การสอนพูดเด็กหูหนวกหูตึง*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุปผา ล้วนเล็ก. (2540). *การพัฒนาชุดการสอนอ่านจับใจความวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้หนังสือสำหรับเด็กเป็นสื่อหลัก*. ปริญญาโท ศษ.ม. (เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา). นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- ประจิดต์ อภินัยนุรักษ์. (2548). *เอกสารประกอบการสอน วิธีการสอนภาษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประจิดต์ อภินัยนุรักษ์; และมะลิวัลย์ ธรรมแสง. (2529). *ความสามารถในการจำแนกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของเด็กหูหนวกไทย ใช้ท่าแนะคำพูด*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเทิน มหาพันธ์. (2538). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน*. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงแก้ว กิจธรรม. (2542). *การศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). *การส่งเสริมการอ่าน*. ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- ไพเราะ วุฒิเจริญกุล. (2540). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ถ่ายเอกสาร.
- พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง. (2550). *ศิลปะการอ่านอย่างมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- มะลิวัลย์ ธรรมแสง. (2521). *การฝึกฟังและการอ่านริมฝีปาก: เอกสารฝึกหัดอบรมครูการศึกษาพิเศษ รุ่นที่ 1*. ศูนย์สมมนาการพญาไท. คู่มือการฝึกฟังพูด. กรุงเทพฯ: โรงเรียนเศรษฐเสถียร.
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. (2543). *พื้นฐานการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ราศรี ทองสวัสดิ์. (2531). *แนวการจัดประสบการณ์ระดับประถมศึกษา: เอกสารการสอนชุดวิชาฝึกอบรมครูและผู้เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- รจนา ทรรทรานนท์; และคนอื่นๆ. (2528). *เมื่อลูกหุฬิการจะอย่างไร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: รักรัศิปี่.
- ละออ ชูติกร; และจิตติโส อินทโสฬส. (2524). *การเปรียบเทียบการพัฒนาของภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติที่เรียนร่วมชั้นเรียนพิเศษในระดับอนุบาล*. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วนสายยศ; และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วารี ติระจิตร. (2542). *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แววมยุรา เหมือนนิล. (2541). *การอ่านจับใจความ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- วรรณ โสมประยูร. (2544). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณดี แสงประทีปทอง. (2548). *การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประถมศึกษา: ลักษณะและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดผลการศึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วรรณวดี ม้าลำพอง. (2547). *การสร้างแบบทดสอบความถนัด (ฉบับปรับปรุง)*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม. (2542). *พัฒนาการทางภาษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรตติ้ง.
- (2542). *การวัดและประเมินผลทางการศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจเทรตติ้ง.
- ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และดารณี คำวังนัง. (2544). *สอนเด็กให้คิดเป็น*. กรุงเทพฯ: ก.พล (1996).
- สุขพัชรา ชัมเจริญ. (2545). *การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง: ชุดปฏิบัติการเรียนรู้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544*. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- สุชา จันทน์เอม. (2523). *จิตวิทยาการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: พีรพัชณา.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- (2544). *การประเมินผลภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศาสตร์.
- สุพรรณิ อ่อนจาก. (2548). *การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนอ่าน โดยใช้ขั้นตอนประกอบภาพ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

- สุมาลี ธนุฉนิคตวรกุล. (2541). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียน และ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน อ่านด้วยวิธี K-W-L Puls ประกอบกับกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนอ่านตาม คู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรินทร์ ยอดคำแพง. (2542). *การเรียนร่วมชั้นระหว่างเด็กปกติและเด็กพิเศษ : เอกสาร ประกอบการสอน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. (2531). *เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน มัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์พรินติ้ง.
- . (2533). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). *การวัดและประเมินผล อิงมาตรฐาน การเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักงานการบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2550). *แนวทางการจัดการเรียนรู้และหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พุทธศักราช 2550*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). *เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุไรวรรณ สีชมพู. (2542). *การเปรียบเทียบความเข้าใจ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธี DR-TA กับการสอนอ่าน ตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อมรรัตน์ ประทุมชาติภักดี. (2549, กรกฎาคม - ธันวาคม). ผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้ โปรแกรม CIRC ต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านคลองหะ (ทวีรัตน์ราษฎร์บำรุง). *วารสารหลักสูตร และการสอนทักษิณ*. 1(1): 74 – 84.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2547). *การสอนเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรรถ พลายระหาร. (2536). *ผลการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- Abdel Salam A. El-Koumy . (2006). *The Effects of the Directed Reading-Thinking Activity on EFL Students's Referential and Inferential Comprehension*. Retrieved June 7, 2009, from <http://www.eric.ed.gov/EKicWebPortal/Home.portal?nfpb=true&ERICExtSearchValueO=DR-TA>

- Anderson, R.C.; & Pearson, P.D. (1984). *Comprehension in reading*. Retrieved February 12, 2009, from http://www.reading.uoregon.edu/comp/comp_what.php
- Anneke M. Vermeulen; other. (2006). Reading Comprehension of Deaf Children With Cochlear Implants. Retrieved February 12, 2009, from <http://www.jdsde.oxfordjournals.org/cgi/content/abstract/12/3/283>
- Berninger Virginia W.; other (2006). *Paths to Reading Comprehension in At-Risk Second Grade Reader 5*. Retrieved May 20, 2009, from <http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/custom/portlets/recordDetails/detailmini.jsp>
- Barron, Cecilia. (1990). *The Impact of the Directed Reading-Thinking Activity on Critical Thinking Skills in Third Grade Students*. Retrieved June 10, 2009, from http://www.eric.ed.gov/ERICWebPortal/custom/portlets/recordDetails/detailmini.jsp?_nfpb=true&_ERIC.
- Carol Padden; & Tom Humphries. (1988). *What is the difference between a deaf and a hard of hearing person*. Retrieved March 10, 2009, from <http://www.nad.org/site/pp.asp?c=foINK>
- Chall, J. S. (1983). Stages of reading development. Retrieved June 7, 2009, from http://www.en.wikipedia.org/wiki/Reading_skills_acquisition
- Coady, James; other. (1997). *Second language vocabulary acquisition : a rationale for pedagogy*. New York: Cambridge University Press.
- Dallman, M. and other. (1974). *The Teaching of Reading*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Gould, Eric. (1990). *The Art of Reading Contexts for Writing*. New York: McGraw-Hill.
- Goeke, Jennifer L. (2001). A comparison of two methods of preservice special education Teacher education. New York: n.p.
- Hafner, Lawrence E. (1982). *Teaching Reading to Children*. New York: Macmillan.
- J. Ricker Polsdorfer, MD. (2009). *Hearing loss is any degree of impairment of the ability to apprehend sound*. Retrieved March 10, 2009, from <http://www.answer.com/topic/hearing-impairment-1>
- Kitao, K.; & Kitao, S. (1995). *English teaching : Theory, research, practice*. Tokyo: Eichosha.
- Linda, M.Lysynchuk, Michael Pressly; & Nancy J. Vye. (1990). Reciprocal Teaching Improves Standardized Reading Comprehension Performance in poor comprehenders. *The elementary School Journal*. 90(5): 470-483.

- Moore, Donald F. (1978). *Educating the Deaf : Psychology, Principles and Practices*. Boston: Houghton Muffin Company.
- Pardo, Laura S. (2004). *What Every Teacher Needs to Know About Comprehension*. In the reading teacher. November. Pages 272-281.
- Rubin, Dorothy. (1993). *A Practical Approach to Teaching Reading*. Boston: A Simon & Schuster.
- Rumelhart, D. E. (1981). *Schema : The building block of cognition, comprehension and reading research reviews*. New York : International Reading Association.
- Snowball, Diane. (2005). *Teaching Comprehension: An interactive professional development course*. Retrieved January 30, 2009, from <http://www.curriculum.org/secretariat/files/Oct25reading.pdf>
- Stahl, Katherine A. Dougherty. (2003). *The effects of three instructional methods on the reading comprehension and content acquisition of novice readers*. Retrieved January 15, 2009, from http://www.steinhardt.nyu.edu/faculty_bios/view/Katherine_Dougherty_Stahl
- Stauffer, R. G. (1969). *Directing reading maturity as a cognition process*. New York: Harper & Row.
- (1980). *The Language – Experience Approach to the Teaching of Reading*. New York: Harper & Row.
- Strang, Ruth. (1967). *The Improvement of Reading*. New York: McGraw-Hill. p.512.
- Tierney, Robert J.; John E. Readence; & Ernet K. Dishner. (1995). *Reading Strategies and Practices*. 3rd ed. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Wikipedia. (2009). *Hearing Impairment*. Retrieved January 15, 2009, from <http://www.wikeipedia.org/wiki/Hearing-Impairment>.
- Witherspoon, Franklin. (1996, August). The Effect of Metacomprehension Strategy Instruction on Student Reading Achievement and Metacomprehension Strategy Awareness. *Dissertation Abstracts International*. 57: 625.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

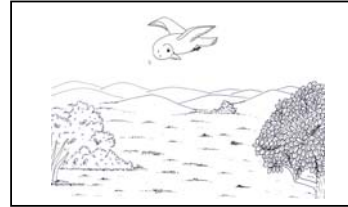
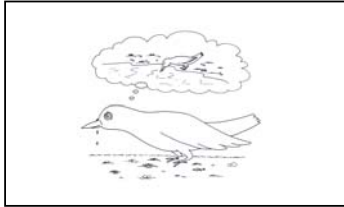
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

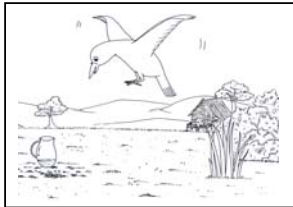
1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์
 วุฒิการศึกษา : ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาชีพเฉพาะ
 สาขาการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 ตำแหน่ง : ข้าราชการบำนาญ ประจำภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อาจารย์สุกฤษฎี วงแวงน้อย
 วุฒิการศึกษา : ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (ศษ.ม.)
 สาขาวิจัยและประเมินผลทางการศึกษา
 ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดและประเมินผล คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

3. อาจารย์สุมาลี เรืองแก้ว
 วุฒิการศึกษา : การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาการศึกษาพิเศษ
 ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร

4. อาจารย์บึงอร จันทะวงศ์
 วุฒิการศึกษา : ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาประถมศึกษา
 ตำแหน่ง : ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอนุบาลสุขสวัสดิ์ จังหวัดสมุทรปราการ

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้

นิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ

กาดัวหนึ่ง รู้สึกกระหายน้ำมาก กาจึงบินออกไปหาน้ำมาประทังชีวิต

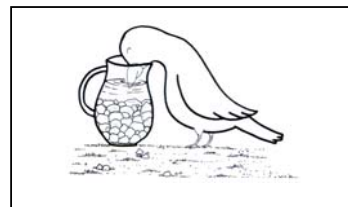
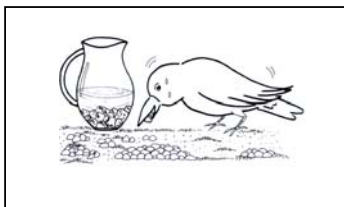
กาทบินไปพบเหยือกน้ำใบหนึ่ง
รู้สึกยินดีมากที่เห็นมีน้ำอยู่

แต่พอกาจะกิน ก็รู้ว่าในเหยือกมีน้ำอยู่น้อย
เหลือเกิน

กาพยายามผลักเหยือก จะให้เอียงล้มลง
เพื่อจะได้กินน้ำ
แต่เหยือกหนักเกินไปจนผลักไม่ไหว

ในที่สุดกาก็คิดขึ้นได้ จึงใช้ปากคาบหินก้อนเล็ก ๆ
ใส่ลงไปในเหยือกทีละก้อน ๆ ทำให้ระดับน้ำสูงขึ้น
จนสามารถกินน้ำได้ดังที่หวัง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ การอ่านจับใจความ เวลา 50 นาที

คำอธิบายหน่วยการเรียนรู้

การอ่านจับใจความ คือการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง สรุปเรื่องจากการอ่าน เพื่อหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านได้

ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็น

สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน คำและประโยคได้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

อ่านจับใจความจากนิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ (ตอนที่ 1 และ 2) เวลา 50 นาที

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี

นักเรียนสามารถอ่านนิทานและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูแนะนำตัว โดยบอกรายชื่อ พร้อมกับเขียนบนกระดาน และให้นักเรียนบอกรายชื่อของตนเอง ทีละคนจนครบทุกคน
2. ครูตรวจเช็คเครื่องช่วยฟัง เพื่อดูว่าเครื่องพร้อมใช้งานหรือไม่ และตรวจเช็คการได้ยิน โดยให้นักเรียนพูดตามเสียงที่ได้ยิน ได้แก่เสียง อา อู อี อึม ช ส ทีละคน จนครบทุกคน
3. ครูให้นักเรียนดูภาพ กาก และสนทนาเกี่ยวกับภาพ โดยใช้คำถาม เช่น นักเรียนรู้จัก ภาพนี้หรือไม่ (รู้จัก) มันคืออะไร (นก) เราเรียกนกตัวนี้ว่าอะไร (กา หรือ อีกา)
4. ครูบอกนักเรียนว่า วันนี้เราจะมาอ่านนิทานเรื่องเกี่ยวกับ กาก

ขั้นสอน

เนื้อเรื่องตอนที่ 1 กากตัวหนึ่งรู้สึกกระหายน้ำมาก จึงบินออกไปหาน้ำมาประทังชีวิต

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 1 (กากหิวน้ำ) และภาพที่ 2 (กากบินหาน้ำ) ทีละภาพ
2. ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับภาพ โดยครูเขียนคำตอบที่นักเรียนช่วยกันตอบไว้บนกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน ทำทีละภาพ จนครบทุกภาพ

ภาพที่ 1 คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง เช่น กา นก น้ำ กาคิด
 คำถาม : กาทำอะไร” เช่น กาลิ้นห้อย กาน้ำลายหยด กาคิด

ภาพที่ 2 คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง กา ต้นไม้ ท้องฟ้า
 คำถาม : กาทำอะไร เช่น กาบิน

: นักเรียนคิดว่า กาบินไปไหน

3. ให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่องจากภาพโดยครูชูภาพที่ 1 และ 2 ให้นักเรียนดูทีละภาพแล้วถามนักเรียนว่า

ภาพที่ 1 คำถาม : นักเรียนคิดว่าที่กาทำทางแบบนี้ มันคืออะไร

ภาพที่ 2 คำถาม : กากำลังทำอะไร

4. ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กันและทีละคน

ขั้นที่ 2 การอ่าน

1. ครูติดแผ่นเนื้อเรื่องตอนที่ 1 บนกระดาน ให้นักเรียนอ่านตามที่ละประโยค จนจบ
2. ครูชี้และให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อม ๆ กัน 1 รอบ
3. ให้นักเรียนอ่านทีละคู่ และอ่านทีละคน จนครบทุกคน
4. ครูสุ่มอ่านคำ ให้นักเรียนออกมาชี้และอ่านคำที่ครูอ่าน โดยผลัดกันชี้คนละคำ จนครบทุกคน
 เช่น ครูอ่านคำว่า “บิน” ให้นักเรียนคนที่ 1 ออกมาชี้และอ่านคำว่า บิน
 ครูอ่านคำว่า “กระหาย” ให้นักเรียนคนที่ 2 ออกมาชี้และอ่านคำว่า กระหาย

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

1. ให้นักเรียนออกมาชี้และขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ทีละคนจนครบทุกคน
2. ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ทีละคำและติดบัตรคำศัพท์พร้อมทั้งความหมาย

แล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

รู้สึก	หมายถึง	รู้ตัว รับรู้ได้
กระหาย	หมายถึง	อยากดื่มน้ำ หิวน้ำ
ประทัง	หมายถึง	ทำให้อยู่ได้
ชีวิต	หมายถึง	ไม่ตาย

4. ครูแกะบัตรความหมายออก แจกให้นักเรียนคนละแผ่นนำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์
 ทำจนครบทุกคำ

5. นักเรียนจับคู่บัตรความหมายกับบัตรคำศัพท์ คนละ 1 คำศัพท์ จนครบทุกคำศัพท์
6. ทำซ้ำในข้อที่ 5 ไม่ให้ซ้ำกับคำเดิมที่เคยจับคู่แล้วในข้อที่ 5 ทำให้ครบทุกคำและทุกคน
7. นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง หากมีผิดให้เพื่อนออกมาแก้ไขให้ถูกและอ่าน

พร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบ

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
2. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนออกไปชี้และอ่านคำตอบของตนเองในแผ่นเนื้อเรื่องที่ติดไว้บนกระดาน ทีละคน จนครบทุกคน
  - ภาพที่ 1 คำถาม : นักเรียนคิดว่า กาทำท่าทางแบบนี้มันเป็นอะไร (กาหิวน้ำ)
  - ภาพที่ 2 คำถาม : กากำลังทำอะไร (กาบินหาน้ำ)
3. ให้นักเรียนอ่านบัตรประโยคที่เป็นคำตอบของแต่ละภาพ พร้อม ๆ กัน แล้วให้นักเรียนนำไปวางจับคู่กับภาพให้ถูกต้อง
4. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบการคาดเดา ที่นักเรียนแต่ละคนได้คาดเดาไว้บนกระดานจากในขั้นที่ 1 (การคาดเดา) หากใครตอบถูกจะได้รับรางวัลเป็นเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ และคำชมจากครู หากไม่มีใครตอบถูกแต่ใกล้เคียง ก็จะได้รับรางวัลเช่นกัน และครูพูดให้กำลังใจกับคนที่ตอบไม่ถูกว่าไม่เป็นไร ครูมีรูปให้คิดอีกคราวหน้าต้องคิดให้มาก ๆ จะได้เก่ง
5. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
6. ครูเก็บเนื้อเรื่องและให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า ทีละคน จนครบทุกคน
  - 6.1 ในเรื่องนี้กล่าวถึงสัตว์อะไร (กา)
  - 6.2 การรู้สึกอย่างไร (กระหายน้ำหรือหิวน้ำ)
  - 6.3 กาทำอย่างไร (กาบินหาน้ำ)
  - 6.4 ถ้านักเรียนหิวน้ำ นักเรียนจะทำอย่างไร
  - 6.5 นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากที่กาบินไปหาน้ำ

เนื้อเรื่องตอนที่ 2 ไปพบเหยือกน้ำใบหนึ่ง รู้สึกยินดีมากที่เห็นมีน้ำอยู่

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 3 (ภาพพบเหยือกน้ำ)
2. ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับภาพ ครูชี้ไปที่ภาพพร้อมกับถามนักเรียนว่า

คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง เช่น กาบิน ต้นไม้
3. ครูเขียนคำหรือประโยคที่นักเรียนช่วยกันตอบบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน
4. ให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่องจากภาพ โดยครูใช้คำถามว่า

คำถาม : นักเรียนคิดว่า กากำลังทำอะไร
5. ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กันและทีละคน

ขั้นที่ 2 การอ่าน

1. ครูคิดแผ่นเนื้อเรื่องตอนที่ 2 บนกระดาน ให้นักเรียนอ่านทีละประโยค จนจบ
2. ครูชี้และให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อม ๆ กัน 1 รอบ
3. ให้นักเรียนอ่านทีละคู่ และอ่านทีละคน จนครบทุกคน

4. ครูสุ่มอ่านคำ ให้นักเรียนออกมาชี้คำที่ครูอ่าน โดยผลัดกันชี้คนละคำ จนครบทุกคน เช่น ครูอ่านคำว่า “เหยือกน้ำ” ให้นักเรียนคนที่ 1 ออกมาชี้และอ่านคำว่า เหยือกน้ำ ครูอ่านคำว่า “เห็น” ให้นักเรียนคนที่ 2 ออกมาชี้และอ่านคำว่า เห็น

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

1. ให้นักเรียนออกมาชี้และขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ทีละคนจนครบทุกคน
2. ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ ทีละคำ และติดบัตรคำศัพท์พร้อมทั้งความหมาย แล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

เหยือก	หมายถึง	ภาชนะใส่น้ำ
ยินดี	หมายถึง	ดีใจ
4. ครูแกะบัตรความหมายออกแจกให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น นำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์ ทำจนครบทุกคำ
5. นักเรียนจับคู่บัตรความหมายกับบัตรคำศัพท์ คนละ 1 คำศัพท์ จนครบทุกคำศัพท์
6. ครูนำบัตรคำศัพท์เก่า (จากเนื้อเรื่องตอนที่ 1) มาผสมด้วยแล้วให้นักเรียนจับคู่บัตรความหมายกับบัตรคำศัพท์อีกครั้ง ไม่ให้ซ้ำกับคำเดิม จนครบทุกคำและครบทุกคน
7. นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง หากมีผิดให้เพื่อนออกมาแก้ไขให้ถูกแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบ

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
2. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนออกไปชี้และอ่านคำตอบของตนเองในแผ่นเนื้อเรื่องที่ติดไว้บนกระดาน ทีละคน จนครบทุกคน

คำถาม	นักเรียนคิดว่า	กากำลังทำอะไร (ภาพเหยือกน้ำ)
	นักเรียนคิดว่า	การรู้สึกอย่างไร (การรู้สึกยินดี)
3. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรประโยคที่เป็นคำตอบของภาพ พร้อม ๆ กัน
4. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบการคาดเดาของนักเรียนแต่ละคนที่เขียนไว้บนกระดาน หากใครตอบถูกจะได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ
5. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
6. ครูเก็บเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า ทีละคน จนครบทุกคน
  - 6.1 กาบินมาทำอะไร (เหยือก)
  - 6.2 ในเหยือกมีอะไร (มีน้ำ)
  - 6.3 การรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นน้ำในเหยือก (รู้สึกยินดี)

ขั้นสรุป

1. ครูนำภาพที่ 1 , 2 และ 3 ให้นักเรียนดูแล้วให้นักเรียนมาเรียงตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง
2. ให้นักเรียนผลัดกันออกมาเล่าเรื่องตามภาพ ทีละคน จนครบทุกคน
3. ครูถามคำถามปากเปล่า โดยครูสุ่มเลือกนักเรียนตอบคำถามคนละ 1 ข้อ
  - 3.1 เรื่องนี้กล่าวถึงสัตว์อะไร (กา)
  - 3.2 การรู้สึกอย่างไร (กระหายน้ำหรือหิวน้ำ)
  - 3.3 กาบินหาน้ำกินตอนไหน (ตอนกลางวัน)
  - 3.4 ภาพบ่น้ำหรือไม่ (พบ)
  - 3.5 น้าอยู่ในอะไร (เหยือก)
  - 3.6 เมื่อกาเห็นน้ำในเหยือก การรู้สึกอย่างไร (รู้สึกยินดี)
  - 3.7 ถ้านักเรียนหิวน้ำ นักเรียนจะทำอย่างไร
  - 3.8 นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากที่กาบินไปหาน้ำ
4. ให้นักเรียนทำใบงาน โดยครูอธิบายวิธีทำและอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

1. อ่านนิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ (ตอนที่ 1 และ ตอนที่ 2)
2. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

สื่อ/อุปกรณ์

1. รูปภาพที่ 1 - 3
2. แผ่นเนื้อเรื่อง
3. บัตรคำศัพท์และความหมาย
4. บัตรประโยคที่ 1 - 3

การวัดและประเมินการเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านและตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

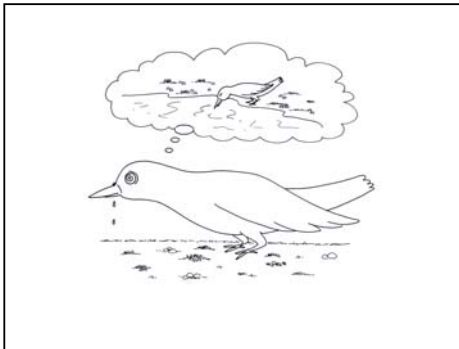
ใบงาน

คำสั่ง เลือกประโยคมาเติมให้ถูกต้อง

กาพบเหยือกน้ำ

กาหิวน้ำ

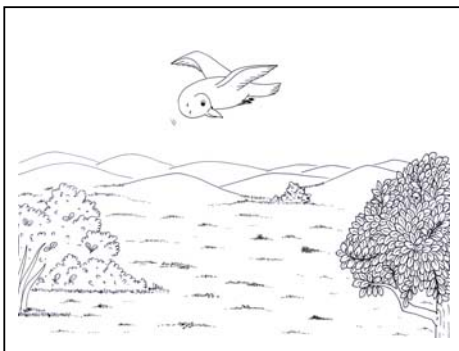
กาบินหาน้ำ

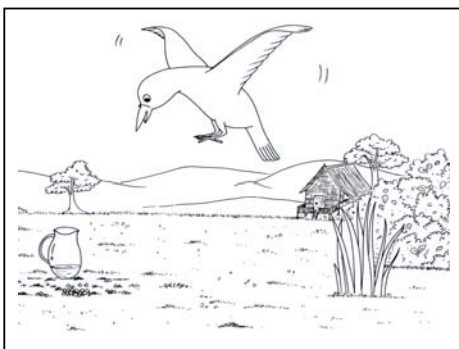

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ การอ่านจับใจความ เวลา 50 นาที

คำอธิบายหน่วยการเรียนรู้

การอ่านจับใจความ คือการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง สรุปเรื่องจากการอ่าน เพื่อหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านได้

ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็น

สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน คำและประโยคได้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

อ่านจับใจความจากนิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ เวลา 50 นาที

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนสามารถอ่านนิทานและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูตรวจเช็คเครื่องช่วยฟังเพื่อให้พร้อมใช้งาน และตรวจเช็คการได้ยินของนักเรียนทีละคน ด้วยการทดสอบเสียง อา อู อี อิม ช ส จนครบทุกคน
2. ครูนำภาพที่ 1 (กาหิวน้ำ) ภาพที่ 2 (กาบินหาน้ำ) และภาพที่ 3 (กาพบเหยือก) ให้นักเรียนดูทีละภาพโดยไม่เรียงลำดับและให้นักเรียนบอกความหมายของแต่ละภาพแล้วให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนเล่าบททวนเนื้อเรื่องทั้งหมด ทีละคน จำนวน 3 คน

ขั้นสอน

เนื้อเรื่องตอนที่ 3 แต่พออาจจะกินก็รู้สึกว่ามีเหยือกมีน้ำอยู่น้อยเหลือเกิน

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 4 (ในเหยือกมีน้ำน้อย)
2. ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับภาพ ครูชี้ไปที่ภาพพร้อมกับถามนักเรียนว่า คำถาม นักเรียนเห็นอะไรบ้าง เช่น กา เหยือก น้ำ กากินน้ำ

3. ครูเขียนคำตอบที่นักเรียนช่วยกันตอบไว้บนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน
4. ให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่องจากภาพ โดยครูใช้คำถามว่า
คำถาม : นักเรียนคิดว่า ภาพบเหยือกน้ำแล้ว กว่าจะได้กินน้ำหรือไม่
5. ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 2 การอ่าน

1. ครูขีดแผ่นเนื้อเรื่องตอนที่ 3 บนกระดาน ให้นักเรียนอ่านทีละประโยคพร้อม ๆ กัน และทีละคน จนจบ
2. ครูชี้และให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อม ๆ กัน 1 รอบ
3. ให้นักเรียนอ่านทีละคู่ และอ่านทีละคน จนครบทุกคน
4. ครูสุ่มอ่านคำ ให้นักเรียนผลัดกันออกมาชี้และอ่านคำที่ครูอ่าน คนละคำ จนครบทุกคน
5. ให้นักเรียนอ่านคนละวรรค ต่อเนื่องกันจนจบตอน

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

1. ให้นักเรียนออกมาชี้และขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย ทีละคน จนครบทุกคน
2. ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์และติดบัตรคำศัพท์พร้อมทั้งความหมายแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

น้อย หมายถึง นิดเดียว

4. ครูนำบัตรคำศัพท์เก่าทั้งหมดมารวมกับคำศัพท์ใหม่ แล้วแจกบัตรความหมาย ให้นักเรียนคนละ 1 แผ่นนำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์ ทำจนครบทุกคำ
5. ให้นักเรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับบัตรความหมายอีกครั้ง ไม่ให้ซ้ำกับคำเดิมให้ครบทุกคำ และทุกคน
6. นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง หากมีผิดให้เพื่อนออกมาแก้ไขแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบ

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
2. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนออกไปชี้และอ่านคำตอบของตนเองในแผ่นเนื้อเรื่องที่ติดไว้บนกระดาน ทีละคน จนครบทุกคน
คำถาม : กว่าจะได้กินน้ำหรือไม่ (ไม่)
: เพราะอะไร (ในเหยือกมีน้ำน้อย)
3. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรประโยคที่เป็นคำตอบของภาพ พร้อม ๆ กัน
4. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบการคาดเดาของนักเรียนแต่ละคนที่เขียนไว้บนกระดาน หากใครตอบถูกจะได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ

5. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
6. ครูเก็บเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า ทีละคน จนครบทุกคน
  - 6.1 ภาพน้ำหรือไม่ (พบ)
  - 6.2 น้ำอยู่ในอะไร (น้ำอยู่ในเหยือก)
  - 6.3 กาได้กินน้ำหรือไม่ (ไม่)
  - 6.4 เพราะอะไร (ในเหยือกมีน้ำน้อย)

เนื้อเรื่องตอนที่ 4 กายพยายามผลักเหยือกจะให้เอียงล้มลงเพื่อจะได้กินน้ำ
แต่เหยือกหนักเกินไปจนผลักไม่ไหว

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 5 (กาผลักเหยือก)
2. ครูและนักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับภาพ แล้วถามนักเรียนว่า
คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง
3. ครูเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน
4. ให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่อง โดยครูถามว่า
คำถาม : นักเรียนคิดว่า กากำลังทำอะไร
5. ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 2 การอ่าน

1. ครูจัดแผนเนื้อเรื่องตอนที่ 4 บนกระดาน ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กันทีละประโยค จนจบ
2. ครูชี้และให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อม ๆ กัน 1 รอบ
3. ให้นักเรียนอ่านทีละคู่ และอ่านทีละคน จนครบทุกคน
4. ครูสุ่มอ่านคำให้นักเรียนผลัดกันออกมาชี้และอ่านคำที่ครูอ่าน คนละคำ จนครบทุกคน
5. ให้นักเรียนอ่านคนละวรรค ต่อเนื่องกันจนจบตอน

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

1. ให้นักเรียนออกมาชี้และขีดเส้นใต้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย
2. ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ ทีละคำ จนครบทุกคำและติดบัตรคำศัพท์
พร้อมทั้งความหมาย แล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

พยายาม	หมายถึง	ทำให้สำเร็จ
ผลัก	หมายถึง	เอามือดันไป
เอียง	หมายถึง	สิ่งของที่เอนไปข้างหนึ่ง

4. ครูแกะบัตรความหมายออก แจกให้นักเรียนคนละแผ่นนำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์ ทำจนครบทุกคำ
5. ครูนำบัตรคำศัพท์เก่าทั้งหมดมารวมกับคำศัพท์ใหม่ แล้วแจกบัตรความหมายให้นักเรียนคนละ 1 แผ่นนำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์ ทำจนครบทุกคำ
6. นักเรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับบัตรความหมายอีกครั้ง ไม่ให้ซ้ำกับคำเดิมให้ครบทุกคำและทุกคน
7. นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง หากมีผิดให้เพื่อนออกมาแก้ไขแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบ

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
2. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนออกไปชี้และอ่านคำตอบของตนเองในแผ่นเนื้อเรื่องที่ติดไว้บนกระดาน ทีละคน จนครบทุกคน
คำถาม : กากำลังทำอะไร (พยายามผลักเหยือกให้เอียง แต่ทำไม่ได้)
3. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรประโยคที่เป็นคำตอบของภาพ พร้อม ๆ กัน
4. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบการคาดเดาของนักเรียนแต่ละคนที่เขียนไว้บนกระดาน หากใครตอบถูกจะได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ
5. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
6. ครูเก็บเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า ทีละคน จนครบทุกคน
  - 6.1 ในเหยือกมีน้ำมากหรือน้อย (น้อย)
  - 6.2 กากินน้ำได้หรือไม่ (ไม่ได้)
  - 6.3 กาท่าอย่างไร (พยายามเอียงเหยือก)
  - 6.4 กาเอียงเหยือกได้หรือไม่ (ไม่ได้)
  - 6.5 เพราะอะไร (เหยือกหนัก)
  - 6.6 นักเรียนคิดว่า ถ้าในเหยือกมีน้ำน้อยและหนักยกดื่มไม่ไหว จะทำอย่างไร

เนื้อเรื่องตอนที่ 5 ในที่สุด กาก็คิดขึ้นได้จึงไขปากคาบหินก้อนเล็ก ๆ ใส่ลงไปในเหยือกทีละก้อน ๆ ทำให้ระดับน้ำสูงขึ้นจนสามารถกินน้ำได้ดังที่หวัง

ขั้นที่ 1 การคาดเดา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพที่ 6 (กาคาบก้อนหินใส่เหยือก) ภาพที่ 7 (กาได้กินน้ำในเหยือก) ทีละภาพ แล้วถามนักเรียนว่า
ภาพที่ 6 คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง เช่น ก้อนหินในเหยือก กาคาบก้อนหิน
ภาพที่ 7 คำถาม : นักเรียนเห็นอะไรบ้าง เช่น กากินน้ำ
2. ครูเขียนคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

3. ให้นักเรียนคาดเดาเนื้อเรื่อง โดยครูถามว่า
  - ภาพที่ 6 คำถาม : นักเรียนคิดว่า กากำลังทำอะไร (กาคาบก้อนหินใส่เหยือก)
  - ภาพที่ 7 คำถาม : นักเรียนคิดว่า กากำลังทำอะไร (กากินน้ำในเหยือก)
4. ครูเขียนการคาดเดาของนักเรียนบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 2 การอ่าน

1. ครูขีดเส้นเนื้อเรื่องตอนที่ 5 บนกระดาน ให้นักเรียนอ่านทีละประโยคพร้อม ๆ กัน จนจบ
2. ครูชี้และให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง พร้อม ๆ กัน 1 รอบ
3. ให้นักเรียนอ่านทีละคู่ และอ่านทีละคน จนครบทุกคน
4. ครูสุ่มอ่านคำ ให้นักเรียนออกมาชี้คำที่ครูอ่าน โดยผลัดกันชี้คนละคำ จนครบทุกคน
5. ให้นักเรียนอ่านคนละวรรค ต่อเนื่องกันจนจบตอน

ขั้นที่ 3 การแปลความหมาย

1. ให้นักเรียนออกมาชี้คำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย แล้วขีดเส้นใต้ไว้ ทีละคนจนครบทุกคน
2. ครูเขียนคำศัพท์ แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
3. ครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ และติดบัตรคำศัพท์พร้อมทั้งความหมายแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

คาบ	หมายถึง	ปากจับเอาไว้
ระดับ	หมายถึง	พื้นหรือส่วนเสมอ
หวัง	หมายถึง	ตั้งใจว่าจะได้

4. ครูนำบัตรคำศัพท์เก่าทั้งหมดมารวมกับคำศัพท์ใหม่ แล้วแจกบัตรความหมายให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น นำไปติดให้ตรงกับบัตรคำศัพท์ ทำจนครบทุกคำ
5. นักเรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับบัตรความหมายอีกครั้ง ไม่ให้ซ้ำกับคำเดิมให้ครบทุกคำและทุกคน
6. นักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง หากมีผิดให้เพื่อนออกมาแก้ไขแล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน

ขั้นที่ 4 ตรวจสอบ

1. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
2. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนออกไปชี้และอ่านคำตอบของตนเองในแผ่นเนื้อเรื่องที่ติดไว้บนกระดาน ทีละคน จนครบทุกคน
  - คำถาม : นักเรียนคิดว่า กากำลังทำอะไร (กาคาบก้อนหินใส่เหยือก)
  - คำถาม : กาได้กินน้ำหรือไม่ (ได้)
3. ครูให้นักเรียนอ่านบัตรประโยคที่เป็นคำตอบของแต่ละภาพ พร้อม ๆ กัน

4. ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจสอบการคาดเดาของนักเรียนแต่ละคนที่เขียนไว้บนกระดาน หากใครตอบถูกจะได้รับเสียงปรบมือจากเพื่อน ๆ
5. ครูนำเหยือก ใส่น้ำเล็กน้อย ใช้สีเมจิกขีดให้พอดีกับระดับน้ำและใส่ก้อนหิน 5 ก้อน ให้นักเรียนดูความเปลี่ยนแปลงของระดับน้ำแล้วถามนักเรียนว่า น้ำในเหยือกเพิ่มขึ้นหรือลดลง (เพิ่มขึ้น) แล้วนักเรียนคิดว่า เพราะอะไรน้ำจึงเพิ่มขึ้น (เพราะก้อนหินลงไปแทนที่น้ำ)
6. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อม ๆ กันอีกครั้ง
7. ครูเก็บเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า ทีละคน จนครบทุกคน
  - 7.1 ในเหยือกมีน้ำมากหรือน้อย (น้อย)
  - 7.2 กาเอียงเหยือกได้หรือไม่ (ไม่ได้)
  - 7.3 กาทำอย่างไร (คาบก้อนหินใส่เหยือก)
  - 7.4 กาต้องคาบก้อนหินใส่เหยือกมากหรือน้อย (มาก)
  - 7.5 กาจะได้อินน้ำในเหยือกหรือไม่ (ได้อิน)

ขั้นสรุป

1. ครูนำภาพที่ 1-7 ให้นักเรียนดูและบอกความหมายของแต่ละภาพ แล้วให้นักเรียนเรียงตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง
2. ให้นักเรียนผลัดกันออกมาเล่าเรื่องตามภาพ ทีละคน จนครบทุกคน
3. ครูถามคำถามปากเปล่า โดยครูสุ่มเลือกนักเรียนตอบคำถามคนละ 1 ข้อ
  - 3.1 เรื่องนี้กล่าวถึงสัตว์อะไร (กา)
  - 3.2 การู้สึกอย่างไร (กระหายน้ำหรือหิวน้ำ)
  - 3.3 กาบินหาน้ำกินตอนไหน (ตอนกลางวัน)
  - 3.4 ภาพบ่น้ำหรือไม่ (พบ)
  - 3.5 น้ำอยู่ในอะไร (เหยือก)
  - 3.6 ในเหยือกมีน้ำมากหรือน้อย (น้อย)
  - 3.7 กาทำอย่างไรจึงจะได้อินน้ำ (คาบก้อนหินใส่เหยือก)
  - 3.8 ถ้านักเรียนเป็นกา นักเรียนจะทำอย่างไรจึงจะได้อินน้ำ
  - 3.9 นักเรียนคิดว่า นักเรียนได้ความรู้อะไรจากกา
4. ให้นักเรียนทำใบงาน โดยครูอธิบายวิธีทำ และให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

1. อ่านนิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ (ตอนที่ 3 - 5 จบเรื่อง)
2. ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน

สื่อ/อุปกรณ์

1. รูปภาพที่ 1 - 7
2. แผ่นเนื้อเรื่อง
3. บัตรคำศัพท์และความหมาย
4. สีเมจิก
5. ไบงาน

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

นักเรียนสามารถอ่านและตอบคำถามจากเรื่องที่ได้อ่านได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

ใบงาน

คำสั่ง เลือกประโยคมาเติมให้ถูกต้อง

กาคาบก้อนหินใส่เหยือก
ในเหยือกมีน้ำน้อย

กาพยายามผลักเหยือก
กาได้กินน้ำในเหยือก

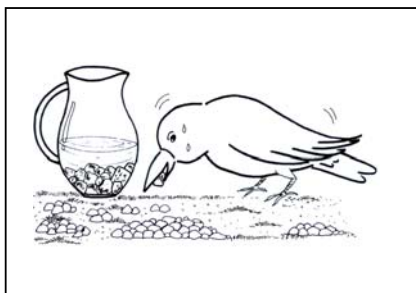

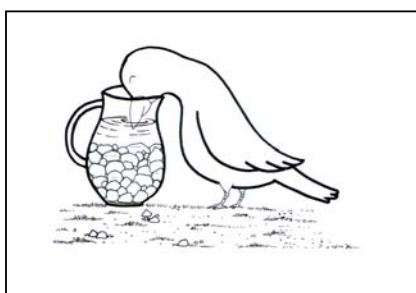

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หน่วยการเรียนรู้ การอ่านจับใจความ เวลา 50 นาที

คำอธิบายหน่วยการเรียนรู้

การอ่านจับใจความ คือการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง สรุปเรื่องจากการอ่าน เพื่อหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านได้

ความรู้และทักษะพื้นฐานที่จำเป็น

สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน คำและประโยคได้

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

อ่านจับใจความจากนิทานเรื่อง กากับเหี้ยอกหน้า เวลา 50 นาที

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนสามารถเรียงลำดับภาพเหตุการณ์และสรุปสาระสำคัญที่เป็นข้อคิดของเรื่องที่อ่านได้ ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ครูตรวจเช็คเครื่องช่วยฟังเพื่อให้พร้อมใช้งาน และตรวจเช็คการได้ยินของนักเรียนด้วยการทดสอบเสียง อา อุ อี อีม ช ส ทีละคน จนครบทุกคน จนครบทุกประโยค
2. ครูนำภาพที่ 1-7 มาให้นักเรียนดูและบอกความหมายของแต่ละภาพแล้วให้นักเรียนเรียงภาพตามลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง
3. ให้นักเรียนช่วยกันเล่าทบทวนเนื้อเรื่อง 1 รอบ
4. ครูสุ่มเลือกนักเรียนจำนวน 3 คน ให้เล่าทบทวนเนื้อเรื่อง ทีละคน

ขั้นสอน

1. ครูเก็บภาพจำนวน 3 ภาพ เช่น ที่ 2 ,4 และ 6 เพื่อให้นักเรียนนำไปวางใหม่
2. ให้นักเรียนคนที่ 1 นำไปวางให้ถูกต้องตำแหน่ง
3. ทำซ้ำในข้อที่ 1 และ 2 อีก แต่ให้เก็บภาพที่ไม่ซ้ำกับคนที่ 1 ทำเช่นนี้ ทีละคน จนครบทุกคน โดยให้นักเรียนที่ไม่ได้ทำกิจกรรมช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง
4. ให้นักเรียนช่วยกันเรียงภาพทั้งหมดอีกครั้ง

5. ครูชูบัตรประโยค ให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน ครูสุ่มเลือกนักเรียนให้อ่านทีละคน จำนวน 3 คน แล้วนำบัตรประโยควางจับคู่กับภาพ ทีละประโยค
6. ครูเก็บบัตรประโยคจำนวน 3 บัตร พร้อมกัน ให้นักเรียนคนที่ 1 นำไปวางจับคู่กับภาพ ให้ถูกต้อง
7. ทำซ้ำในข้อ 6 โดยครูจะเก็บประโยคไม่ให้ซ้ำกับคนที่ 1 ทำเช่นนี้ ทีละคน จนครบทุกคน
8. ครูสุ่มอ่านบัตรประโยค แล้วให้นักเรียนชี้และอ่านให้ถูกต้อง ทำทีละคน จนครบทุกคน เช่น ครูอ่าน “ กาหิวน้ำ ” ให้นักเรียนชี้และอ่านบัตรประโยคที่เขียนว่า “ กาหิวน้ำ ”
9. ให้นักเรียนดูภาพที่ 1 – 7 แล้วให้นักเรียนช่วยกันบอกความหมายของภาพ ทีละภาพ จนครบทุกภาพ
10. ครูให้นักเรียนเล่าเรื่องคนละตอน จนจบเรื่อง
11. ให้นักเรียนเล่าเนื้อเรื่องทั้งหมด โดยครูเขียนสิ่งที่นักเรียนเล่าบนกระดานแล้วให้นักเรียนอ่านสิ่งที่ตนเล่า ทีละคน จนครบทุกคน
12. ครูใช้คำถาม ให้นักเรียนตอบ ทีละคำถาม ทีละคน จนครบทุกคน
กาหิวน้ำ มันทำอะไร เช่น นอนรอ หรือ บินไปหาน้ำ
ถ้านักเรียนหิวน้ำ จะทำอะไร เช่น รอให้แม่หยิบให้ หรือ เดินไปหา
13. ครูยกตัวอย่างเหตุการณ์ เช่น นักเรียนคนหนึ่ง ตัวเล็ก ครูใช้ให้เขียนวันที่บนกระดาน แต่นักเรียนคนนั้นเขียนไม่ถึง นักเรียนคนนั้นจะทำอย่างไร ให้นักเรียนตอบทีละคน
14. ครูถามคำถาม ให้นักเรียนตอบทีละคน จนครบทุกคน
  - 14.1 ถ้านักเรียนหิวข้าว จะทำอะไร
  - 14.2 ถ้านักเรียนอยากได้ของเล่น จะทำอะไร
  - 14.3 ถ้านักเรียนอยากให้ครูชม จะทำอะไร
  - 14.4 ถ้านักเรียนอยากสอบได้ที่ 1 จะทำอะไร

ขั้นสรุป

1. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านนิทานเรื่องนี้
ข้อคิด : กามีความพยายาม (กาพยายามคิดหาวิธีว่าทำอะไรจะได้กินน้ำ)
เรานำข้อคิดนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น นักเรียนได้พยายามทำอะไรบ้าง
โดยให้นักเรียนลองคิดว่าเคยพยายามทำอะไรบ้าง ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนบอกไว้ในกระดาน แล้วให้นักเรียนอ่านพร้อม ๆ กัน
2. ให้นักเรียนทำใบงาน โดยครูอธิบายวิธีทำแล้วให้นักเรียนอ่านตามครูพร้อม ๆ กัน

กิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน

เล่าเรื่องราวและสรุปสาระสำคัญที่เป็นข้อคิดของเรื่องทีอ่าน

สื่อ/อุปกรณ์

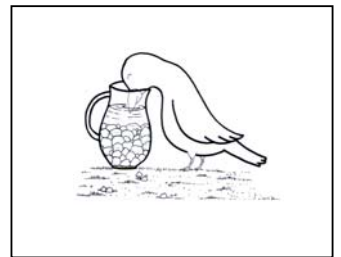
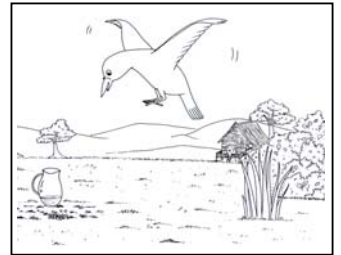
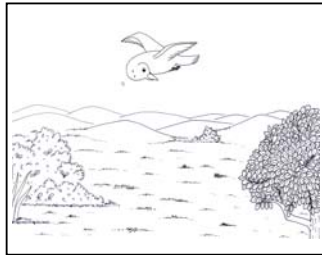
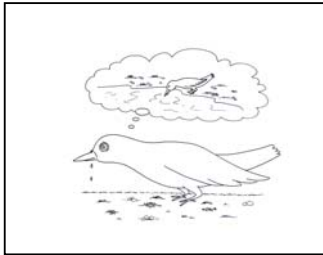
1. รูปภาพที่ 1-7
2. บัตรประโยค
3. ใบงาน

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

นักเรียนสามารถเล่าเรื่องราวและสรุปสาระสำคัญที่เป็นข้อคิดของเรื่องทีอ่านได้ถูกต้อง 4 ใน 5 ครั้ง

ใบงาน

คำสั่ง เขียนสรุปเนื้อเรื่อง

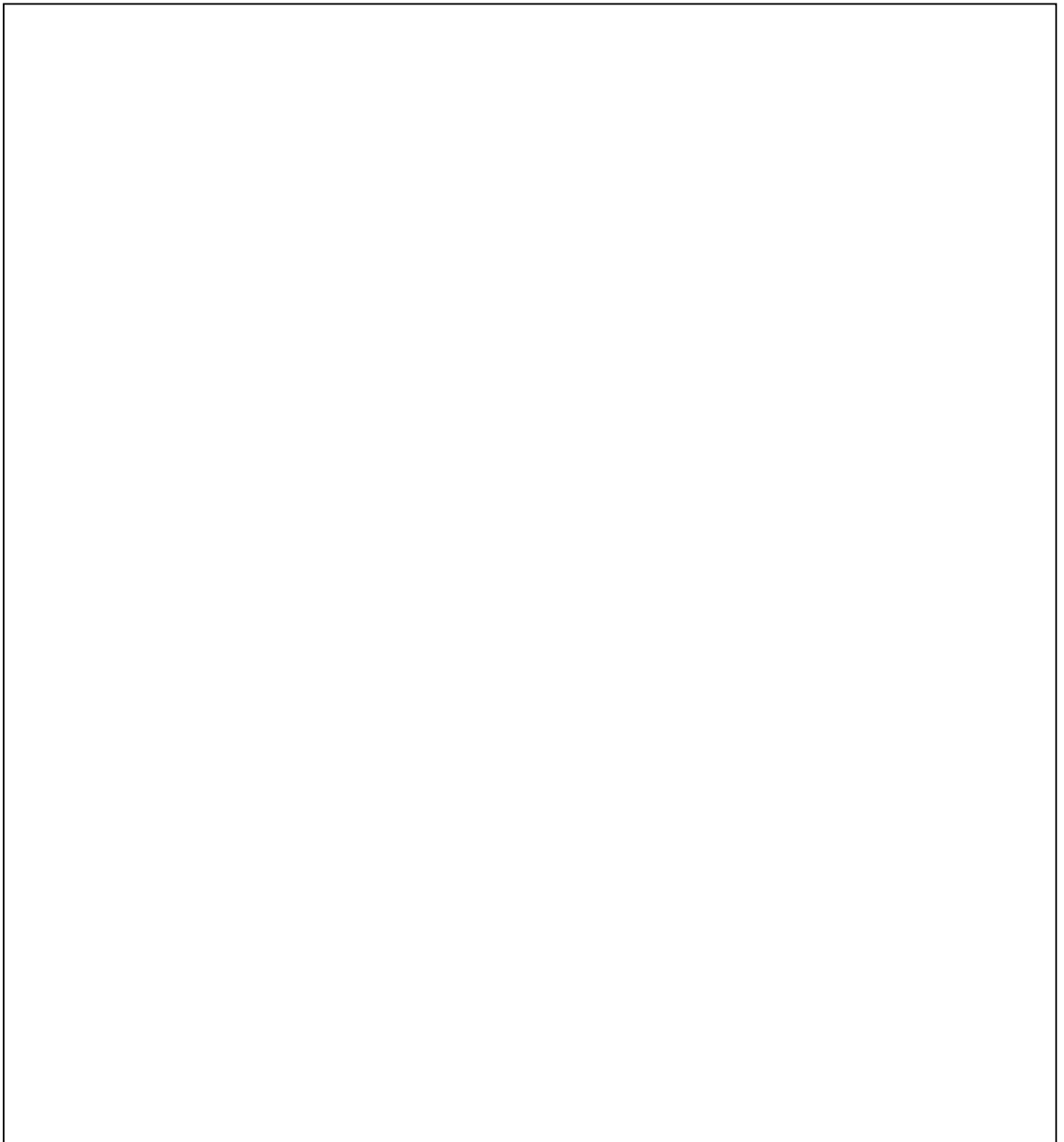

ใบงาน

คำสั่ง ให้วาดภาพ “ความพยายามของฉัน”

A large empty rectangular box with a thin black border, intended for a student to draw a picture illustrating their own effort.

ใบงาน

คำสั่ง เติมเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ถูกต้อง และ ✕ หน้าข้อที่ผิด

- นิทานเรื่อง กากับเหยือกน้ำ
- กาคาบใบไม้ใส่เหยือก
- กาทําเหยือกล้มน
- กาพบเหยือกน้ำ
- กาหิวน้ำ มันจึงบินหาน้ำ
- การรู้สึกเสียใจที่เห็นน้ำในเหยือก
- กาได้กินน้ำในเหยือก
- กาไม่พบน้ำ

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย

แบบทดสอบ

วัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ชื่อ _____ นามสกุล _____

เกณฑ์การให้คะแนน

ชุดที่ 1 บทความเรื่อง ยุง

ตอนที่ 1 แบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 7 ข้อ (7 คะแนน)

- ตอบถูก ให้ 1 คะแนน
- ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบเกิน ให้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบปรนัย ชนิดจับคู่ จำนวน 4 คู่ (4 คะแนน)

- ตอบถูก 1 คู่ ให้ 1 คะแนน
- ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบเกิน ให้ 0 คะแนน

ชุดที่ 2 นิทานเรื่อง หมึกน้อย

ตอนที่ 1 แบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 7 ข้อ (7 คะแนน)

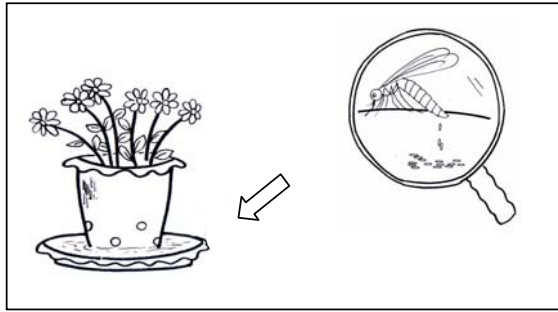
- ตอบถูก ให้ 1 คะแนน
- ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบเกิน ให้ 0 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 4 ข้อ (4 คะแนน)

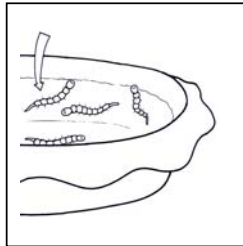
- ตอบถูก ให้ 1 คะแนน
- ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบเกิน ให้ 0 คะแนน

ชุดที่ 1

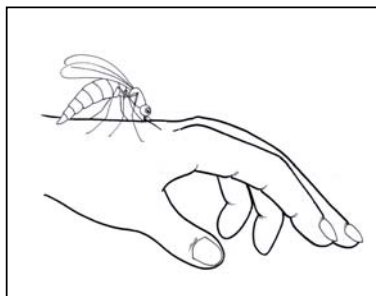
คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถาม

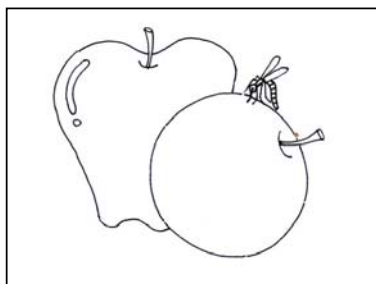
ยุงชอบวางไข่ในบ่อ หลุม
หรือภาชนะที่มีน้ำขังอยู่

ลูกยุงเมื่อฟักออกจากไข่ยังไม่มีปีก
มันจะอาศัยอยู่ในน้ำ เรียกว่า “ลูกน้ำ”
สามารถโตเต็มที่ภายใน 7 วัน

ยุงที่มากัดหรือก่อความรำคาญ
ให้มนุษย์คือยุงตัวเมีย

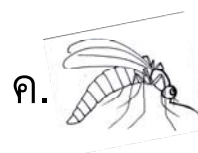
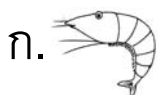

ยุงตัวผู้ชอบกินน้ำผลไม้
และน้ำหวานจากพืชต่าง ๆ

เวลาที่ยุงบินมาใกล้หู เราจะได้ยินเสียงคล้ายกับคนทำเสียง อึม
แต่ที่จริงแล้วเสียงนั้นมาจากการกระพือปีกอย่างรวดเร็วของยุงนั่นเอง

ตอนที่ 1 เลือก คำตอบที่ถูกต้อง

1. เรื่องนี้กล่าวถึงสัตว์อะไร

2. ยุงที่ชอบกัดคน คือข้อใด

ก. ยุงตัวผู้

ข. ยุงตัวเมีย

ค. ยุงตัวผู้และตัวเมีย

3. ลูกของยุง เรียกว่าอะไร

ก. ลูกน้ำ

ข. ลูกคอก

ค. ลูกฮ้อด

4. ลูกน้ำจะโตเป็นยุง ใช้เวลากี่วัน

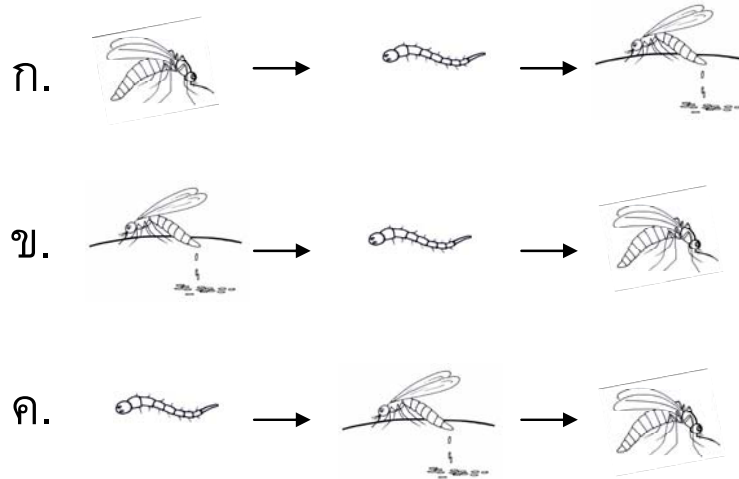
ก. 1 วัน

ข. 3 วัน

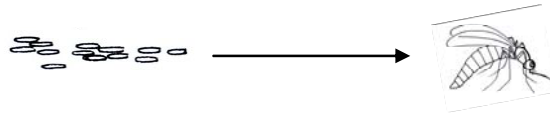
ค. 7 วัน

5. วงจรชีวิตของยุง คือข้อใด

6. ระยะตั้งแต่ยุงวางไข่จนโตเต็มที่ ใช้เวลากี่วัน

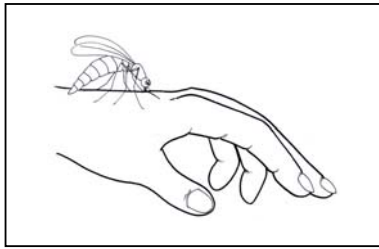

- ก. น้อยกว่า 7 วัน
- ข. 7 วัน
- ค. มากกว่า 7 วัน

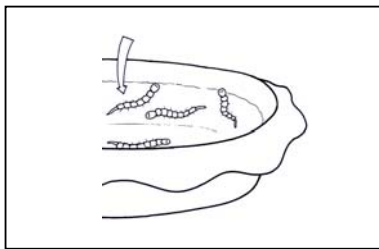
7. เรามีวิธีอย่างไร ไม่ให้มียุง

- ก. ปลุกต้นไม้
- ข. ไม่ให้มีน้ำขัง
- ค. ตัดต้นไม้

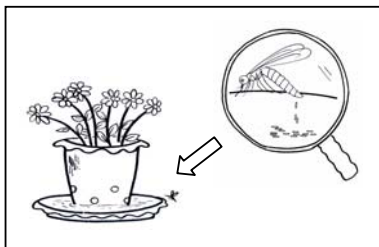
ตอนที่ 2 โยงจับคู่ภาพที่สัมพันธ์กับประโยค

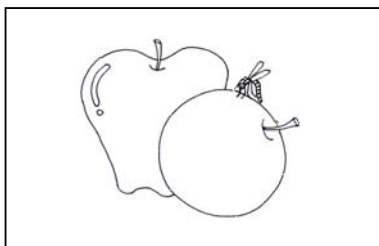
ยุงวางไข่ในภาชนะที่มีน้ำขัง

ยุงตัวเมียชอบกัดคน

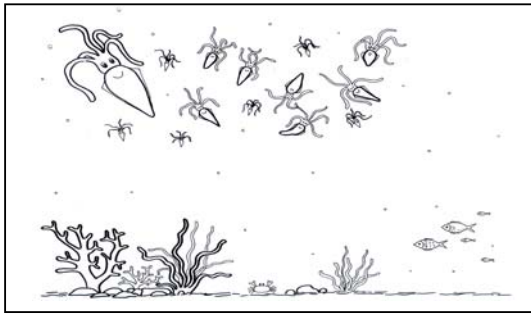
ลูกยุงออกจากไข่ เรียกว่า ลูกน้ำ

ยุงตัวผู้ชอบกินน้ำผลไม้
และน้ำหวานจากพืชต่าง ๆ

ชุดที่ 2

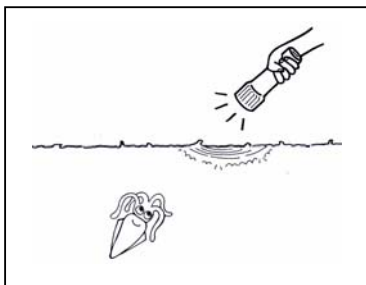
คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถาม

ณ ท้องทะเลที่กว้างใหญ่ หมีกน้อย
อาศัยอยู่ในทะเลกับแม่
และพี่ ๆ น้อง ๆ อีกหลายร้อยตัว

ต่อมา พี่ ๆ น้อง ๆ ของหมีกน้อย
ถูกคนจับตัวไป จนลดน้อยลงทุกที
แม่จึงสอนหมีกน้อยว่า....
“อย่าไปเล่นใกล้แสงไฟนะลูก มันอันตราย”

แต่แล้วในคืนหนึ่ง
หมีกน้อยเห็นแสงไฟส่องมายังท้องทะเล
หมีกน้อยได้ว่ายน้ำเข้าไปใกล้ ๆ
และแล้ว.....หมีกน้อยก็ถูกคนจับตัวไป

หมีกน้อยกลัว และคิดถึงคำที่แม่สอนทั้งคืน
โชคดีที่พอรุ่งเช้า มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
ได้ปล่อยหมีกน้อยกลับสู่ทะเล หมีกน้อยจึงได้
กลับไปอยู่กับแม่อย่างมีความสุขเหมือนเดิม

ตอนที่ 1 เลือก คำตอบที่ถูกต้อง

1. เรื่องนี้กล่าวถึง สัตว์ชนิดใด

2. หมึกน้อยมีพื้ห้อง จำนวนเท่าไร

ก. สี่ตัว

ข. สิบสามตัว

ค. หลายร้อยตัว

3. พื้ห้องของหมึกน้อย หายไปไหน

ก. ไปเที่ยว

ข. ถูกคนจับ

ค. ตาย

4. หมึกน้อยกลับมาทะเลได้อย่างไร

ก. คนปล่อยมา

ข. หนีกลับมา

ค. แม่ไปรับ

5. แสงไฟที่หมึกน้อยเห็น เป็นแสงอะไร
- ก. ดวงอาทิตย์
  - ข. ดวงจันทร์
  - ค. ไฟฉาย
6. ทำไมแม่จึงห้ามหมึกน้อยไปที่มีแสงไฟ
- ก. จะร้อน
  - ข. จะถูกคนจับ
  - ค. จะหลงทาง
7. เพราะเหตุใด หมึกน้อยจึงถูกจับตัวไป
- ก. ไม่เชื่อฟังแม่
  - ข. เกเร
  - ค. อ่อนแอ

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้อง โดยการเติมเลข 1, 2, 3 หรือ 4 ลงในช่องว่าง

ภาคผนวก ง

- ตารางผลการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย
- ตารางวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ อ่านจับใจความวิชาภาษาไทย

1. ผลการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย
 ดังแสดงในตาราง

ตาราง 4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและเนื้อหาโดยหาจากดัชนี ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ
 กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) แบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

2. วิเคราะห์ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ดังแสดงในตาราง

ตาราง 5 ค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถอ่านจับใจความวิชาภาษาไทย ดังแสดงในตาราง

ข้อที่	P	r	ข้อที่	P	r
1	0.80	0.20	12	0.80	0.20
2	0.70	0.40	13	0.70	0.30
3	0.73	0.35	14	0.73	0.35
4	0.68	0.35	15	0.68	0.35
5	0.33	0.25	16	0.68	0.25
6	0.33	0.35	17	0.35	0.30
7	0.40	0.50	18	0.35	0.30
8	0.40	0.55	19	0.65	0.50
9	0.40	0.45	20	0.70	0.40
10	0.35	0.55	21	0.63	0.45
11	0.80	0.50	22	0.58	0.65

หมายเหตุ ใช้ดัชนีค่าความยากง่าย (P) ตั้งแต่ .20 ถึง .80 และใช้ดัชนีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกอบกุล สกุลแก้ว
วันเดือนปีเกิด	29 กันยายน 2515
สถานที่เกิด	จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 140 / 5 หมู่ 3 ต.ปากคลองบางปลากด อ.พระสมุทรเจดีย์ จ.สมุทรปราการ 10290
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	วิทยาศาสตรบัณฑิต (ว.ทบ.) สาขาเกษตรศาสตร์ทั่วไป จาก สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร